Nostalgic 110

POLLY MEYRICK

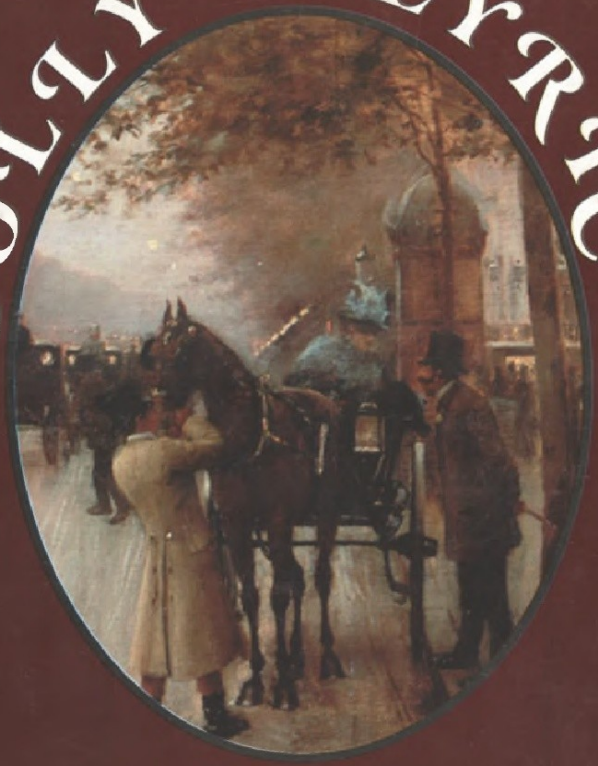

MOȘTENITORUL NECUNOSCUT

ALCRIS

Polly Meyrick
Moştenitorul necunoscut

„Dacă te căsătoreşti cu mine, Harriet, Monkscombe îţi va aparţine. Tu alegi…” Surprinsă, tânăra femeie îşi aţinti privirea asupra lui Benjamin Stanton. Oare îşi pierduse minţile, încât să-i facă o asemenea ofertă? Nici măcar pentru a păstra pământurile strămoşilor; Harriet nu este gata să consimtă la acest sacrificiu! Atunci, oare ce forţă demonică o îndeamnă să-i spună da lui Benjamin?

MEYRICK, POLLY
Forget The Past
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale MEYRICK, POLLY
Moştenitorul necunoscut / Polly Meyrick
Traducător: Cecilia Ionescu Bucureşti: Alcris, 2008.

ISBN 978 – 973-121 – 088 – 9

I. Micu Aurelian (Editor)
II. Drăghici Ioan (Lector)
821.111.31.135.1

Colecţia „NOSTALGIC”.

ALCRIS Romance

Capitolul 1

Bărbatul inspectă gânditor zidul. O gaură îi permise să se ridice destul de sus pentru a privi dincolo, apoi se lăsă să cadă.

Din fericire, talia sa înaltă şi musculatura puternică îi permiteau să escaladeze cel mai greu obstacol. Singura dificultate consta în peretele acoperit cu polei: iernile erau atât de aspre pe coasta de vest a Angliei, încât la acest sfârşit de dimineaţă, gheaţa încă nu se topise.

Necunoscutul se hotărî. Dacă voia să-şi păstreze incognitoul, era mai bine să întârzie pe acest drum unde prezenţa plugurilor atesta o activitate omenească. Mai devreme sau mai târziu, un angajat al fermei îl va surprinde. Ori, în aceste câmpuri retrase, venirea unui străin va suscita întotdeauna o mare emoţie…

Cu o mişcare a şoldurilor, se sui pe coama zidului, îşi aruncă picioarele de cealaltă parte şi sări pe pământ.

Năpustirea sa în mijlocul tufişurilor trecu neobservată. Doar un măcăleandru speriat zbură în zgomot de aripi. Cu simţurile în alertă, bărbatul ciuli urechile. Dar nimic. Niciun zgomot suspect. Liniştit, înaintă printre tufe şi ajunse la un pod de piatră care trecea peste un mic pârâu. Dincolo de el, se ridica o peluză în pantă blândă spre o construcţie cenuşie. În faţa intrării principale situate la vest, observă un atelaj de călătorie.

Cineva se afla în vizită – fără îndoială pentru foarte puţin timp, deoarece vizitiul aştepta lângă treptele de la intrare.

Ascuns în umbră, bărbatul observă partea de sud, când o umbră îi atrase atenţia. Silueta subţire a unei femei trecea dintr-o parte în alta prin faţa unei ferestre de la parter. Gânditor, bătu în retragere.

Harriet Stanton măsura salonul. Trecând pentru a nu ştiu câta oară prin faţa ferestrei deschise spre parc, se revoltă de indignare.

— Legal, poate, dar cu siguranţă nedrept!

Însoţitorul său – cu siguranţă notar – scoase un oftat, întinzându-şi picioarele grele. Călătoria îl obosise. La peste şaizeci de ani, începuse să acuze povara anilor şi nu mai visa decât la odihnă. Totuşi, înaintea unei pensii binemeritate, omul cumsecade ţinea să claseze dosarul moştenirii Stanton. Din conştiinţă profesională, desigur, dar mai ales din afecţiune pentru cele două surori pe care le cunoştea din copilărie şi cărora le purta o mare afecţiune – poate cu o uşoară slăbiciune pentru Harriet.

— Draga mea copilă, spuse el blând. La ce bun să te lamentezi?

Să încercăm mai degrabă să rămânem optimişti.

— Optimişti?

Harriet se întoarse, uluită. Întoarcerea făcu să se învârtă jupa gri a ţinutei de amazoană, care-i

accentua silueta suplă. Într-o perioadă în care se renunţase la corsete şi crinoline, în favoarea unor toalete mai fluide care lăsau să se dezvolte formele, subţirimea sa atrăgea priviri surprinse. Totuşi, unele doamne, mândre odinioară de opulenţa lor, începuseră să urmeze un regim sever pentru a-i semăna…

Harriet plănuise o plimbare călare când sosise notarul, aşa că mănuşile, pălăria şi cravaşa sa tronau pe o masă vecină. Razele slabe de soare care treceau prin fereastră aruncau reflexe de foc în părul ei castaniu.

— Optimistă, când vor să mă exproprieze? Uşor de spus! izbucni ea.

— Situaţia este inevitabilă, Harriet. Am discutat asta de nenumărate ori cu răposatul tău tată. Dacă ar fi existat vreun mijloc de a scăpa din impas, crede-mă, l-aş fi găsit. Dar nu există. Proprietatea revine de drept unui moştenitor de parte bărbătească, şi părinţii tăi n-au avut un fiu. În aceste condiţii, nu putem face nimic împotriva legii…

Îi aruncă o privire în care regretul era nuanţat cu teamă. Harriet se încruntă. Ah! măcar dacă tatăl său ar fi avut un fiu şi nu două fete! Totuşi, era vinovat că nu încercase. Harriet era cea mai mare. Naşterea sa îi încântase pe părinţi, convinşi că-i vor dărui curând un frate, dar din păcate, după şapte ani de speranţe înşelate, doamna Stanton născu încă o fată. Naşterea se desfăşură

atât de rău, încât medicii se opuseseră categoric unei noi sarcini. Consternat, cuplul se văzu atunci ameninţat cu revocarea. Cum nu aveau nicio avere personală în afară de Monkscombe, sechestrul pe proprietate îi dusese la ruină…

Doamna Stanton murise prima. Deşi sincer afectat, soţul său se gândi să se recăsătorească, pentru a concepe în sfârşit un fiu. Totuşi, în cele din urmă renunţă, îngrozit de ideea de a lăsa o văduvă fără resurse – şi mamă a altor fete la fel de lipsite de mijloace ca surorile lor.

În disperare de cauză, nefericitul spera să trăiască destul de mult timp pentru a-şi mărita odrasla. Dar şi aici planul său eşuă, deoarece muri puţin după aceea de o febră nenorocită. Monkscombe reveni atunci fiului fratelui său mai mic. Acesta din urmă ajunsese în coloniile americane – devenite de atunci Statele Unite – în urma unui diferend de familie şi cei doi fraţi nu se mai văzuseră niciodată. O anchetă dezvălui că emigrantul se stabilise la Philadelphia, unde decedase probabil cu câţiva ani înaintea fratelui său mai mare. Fiul său, Benjamin Curtis Stanton, era născut acolo şi nu cunoştea pământul strămoşilor. Totuşi, el era noul stăpân de la Monkscombe…

— De ce Curtis? se miră Harriet.

Domnul Ferrar se agită în fotoliul său.

— Cred că am aflat că era vorba de numele de familie al mamei şi că-şi dorea să-l perpetueze.

— Fermecătoare intenţie, când ştie că toată averea sa vine din ramura paternă, observă cu amărăciune Harriet.

— Nu putea să prevadă asta, protestă notarul cu un aer de reproş. Din ce spun sursele mele, vărul tău are el însuşi venituri importante. Afacerea fondată de tatăl său continuă să prospere. De altfel, asta este şansa voastră… Dacă n-are nevoie de bani, nimic nu ne împiedică să ne gândim la un aranjament amiabil. În plus, buna-cuviinţă îi va cere să vă ajute, pe tine şi pe sora ta.

— Mai ales Caroline mă îngrijorează, admise Harriet. În ce mă priveşte, voi depăşi şocul. Dar Caroline…

Interlocutorul său dădu din cap. La nouăsprezece ani, Caroline Stanton trecea pe bună dreptate drept cea mai frumoasă fată din regiune. Înconjurată de o curte de admiratori plini de atenţii, se lăsa adulată cu încântare şi cheltuia fără socoteală. În zadar încerca sora sa s-o facă să reacţioneze; ameţită de o viaţă uşoară, Caroline nu-şi imagina nicio secundă că trebuia să renunţe la privilegiile sale. Şi totuşi, amândouă ar fi trebuit să părăsească Monkscombe încă de la moartea tatălui său dacă Benjamin Stanton nu s-ar fi volatilizat…

— L-aţi găsit, până la urmă? întrebă tânăra femeie, neliniştită.

— Nu, dar am speranţe mari. Ştiu că este în călătorie prin Europa. I-am scris la Viena şi este

probabil să fi primit scrisoarea mea. Din nenorocire, ocuparea oraşului de armata franceză nu uşurează trimiterea corespondenţei. Mai ales că domnul Stanton nu este uşor de urmărit: a fost semnalat mai întâi la La Haye, apoi la Paris şi în cele din urmă la Viena.

— Este incredibil! Suntem în război cu Franţa, conflictul face ravagii în toată Europa şi vărul meu continuă să treacă frontierele ca şi când nu este nimic!

— Statele Unite sunt o ţară neutră, Harriet. În calitate de cetăţean american, domnul Stanton nu-şi asumă niciun risc. Nimic nu-l împiedică să-l viziteze pe Napoleon, dacă are chef!

Încântat de ironia sa, domnul Ferrar izbucni într-un râs zgomotos, apoi începu să-şi caute tabachera.

— Înţeleg, spuse Harriet pe un ton acid. Cum ar putea, dacă are chef, să includă Anglia în itinerarul său, pentru a-şi cere moştenirea!

— N-avem niciun mijloc de a împiedica asta, o asigură notarul, ocupat să-şi umple pipa. Oricum, cu cât va fi mai repede aici, cu atât mai curând vom putea să negociem.

— Să negociem, adică să-l rugăm pe un complet necunoscut să ne acorde ospitalitate sub acoperişul nostru!

Notarul deschise gura să răspundă, când se auzi o bătaie scurtă în uşă. Apăru o slujnică.

— Un căpitan din poliţia auxiliară doreşte să

vă vorbească, domnişoară Stanton. Ce trebuie să-i spun?

— Poliţia auxiliară? repetă omul legii, interesat. Oare ce se întâmplă?

— Să intre, ordonă Harriet. N-ar trebui să dureze mult, domnule Ferrar. Cu siguranţă, o problemă cu un tâlhar evadat… Soldaţii vin deseori să ceară permisiunea să scotocească proprietatea.

Un bărbat tânăr în uniformă roşie înaintă pe uşă, cu chipiul în mână. Fizionomia plăcută reflecta o ciudată îmbinare de speranţă, stânjeneală şi hotărâre. Privirea sa cuprinse încăperea ca şi când spera să întâlnească acolo pe cineva anume, dar acel cineva în chestiune lipsea probabil, deoarece dezamăgirea i se zugrăvi pe trăsături. Ascunzând-o cum putea mai bine, îl salută pe notar, se înclină în faţa Harrietei şi se scuză că-i deranja.

— Căpitanul Murray, nu-i aşa? declară Harriet cu mâna întinsă, îmi amintesc foarte bine de dumneata. Încă un contrabandist fugit, căpitane?

— De data aceasta nu, domnişoară Stanton. Astăzi urmărim un spion francez.

— Dumnezeule! exclamă notarul.

— Da, şir… Ştiu că a fost debarcat pe coastă de contrabandişti, aseară. Secăturile astea au nevoie de bani şi cei ai lui Bonaparte sunt întotdeauna buni de luat. Odată ce se înnoptează, le este suficient să-l lase pe francez pe coastă.

— Trădătorii! răcni domnul Ferrar, vexat.

— Într-adevăr, sir. Şi nu voi putea dormi înainte ca ultimul dintre ei să fie spânzurat! decretă căpitanul pe un ton autoritar.

Apoi, conştient că s-a lăsat dus de zel, se întoarse spre gazda sa.

— Binevoiţi să mă iertaţi, domnişoară Stanton. Era să uit motivul vizitei mele… Nu credem că spionul nostru, un anume Lesage, a avut timp să pornească înapoi pe mare. De aceea, oamenii mei răscolesc satul, explică el, cu privirea pierdută în gol.

Căpitanul Murray nutrea o ambiţie: să captureze un bandit – un spion francez ar fi fost o ispravă – să-l înfrângă singur de preferinţă, să înainteze în grad, să devină erou… şi să cucerească inima ei cu aceeaşi ocazie. Oare nu se spune că femeile admiră vitejia? Ea…

— Căpitane? insistă Harriet.

Scos din visare, ofiţerul se înroşi, reluând în grabă:

— Ei bine, eu… trebuie să se fi refugiat în împrejurimi. Cum pământurile Monkscombului nu sunt decât la un kilometru şi jumătate de coastă, este posibil să se ascundă aici. Aşa că am venit să vă cer permisiunea să scotocim domeniul.

— Desigur, încuviinţă Harriet. Aveţi semnalmentele?

— Aproximativ. Este în vârstă de vreo treizeci de ani, foarte înalt, lat în umeri şi vorbeşte curent

engleza, în ciuda unui uşor accent. Este un individ viclean şi fără scrupule. În niciun caz, dacă domnişoara Caroline sau dumneavoastră îl întâlniţi, vă conjur să nu vă asumaţi niciun risc!

O asemenea îngrijorare se percepea în vocea sa când menţionă numele Carolinei, încât notarul îl privi cu curiozitate.

— Voi preveni personalul, îl asigură Harriet. Mulţumesc, căpitane.

Dar în loc să-şi ia rămas-bun, tânărul bărbat tuşi.

— Este de datoria mea să vă avertizez sora.

— Mă voi ocupa eu de asta, afirmă Harriet.

Nefericitul părea în culmea încurcăturii.

— Pot s-o fac eu însumi, vreau să spun…

Se întrerupse şi, cuprins de milă, domnul Ferrar îi sări în ajutor.

— Nu este o idee proastă, Harriet. Asta ne va permite să terminăm liniştiţi discuţia noastră.

— Foarte bine, cedă tânăra femeie. Sora mea este în sala de muzică. Un servitor te va…

Prea târziu. Căpitanul Murray plecase deja.

— Drăguţ băiat, observă notarul.

— Dragă domnule Ferrar, enunţă Harriet, încruntată, sunt vulpe bătrână! Ofiţerul acesta este îndrăgostit nebuneşte de Caroline, asta sare în ochi. Profită de cel mai mic pretext pentru a veni aici. Dar în niciun caz nu trebuie să-l încurajăm: o cunoaşteţi pe Caroline, n-ar putea decât să-l facă să sufere. El este serios, ea nu. De

altfel, chiar dacă sora mea s-ar ataşa de el, nu se pune problema unei căsătorii; solda de căpitan n-ar fi suficientă pentru a-i asigura viaţa cu care este obişnuită.

— Ar trebui totuşi să înveţe să economisească, replică notarul ridicându-se. Pentru a reveni la spion, te sfătuiesc să fii atentă, Harriet. Cu tufişurile sale dese, Monkscombe constituie o ascunzătoare ideală.

Cu pălăria în mână, Harriet îl însoţi până la atelaj şi-l ajută să se urce pe banchetă. Dragul domn Ferrar… Niciodată nu-i va exprima destul recunoştinţa ei. Desigur, nu putea face minuni, dar cel puţin ştia s-o sfătuiască în mod util.

Aşezat comod lângă portieră, notarul o învălui într-o privire admirativă.

— Eşti încântătoare, Harriet. Ţinuta aceasta îţi vine de minune… Oh! Caroline este frumoasă, desigur, dar n-are niciun sfert din farmecul tău!

Impresionată, Harriet îi zâmbi.

— Bunul meu prieten… Ce m-aş face fără dumneavoastră?

— Îţi trebuie un soţ, draga mea copilă! Un bărbat solid, capabil să te sprijine…

Şi să te distreze, adăugă în minte. Să fi fost mai tânăr, ar fi căutat cu plăcere să ocupe el însuşi locul. Doar un soţ iubitor putea domoli caracterul Harrietei, s-o ajute să se destindă. Îi reveneau atât de multe responsabilităţi… Şi sora sa n-o ajuta deloc! Gândurile notarului se îndreptară spre

Caroline. Frivolitatea sa îi descurajase treptat pe toţi curtezanii serioşi. Era timpul ca un tânăr cu bun-simţ să-i vâre minţile în cap! Acest căpitan Murray părea inteligent, dar Harriet nu greşise asigurându-l că, din cauza banilor, căsătoria lor ar fi fost un dezastru. Păcat…

Cu aceste reflecţii, Jonas Ferrar dădu semnalul de plecare.

Harriet urmări atelajul cu privirea înainte de a-şi îndrepta atenţia spre locuinţă. Un întreg şir de Stantoni se succedaseră aici din Evul Mediu. Un mare număr de restaurări îi conferiseră acest caracter atât de particular datorat îmbinării de diferite stiluri arhitecturale. În timpul ultimei restaurări datând din timpul domniei reginei Anne, Monkscombe fusese dotat cu celebra „Promenadă a văduvelor”, o ciudată galerie exterioară, construită sub acoperişuri, de unde se vedea marea. Fusese botezată astfel deoarece soţiile marinarilor pândeau de acolo întoarcerea soţilor lor. Pe scurt, Monkscombe şi familia Stanton făceau parte integrantă din istoria ţării.

Şi astăzi, iată că un străin şi-l va însuşi din cauza unei legi stupide! Un american care nu ştia nimic despre amprenta lăsată de familia Stanton pe coasta, de vest. Oare ce ştia el despre tradiţii, despre mentalitatea englezilor? Nici măcar războiul împotriva lui Bonaparte nu-l privea! Acest gând o umplu pe Harriet de furie.

— Toate astea pentru că eu şi care suntem

femei! bombăni ea printre dinţi. Ah! frumoasa lege engleză!

Foarte prost dispusă, Harriet se opri în parc. Evident, prudenţa ar fi cerut să se grăbească să scurteze întrevederea dintre patru ochi a surorii sale cu căpitanul Murray – pentru binele celui din urmă. Dar ranchiuna se întinse şi asupra nefericitului ofiţer. La urma urmei, să se descurce! Nu mai putea să-i interzică s-o idolatrizeze pe Caroline, ca s-o împiedice pe aceasta să-i frângă inima.

— Zece minute, se gândi ea. Le dau zece minute, niciunul în plus!

Îşi înfundă pălăria peste bucle, apoi, inconştientă că astfel afişează un aer uşor insolent, ridică poalele jupei, pentru a traversa peluza. Se îndreptă din instinct spre pârâu, poate pentru că atmosfera de melancolie romantică ce plana în jurul micului pod se acorda bine cu starea sa sufletească actuală. În timp ce mergea, îi reveniră în memorie cuvintele notarului şi obrajii i se îmbujorară. Frumoasă, ea? Nu. Acceptabilă, desigur, dar nimic în comparaţie cu Caroline. Domnul Ferrar vrusese să-i facă plăcere…

Tânăra femeie oftă. Acum câţiva ani, viitorul lor părea bine trasat. Căsătorie, copii… Dar la douăzeci şi şase de ani, ea tot nu întâlnise dragostea. În ce o privea pe Caroline, reputaţia sa de inconsecvenţă începuse să-i dăuneze. Vântul îşi schimbase direcţia…

Harriet îşi lăsă privirea să rătăcească în jur. Părăginit şi acoperit cu muşchi, podul – ca de altfel toată proprietatea – ar fi avut mare nevoie de reparaţii. Din păcate, cea mai mică decizie aparţinea pe viitor doar lui Benjamin Stanton. În absenţa sa, situaţia rămânea blocată.

— Egoistul! mormăi Harriet. În timp ce noi depindem de bunăvoinţa sa, vărul nostru face pe fantele la Viena, cu francezii! Apoi, într-o bună dimineaţă, domnul va intra pe uşa noastră, îmbrăcat în pantaloni de piele şi mestecând tutun!

Această imagine ridicolă îi dădu un fel de amară satisfacţie.

Trecu podul, înaintă printre tufe şi se opri sub o tisă bătrână, câştigată fără să vrea de tihna locurilor.

În acea clipă, un strigăt rupse liniştea. Tresărind, Harriet făcu un salt într-o parte. Dar surprinderea i se transformă în spaimă când un corp străbătu frunzişul de deasupra capului său, pentru a-i cădea cu greutate la picioare. Un bărbat tocmai picase din pom!

Necunoscutul rămase întins, nemişcat. Poate era rănit... sau chiar mort! îngrozită, Harriet îngenunche alături de el şi-i puse o mână tremurătoare pe frunte. Spre marea sa uşurare, bărbatul scoase un mormăit surd.

Harriet îşi retrase mâna. Treptat, necunoscutul îşi revenea în fire. Părul castaniu-deschis degaja o frunte înaltă şi nişte trăsături

regulate, ciudat de bronzate în acea lună noiembrie a anului 1805.

În timp ce tânăra femeie îl examina, necunoscutul clipi din pleoape, descoperind nişte ochi cenuşii-albaştri. Aţinti asupra Harrietei o privire încă nesigură, apoi se ridică într-un cot.

— Sunteţi rănit? întrebă tânăra femeie, văzând că-şi masează capul lovit.

În loc de răspuns, bărbatul mormăi câteva cuvinte de neînţeles şi se ridică. Statura sa înaltă o impresionă cu atât mai mult pe Harriet, cu cât ea era mai degrabă scundă. Ce uriaş! se gândi, uluită.

— Cine sunteţi? îl întrebă ea cu prefăcută siguranţă. Vă amintesc că aceste pământuri sunt o proprietate privată!

Ochii cenuşii-albaştri deveniri provocatori.

— Ah, da? Şi oare unde sunt?

Harriet era gata să răspundă „la mine”, apoi îşi aminti că nu era cazul.

— La Monkscombe! ripostă ea răspicat.

Departe să se lase intimidat, interlocutorul său o întrebă pe acelaşi ton.

— Cum vă numiţi?

— Harriet Stanton! aproape strigă tânăra femeie. Îmi veţi explica sau nu ce făceaţi în acest copac?

Aspectul ridicol al situaţiei o frapă brusc şi mânia sa căpătă o notă de stânjeneală.

Bărbatul ezită puţin… Brusc, Harrietei îi

îngheţă sângele. Dumnezeule! De ce nu se gândise mai devreme… Spionul francez! Lesage! înalt şi solid, spusese căpitanul Murray. Necunoscutul corespundea trăsătură cu trăsătură semnalmentelor. Şi avea de asemenea o urmă de accent!

Adunându-şi curajul, Harriet propuse pe un ton amabil:

— Cu sau fără motiv, aţi suferit o cădere urâtă. Ce-aţi spune să veniţi să vă odihniţi o clipă în casă?

Bărbatul păru uşurat că nu căutase să-i afle identitatea.

— Cu mare plăcere. Vă mulţumesc, doamnă.

Modul în care se îndreptă spre locuinţă, ca şi când cunoştea deja drumul, o descumpăni pe Harriet. În timp ce mergeau alături, nu se putu împiedica să insiste:

— Dar ce făceaţi, cocoţat acolo sus?

Răspunsul căzu, enigmatic:

— Îmi place să observ fără să fiu văzut.

— Dar este foarte periculos… iată dovada!

— Cine nu riscă, nu câştigă… Ah! Iată-ne ajunşi! Atelajul de călătorie a plecat, dar aveţi un alt vizitator, comentă necunoscutul arătând calul căpitanului, încredinţat unui lacheu.

Harriet se rugă Cerului ca el să nu recunoască şaua soldaţilor din armata de proximitate.

— Da… un prieten al surorii mele, replică Harriet puţin prea repede, antrenându-l în

vestibul.

Aşadar, spionase casa! Această descoperire o încurcă. Oare ce putea aştepta, ascuns cu atâta răbdare în pădure?

— Mai este altcineva la dumneavoastră acasă? o întrebă bărbatul, cu voce egală.

— Doar servitorii… Trebuie să chem un medic?

— Nu! protestă el repede.

— Cum vreţi.

Harriet se năpusti în camera de muzică pentru a-l descoperi acolo pe căpitanul Murray în genunchi, cu mâna pe inimă. Instalată la pian, Caroline îl învăluia într-o privire indulgentă. Amândoi ridicară capul la zgomotul uşii.

— Căpitane Murray! strigă Harriet.

Roşu ca focul, acesta sări în picioare, bâiguind nişte scuze. Dar, fără să-l asculte, Harriet îl prinse de mână şi-i şopti la ureche:

— Am găsit un bărbat în parc! A căzut dintr-un copac. Sunt sigură că este vorba de spionul dumitale… Lesage.

O clipă, nefericitul ofiţer păru lovit de trăsnet. Realitatea depăşea visurile sale cele mai extravagante. Apoi se îndreptă, scoase în grabă sabia dii teacă şi o flutilcă deasupra capului, ordonând pe un ton imperios:

— Vorbiţi, şir, sau vă arestez!

— Oh! James! murmură Caroline cu o notă de nelinişte în voce.

Căpitanul îşi bombă pieptul. Niciodată nu va mai avea o asemenea ocazie…

— Nicio mişcare! făcu el înaintând cu prudenţă.

Caroline Stanton făcu mari ochii ei de nu-mă-uita. Buzele îi erau întredeschise şi un nor de bucle roşcate îi încadrau faţa fermecătoare. În acea clipă, se felicită că schimbase hainele de doliu cu o rochie mov care o avantaja. Invitaţii interesanţi erau atât de rari la Monkscombe!

Arborând cel mai graţios zâmbet al său, i se adresă necunoscutului:

— Cine sunteţi, sir?

— Aşteaptă puţin, Caroline! interveni căpitanul Murray, furios. Lasă-mă să mă ocup eu… Actele dumneavoastră, sir.

— În buzunar, răspunse cu amabilitate necunoscutul.

Ridică mâna… şi-şi opri mişcarea.

— Nu vă temeţi că sunt înarmat?

— Cum? Hm… ba da, evident! Mâinile sus! ordonă căpitanul. Domnişoară Stanton, pot să vă cer să luaţi acele acte şi să mi le citiţi? în acest timp, eu îl supraveghez pe şmecherul nostru!

Harriet se execută. Despături actele, citi câteva rânduri şi scoase o exclamaţie gâtuită.

— Ce se întâmplă, Harriet? strigă Caroline în faţa minei sale palide.

Dar sora sa de-abia o auzi.

— Nu! repetă ea furioasă. Este… imposibil!

Apoi, se întoarse spre necunoscut.

— Impostorule! Ai furat aceste acte!

— Sunt semnate de mâna mea. Dacă vă trebuie dovada, nu cer decât să semnez din nou, pentru a compara cele două scrisuri… Nu sunt nici hoţ, nici spion, cu voia dumneavoastră! Lăsaţi arma jos, căpitane. Şi dumneavoastră, domnişoară Harriet, daţi acele acte căpitanului.

Harriet se supuse, ameţită. Căpitanul Murray, aruncă o privire peste ele şi se încruntă.

— Aşadar, sunteţi un Stanton! exclamă el descumpănit.

Străinul aprobă.

— Într-adevăr. Însuşi Benjamin Stanton. Ceea ce înseamnă că această tânără persoană este verişoara mea Harriet şi cealaltă…

Îi zâmbi Carolinei, care clipi din pleoape, spre marea furie a căpitanului.

— Cealaltă, verişoara mea, Caroline. Şi asta…

Postat în mijlocul încăperii, Benjamin Stanton sondă cele trei priviri aţintite asupra lui, înainte de a concluziona cu un gest larg:

— … este, casa mea!

Făcu o pauză, ca şi când se aştepta la proteste, înainte de a relua maliţios:

— Ei bine, oare aşa se urează bun-venit vărului?

Capitolul 2

O tăcere consternată urmă ultimelor cuvinte ale lui Benjamin Stanton. Refuzând să admită

evidenţa, Harriet bâigui, cu o voce gâtuită:

— Este imposibil! Sunteţi la Viena!

— Eram la Viena, o corectă el. De altfel, un foarte frumos oraş. Păcat că soldaţii Marei Armate fac viaţa imposibilă acolo. Nu că ar fi nesuferiţi, dar nu poţi face un pas fără să-i întâlneşti… Cum notarul

— Ferrar, cred – m-a hărţuit cu scrisori prin toată Europa, m-am gândit că este timpul să vin să gust calmul vieţii de ţară englezeşti. Evident, nu prevăzusem să fiu arestat.

— Sir, se revoltă căpitanul Murray. Aţi fraternizat cu duşmanul!

— Care duşman? Statele Unite nu sunt în război cu Franţa. În fond, noi avem simpatie pentru francezi… Amintiţi-vă de Lafayette.

Ca de obicei, Caroline fu cea care sparse gheaţa. Sărind de pe taburet, alergă spre Benjamin Stanton şi-i prinse mâinile cu entuziasm.

— Ce aventură minunată! Aşadar, aţi întâlnit armata franceză… şi pe Bonaparte? Ah, sunt atât de fericită că sunteţi aici! Sora mea îşi făcea griji… Vezi, Harriet, n-aveai motive să te îngrijorezi atât. Vărul nostru este fermecător şi foarte bine crescut! exclamă ea cu candoare.

— N-aş vrea să mă amestec într-o problemă de familie, murmură căpitanul Murray. Dar domnul Ferrar nu trebuie să fi ajuns încă departe. Poate voi putea să-l ajung din urmă.

Harriet se strădui să zâmbească.

— Îţi mulţumesc, căpitane, este o idee excelentă. Caroline, vrei să laşi imediat mâna… domnului Stanton?

În timp ce căpitanul se retrăgea în zgomot de cizme, Harriet îşi prinse sora de braţ şi o împinse afară, comandându-i să-i dea ordin menajerei să pregătească o cameră pentru nou-venit. Apoi se întoarse spre Ben Stanton.

Nemişcat în faţa ferestrei, acesta contempla parcul. Harriet îi privi silueta înaltă şi se întrebă dacă trebuia să-l dojenească imediat, sau să aştepte întoarcerea domnului Ferrar. Dar el înlătură brusc dilema, vorbind cu o voce preocupată:

— Are un efect curios să mă aflu aici. Tata mi-a vorbit deseori despre această casă, încât mi se pare că o ştiu dintotdeauna. Cu riscul de a vă surprinde, mu mă simt străin aici.

— În acest caz, de ce n-aţi intrat pe uşa principală ca toată lumea?

— Nu ştiam ce primire mi se rezerva…

Se întoarse spre Harriet şi explică:

— De fapt, plănuisem de mult să vin la Monkscombe incognito. Ştiind că tata se certase cu ai săi, m-am temut să nu fiu nedorit.

Apoi, am aflat cu surprindere – şi cu anumită consternare, recunosc – că-l moştenisem.

Aşezată pe taburetul de muzică, Harriet îi aruncă o privire piezişă.

— N-aţi răspuns la niciuna din scrisorile

domnului Ferrar, spuse ea pe un ton acuzator.

Benjamin se postă în faţa ei, cu mâinile la spate.

— Să vă dau veşti, m-ar fi obligat să vin cu primul vapor. Ori, aveam nevoie de timp, să mă gândesc.

— Timp! exclamă Harriet. Dar a trecut un an de la moartea tatălui meu şi mai mult de şase luni de când v-am dat de urmă prin Europa! Ştiţi cât costă să conduci o proprietate de această suprafaţă? în timp ce vă plimbaţi de colo-colo pe continent, noi aşteptam bunăvoinţa dumneavoastră. V-aţi gândit oare la servitori, la administrator? Sărmanii, stau ca pe jeratic!

Chipul frumos, bărbătesc, se înăspri.

— Să nu exagerăm. Locuinţa pare în bună stare şi personalul n-are de ce se plânge.

— Comportarea dumneavoastră este de neiertat! izbucni Harriet, scoasă din sărite. Minimum de politeţe consta în a ne avertiza de intenţiile dumneavoastră. Dar în loc de asta, nici măcar n-aţi catadicsit să luaţi pana şi încercaţi să mă impresionaţi cu amintirile de familie! Nu ştiu ce făceaţi în acel copac, dar recunoaşte-ţi că explicaţiile nu sunt deloc convingătoare. Eu…

— Tăceţi!

Furios, Ben Stanton o întrerupse. Maxilarele îi erau strânse şi ochii îi străluceau sălbatic, periculos.

— Încetează să mă provoci, Harriet. Poate

sunt lipsit de tact, dar nu sunt stupid. Îmi porţi pică pentru că vă privez de ce aveţi, deoarece părinţii voştri au avut ghinionul să aibă două fete!

Apoi, în faţa evidentei stupefacţii a verişoarei sale, continuă:

— Ei da, domnişoară Harriet. Spre deosebire de dumneata, m-am interesat mereu de existenţa voastră şi-ţi înţeleg sentimentele. Îţi înţeleg durerea şi sunt chiar gata să mă scuz pentru sosirea mea puţin ortodoxă, dar aveam drepturi depline: proprietatea îmi aparţine şi înţeleg pe viitor să reacţionez după voia mea. Dacă hotărăsc s-o închid, nimic şi nimeni nu m-ar putea împiedica!

Harriet păli.

— Ar trebui s-o faci să aducă venit. Astea sunt responsabilităţile care-ţi revin.

— Voi şti să mi le asum. În America, fiecare îşi fondează averea cu sudoarea frunţii, în loc să se bazeze pe moştenire.

— Teoria profitului, exclamă Harriet cu dispreţ.

— Asta te şochează, nu-i aşa? Va trebui totuşi să te obişnuieşti – ca de altfel cu multe alte lucruri. Pe scurt, voi fi stăpânul aici şi nici dumneata, nici domnişoara Caroline nu veţi avea vreun cuvânt de spus. Este limpede?

Harriet se ridică, iar trăsăturile îi erau trase. Demnitatea ei îl obligă pe Ben Stanton s-o admire. În locujsău, multe femei ar fi părăsit încăperea

plângând, se gândi el, nu fără remuşcări.

Tânăra femeie îi susţinu privirea fără să clipească.

— Fie, acceptă ea cu răceală. Voi lua măsurile necesare pentru a ne muta cât mai repede. De acum, nu te vom mai incomoda. Îi vei da directive doamnei Woods, menajera, o femeie foarte competentă. În ce-l priveşte pe domnul Ferrar, nu este numai avocatul nostru, ci şi administratorul proprietăţii. Eşti liber să-l consulţi.

Supărat, Benjamin îşi trecu obosit mâna prin păr.

— Am greşit înfuriindu-mă. Bineînţeles, domnişoara Caroline şi dumneata veţi rămâne aici. Unde oare v-aţi putea duce?

— Asta nu te priveşte, domnule Stanton.

— Încetează să-mi spui „domnule Stanton”! o întrerupse el, iritat. Suntem veri, ce naiba!

— Aşa spui dumneata.

— Nu începe iar! Ascultă, Harriet, ştii foarte bine că plecarea voastră n-ar rezolva nimic. Ar fi mai bine să încercăm să ne înţelegem…

Inspiră profund înainte de a încheia:

— Mă veţi îndatora rămânând aici şi neschimbând obiceiurile.

Nehotărâtă, Harriet cercetă privirea cenuşie a interlocutorului său. Vărul ei avea dreptate: interesul reciproc consta în a coopera…

— În acest caz, să-l aşteptăm pe domnul Ferrar, aprobă tânăra femeie, liniştindu-se. Pot să-

ţi fac o sugestie în legătură cu el?

— Te rog, spuse Ben Stanton pe un ton de o politeţe glacială.

— Este un bărbat în vârstă, care suferă de reumatism. Drumurile de la Bristol la Monkscombe îl obosesc. Dacă ai putea să-i oferi ospitalitate pentru noapte…

— O voi face cu siguranţă, promise Ben.

Zorii răsăriră peste un Monkscombe în agitaţie. Adunaţi în zona care le era destinată, servitorii ţineau un consiliu de urgenţă. Oare ce va hotărî acest american? Deznodământul se apropia…

Cu o oră înainte de micul dejun, domnul Ferrar i se alătură Harrietei în sala de muzică. Tânăra femeie măsura nervoasă încăperea în lung şi-n lat. Ca şi sora sa, lăsase hainele de doliu. Simbolul unei perioade noi, gândi notarul, apropiindu-se.

— Haide, draga mea, povesteşte-mi necazurile tale, o rugă el, fără preambul. Iar Ben Stanton, presupun?

Harriet făcu o mină sceptică.

— Dacă este într-adevăr el.

— Nicio îndoială. În afară de actele sale care sunt în regulă, prezintă o asemănare izbitoare cu tatăl său. Mi-l amintesc bine pe unchiul tău… Iată, priveşte acest portret, adăugă cu degetul îndreptat spre perete.

Uimită, Harriet contemplă miniatura în rama

sa ovală.

— Nu ştiam că este unchiul. Nu mi-a spus nimeni, niciodată.

— Ah! Certurile de familie! Asemănarea este indiscutabilă, nu-i aşa?

— Hm... da, admise Harriet, fără tragere de inimă. Doar că nimic nu dovedeşte că n-a furat actele. La urma urmei, Viena este ocupată de francezi. Poate au confiscat actele vărului meu, pentru a trimite la noi unul din spionii lor. Să admitem că Ben Stanton şi Lesage sunt una şi aceeaşi persoană...

— Nu, Harriet, o întrerupse cu fermitate notarul. Îţi cunosc ataşamentul pentru Monkscombe şi înţeleg că sosirea vărului tău ţi-a provocat un şoc. Dar pur şi simplu Ben Stanton este aici. Nu calomniindu-l veţi ajunge la compromis... Aţi încercat cel puţin să vă înţelegeţi?

— La ce bun? Refuz să împart acoperişul său. Nu voi suporta să rămân cu mâinile încrucişate în timp ce acest... despot va duce Monkscombe la pieire! Este odios!

— În ce mă priveşte, îl găsesc foarte amabil, obiectă notarul.

— Când te supui capriciilor sale! Detestă să fie contrazis.

Domnul Ferrar păstră tăcerea. Împotrivindu-se astfel, Harriet nu va obţine nimic de la vărul său. Fără îndoială, Caroline, mai zâmbitoare şi mai

maleabilă, îl va duce pe Ben Stanton de nas. Dar bietei Harriet îi lipsea diplomaţia…

— Îi voi vorbi după micul dejun, declară în cele din urmă notarul, ridicându-se. Crede-mă, Harriet, ar fi mai bine să mă laşi să iau lucrurile în mâini.

— Fiţi liniştit, nu vă voi deranja, spuse Harriet cam sec. Mă aşteaptă nişte vizite.

— Vizite atât de devreme dimineaţa? se miră omul legii.

— Trebuie să-i avertizez pe săteni de sosirea vărului meu. Voi începe cu preotul, apoi mă voi duce la sir Mortimer Fish înainte de a trece pe la surorile Drew. Asta îmi va lua o parte din zi.

— Te va conduce vizitiul?

— Pot foarte bine să ţin eu însămi hăţurile! ripostă Harriet, cu o urmă de agresivitate.

Harriet Stanton constituia întotdeauna un spectacol la conducerea cabrioletei sale deschise, cu două locuri. Mai întâi, pentru că a conduce un atelaj rămânea prerogativa bărbaţilor; apoi, pentru că acea cabrioletă se clătina şi nu amintea deloc faetoanele cochete apreciate de femei.

Aerul tare şi viteza o uşurară. Cu hăţurile în mâini, avea cel puţin impresia că stăpânea în sfârşit situaţia! Deoarece evenimentele actuale o depăşiseră. Un singur lucru era sigur: Caroline şi cu ea vor trebui să părăsească Monkscombe dacă Ben Stanton hotăra să locuiască acolo – aşa cum părea să fie situaţia. Cu siguranţă, se va plictisi

până la urmă de viaţa rurală şi se va întoarce în America, ori odată încredinţată unui arendaş, proprietatea se va degrada rapid…

Harriet simţi reapărându-i obiecţiile. Departe de bădăranul pe care şi-l imaginase, Benjamin Stanton se dovedea un bărbat cultivat, sigur de drepturile sale. Va fi un adversar de temut.

— Şi tot nu ştiu ce căuta în acel copac! exclamă ea cu voce tare.

Briza îi învioră rozul din obraji şi buclele mătăsoase îi scăpară de sub pălărie. Jonas Ferrar nu se înşelase: Harriet era cea mai frumoasă dintre cele două surori. Dar nu era deloc conştientă de frumuseţea sa…

Vizitele se desfăşurară cum prevăzuse. Dacă preotul îi promisese Harrietei să vină să-l salute pe vărul său îndată ce va putea, bătrânul Mortimer Fish în schimb îi dăduse de furcă, îngăduitor şi tare de ureche, îl confundă pe Benjamin cu tatăl său.

— Am ştiut întotdeauna că nu va rezista mult la acei sălbatici! proclamă el în timp ce Harriet îşi lua rămas-bun.

Dimineaţa ajunsese la sfârşit când tânăra femeie ajunse la surorile Drew. Încântate de această vizită neprevăzută, cele două fete bătrâne insistară să-i ofere dulceţuri lui Ben Stanton.

— Tatălui nostru îi plăce: au mult, afirmă Eleonor Drew, cu un aer recules. Nu-i aşa, Mary?

— Oh! da. Ţineţi, domnişoară Stanton, luaţi şi

acest jambon.

Tatălui nostru îi plăcea la nebunie… şi Dumnezeu ştie că era un fin cunoscător al gastronomiei!

— Nu mă îndoiesc, aprobă politicos Harriet. Mulţumesc mult, vărul meu va fi foarte impresionat.

Ce tristeţe să îmbătrâneşti singură, se gândi ea ajungând la atelaj. Dacă eu şi Caroline nu ne vom căsători, poate vom sfârşi şi noi ca aceste biete fete, obsedate de trecut.

Cabrioleta porni la drum. Pierdută în gânduri, Harriet nu-l văzu imediat pe bărbatul care mergea pe marginea drumului. Doar când ajunse în dreptul său îl recunoscu pe Aaron Pardy.

Cei din familia Pardy erau consideraţi nişte paria ai localităţii. Formând un adevărat clan, locuiau în două căsuţe părăginite, situate la malul mării. Activitatea lor oficială de pescari nu înşela pe nimeni: toţi din sat ştiau că făceau contrabandă.

Dintotdeauna, Harriet se temea în taină de Aaron. Era un voinic frumos, de aproximativ douăzeci şi cinci de ani, cu aspect nonşalant de dandi. Arogant şi zeflemitor, nu respecta pe nimeni şi tânăra femeie avea uneori impresia inexplicabilă că o privea într-un mod special…

Din nefericire, drumul se îngustă, obligând-o pe Harriet să încetinească mersul cabrioletei. Spera că Aaron se va mulţumi cu o remarcă

insolentă, dar, în timp ce atelajul îl depăşea, acesta prinse calul de frâu.

— Lasă-mă în pace, Aaron! îi ordonă ea, exasperată.

Bărbatul îi adresă o grimasă sarcastică.

— Ia te uită, ia te uită, domnişoara Stanton! Ei bine, frumoasa mea, ai făcut turul satului pentru a anunţa vestea cea mare?

Jignită, Harriet trase în zadar de hăţuri.

— Nu ştiu la ce faci aluzie! Lasă imediat calul!

— Este foarte urât să minţi! Eu ştiu, noul stăpân a venit să-şi ceară bunurile!

— Într-adevăr, vărul meu, domnul Benjamin Curtis Stanton a sosit din America, confirmă cu răceală Harriet. Acum, lasă-mă să plec!

Dar Aaron începu să mângâie nările calului, ironizând-o:

— Este supărător, nu?

— Nu este treaba ta! ripostă Harriet, tunând şi fulgerând. De altfel, greşeşti! Suntem foarte mulţumite să-l primim!

Aaron râse pe înfundate.

— Nu asta mi s-a spus. Se pare că aţi încercat să fie arestat!

— Cine ţi-a povestit asta? murmură tânăra femeie, stupefiată.

— Aaron ştie întotdeauna totul! îmi place să te supraveghez de departe, domnişoară Stanton. Nu se ştie… s-ar putea să aveţi nevoie de mine.

— În niciun caz! exclamă Harriet, trăgând din

nou de hăţuri.

Speriat, calul se cabră. Atelajul trepidă periculos.

— Un cal nărăvaş poate deveni foarte periculos, spuse Aaron cu ochii de culoare închisă aţintiţi asupra Harrietei. Dacă se ambalează, nu vei avea forţa să-l stăpâneşti.

Din acea clipă, evenimentele se precipitară. Iritată, tânăra femeie puse mâna pe bici şi-l făcu să pocnească pentru a-l obliga pe Aaron să se dea înapoi. Dar îşi controlă prost gestul. Atins peste obraz, tânărul scoase o înjurătură şi lăsă frâul pentru a-şi proteja faţa. Speriat, calul azvârli din picioare şi porni în galop, antrenând-o pe tânăra femeie într-o cursă nebună.

Harriet cunoscu cea mai mare spaimă din viaţa sa. Cum prevăzuse Aaron, nu reuşi să oprească animalul. Brusc, roţile loviră şleaurile şi cabrioleta se desprinse… Convinsă că va fi aruncată, Harriet se cramponă de scaun şi aşteptă inevitabilul.

Dar, printr-o minune, cabrioleta nu se răsturnă. Calul se apropie de o răscruce când Harriet, îngrozită, văzu un călăreţ. Iute ca fulgerul, bărbatul se aşează de-a latul drumului, prinse animalul de frâu şi-l stăpâni. Atelajul se opri cu o zdruncinătură puternică. Stupefiată, Harriet îl recunoscu pe Ben Stanton.

— Eşti rănită? o întrebă el cu o voce încordată.

Tulburată, tânăra femeie scutură din cap.

Vărul său descălecă, îşi legă calul în spatele cabrioletei, apoi se urcă alături de Harriet şi puse mâna pe hăţuri. Prea obosit pentru a se împotrivi, animalul înainta docil.

— Pot să ştiu ce făceai singură în şareta asta veche? întrebă Ben rece.

Harriet îşi reveni treptat în fire.

— Această „şaretă veche" îmi aparţine! Prefer s-o conduc eu însămi… Este dreptul meu!

— Ai fi putut să-ţi rupi gâtul.

— De obicei, totul se petrece bine! De altfel, acest accident stupid nu s-ar fi întâmplat niciodată fără…

Se întrerupse, ezitând să-l menţioneze pe Aaron.

— Am asistat la scenă, spuse bărbatul pe un ton aspru. Cine era acel tânăr?

— Aaron Pardy, răspunse tânăra femeie, fără plăcere. Un marginalizat… de-abia îl cunosc.

— Totuşi, părea mai degrabă familiar! Oare nu aparţine acelei familii numeroase care locuieşte aproape de plajă?

— Ba da. Nu depind de Monkscombe.

— Asta mi-a explicat şi Ferrar. În această clipă, este pe drumul spre Bristol.

Inima Harrietei era tulburată. Oare ce se va întâmpla cu ea fără susţinerea lui Jonas? în acea clipă, ceva i se rostogoli la picioare. Borcanele cu dulceaţă… Se aplecă pentru a le aduna. Jambonul dispăruse.

— Surorile Drew mi-au înmânat astea pentru dumneata. Mi-au dat şi un jambon, dar probabil a căzut pe drum… Este foarte amabil din partea lor, adăugă suspicioasă.

Ben încuviinţă.

— Am citit registrele împreună cu Ferrar. Se pare că aceste persoane plătesc o arendă ridicolă?

— N-au mijloace să plătească mai mult! se indignă Harriet.

— N-am intrat în aceste amănunte. Cum singură spuneai, trebuie să obţin cea mai bună rentabilitate posibilă… Va trebui să revizuiesc această chirie.

— Rentabilitatea nu înseamnă cruzime! se înfurie Harriet.

Surorile Drew sunt în vârstă, tatăl lor a servit în parohia noastră, n-ai dreptul să le arunci afară! Unde se vor duce? Nu cunosc pe nimeni.

— Nu sunt responsabil de asta, Harriet. Un lucru este sigur: vom putea scoate mult mai mult de pe mica lor casă.

— Dacă ai fi fost un gentleman, ai înţelege că nu există doar banii în viaţă! exclamă ea, furioasă.

— N-am pretins niciodată că sunt un gentleman, domnişoară Harriet. Înainte de orice, sunt un om de afaceri.

Revoltată, tânăra femeie se închise într-o tăcere ostilă până la Monkscombe. Când ajunseră la grajduri, Ben Stanton sări primul jos şi o ajută politicos să coboare.

— Cu ocazia viitoarei dumitale ieşiri, îmi vei face plăcerea să iei un vizitiu. De acord?

— Îţi repet că este i-nu-til! replică Harriet accentuând silabele.

— Iar eu îţi spun că este indispensabil. Spioni francezi, armată de proximitate pretutindeni, contrabandişti care vagabondează… Astea sunt ordinele mele, Harriet.

— Nu primesc ordine de la dumneata!

— În ce priveşte siguranţa dumitale, cu siguranţă. În rest… Eşti liberă să întocmeşti meniurile şi să ţii casa – ca orice femeie respectabilă.

— Respectabilă, într-adevăr! îl ironiză Harriet.

Dar Ben dispăruse deja pe scară şi vocea sa se pierdu în vestibulul gol.

Capitolul 3

Puţin dornică să continue disputa cu Ben Stanton în faţa surorii sale, Harriet arătă o politeţe glacială în timpul cinei. Caroline, în schimb, nu înceta să sporovăiască şi să-şi hărţuiască vărul cu întrebări bizare, cărora acesta le răspundea cu îngăduinţă.

— Moda franţuzească? repetă Ben, uluit. Pe legea mea, nu sunt deloc calificat în acest domeniu, dar mi se pare că albul se bucură de aprobare unanimă. Iu aş prefera o culoare mai vie: s-ar crede că doamnele vin să danseze în cămăşi de noapte!

Caroline pufni în râs. Cu privirea aţintită în farfurie, Harriet nu-şi descleştă dinţii.

— Ce-ai spune să organizăm o serată la Monkscombe? reluă bucuroasă Caroline. De la moartea tatii, n-am mai văzut pe nimeni… Şi ar fi o bună ocazie pentru dumneata să faci cunoştinţă cu sătenii!

— Într-adevăr, aprobă Ben.

Încântată, Caroline bătu din palme.

— Atunci, pot să mă ocup de asta?

— Cu mare plăcere, verişoară.

Harriet ajunse la aceeaşi concluzie cu Jonas Ferrar: surorii sale nu-i trebuise mult să-l cunoască pe Ben Stanton. Nici sporovăiala, nici gafele ei nu păreau să-l enerveze. Aşa că povesti neobosit întrevederea sa cu Bonaparte – un

strateg abil după cum spunea – şi nu-şi ascunse admiraţia pentru Marea Armată.

— Totuşi, se răzvrăti Harriet, o armată în care orice infanterist poate spera să devină general trebuie să fie prost comandată!

— Te înşeli. Nimic nu este mai rău decât acele batalioane în care bărbaţii îşi cumpără serviciul în funcţie de averea personală sau de un titlu nobiliar. Ofiţerii francezi pe care i-am întâlnit erau antrenaţi remarcabil. Printre ei, erau băieţi de familie: nu toţi aristocraţii au fugit la Londra sau la Saint-Petersburg.

Presimţind o nouă dispută, Harriet preferă să cedeze. Soarta surorilor Drew o preocupa mai mult. Sărmanele erau departe de a-şi imagina că noul proprietar le-ar putea pricinui necazuri, într-un fel sau altul, trebuia să găsească un mijloc de a le ajuta. Dar cum? Evident, Ben Stanton considera discuţia închisă.

Harriet examină problema toată ziua şi hotărî în cele din urmă să le prevină ea însăşi a doua zi. Asta nu va rezolva problema, dar cel puţin vor şti la ce să se aştepte…

Considerând mai prudent să nu-şi provoace vărul în acea zi, îl luă pe vizitiul Henderson. Cele două surori o primiră cu căldura obişnuită.

— Domnişoară Harriet… Ce plăcere! Când te gândeşti… Două vizite în aceeaşi zi!

— Două? se miră Harriet luând loc pe sofaua veche.

— Da. Domnul Stanton a trecut dimineaţă să ne vadă.

Stupefiată, Harriet era gata să scape ceaşca de ceai.

— A… venit deja? Ce voia?

Privirea lui Mary Drew se înceţoşă de melancolie.

— Ce bărbat fermecător! Şi atât de frumos… Mi-a amintit de tatăl său.

— La început, ne-a fost puţin teamă… începu sora sa.

— … pentru chiria noastră, încheie Mary.

— Dar nu ne-a mărit-o! făcu Eleonor pe un ton triumfător. Imaginează-ţi că a promis chiar să trimită muncitori să ne repare acoperişul.

— Îi seamănă tatălui său, insistă Mary. Era un tânăr atât de amabil… Ne-a lipsit mult.

Oftă să-ţi frângă inima. Contrariată, Harriet căută în zadar o replică, dar un strigăt strident le făcu să tresară. În aceeaşi clipă, vizitiul Henderson trecu alergând prin faţa ferestrelor.

Dintr-o singură mişcare, cele trei femei se repeziră în bucătărie, unde o găsiră pe servitoarea Daisy în culmea agitaţiei.

— L-am văzut, l-am văzut! strigă ea tropăind din picioare.

Domnişoara Drew se încruntă.

— Haide, Daisy, calmează-te! Pe cine ai văzut?

— Un mic Pardy! Un pungaş… Am pus lenjeria la uscat şi a încercat s-o fure sub nasul meu! Din

fericire, l-a prins domnul Henderson… Ei bine, iată-l.

Vizitiul apăru, ţinând ca pe un colet un copil slinos de opt sau nouă ani.

— Să furi este un păcat! declară domnişoara Drew, cu o mină severă. Şi dacă nu te speli, vei ajunge în iad!

În loc de orice răspuns, băieţelul începu să-l lovească pe vizitiu cu picioarele. Furios, acesta îl luă de ureche. Copilul izbucni în plâns.

— Dumnezeule! exclamă Harriet, înduioşată. Lasă-l, Henderson, nu va scăpa… Oare ce vom face cu el?

— Să-l ducem la judecător, sir Mortimer Fish, propuse vizitiul, dându-i cu regret drumul prizonierului, care alergă să se refugieze în spatele mesei din bucătărie.

— Nu se poate trimite la închisoare un copil atât de mic! protestă Harriet, indignată.

Puţin ranchiunoase, surorile Drew aderară la această părere. Dar Henderson nu era de acord.

— În acest caz, mă însărcinez să-i dau eu o bună corecţie.

— În niciun caz, Henderson! hotărî ferm Harriet.

Privi copilul, care la adăpostul mesei, îi supraveghea neîncrezător. Părul negru ciufulit încadra o mutrişoară pistruiată, speriată. Încă un Pardy care promitea…

— Vino aici, spuse blând tânăra femeie.

Nimeni nu-ţi va face vreun rău. Cum te cheamă?

Dar băieţelul se închisese într-o tăcere încăpăţânată. În faţa descumpănirii surorilor Drew, Harriet hotărî:

— Îl voi duce la Monkscombe. Poate ajuns acolo, va accepta să vorbească.

Imediat, Henderson se repezi spre masă. Cu preţul a două farfurii sparte, reuşi să-l scoată de acolo pe băieţelul care se zbătea ca peştele pe uscat – gata să-şi piardă zdrenţele cu care era îmbrăcat. Harriet scoase un strigăt la vederea spatelui său sfâşiat de lovituri.

— Priviţi, a fost bătut! Ce ruşine! Dar nu mi-am spus ultimul cuvânt... Să ne grăbim să ne întoarcem.

Ajunşi la Monkscombe, îl găsiră pe Ben Stanton la grajduri. Informat despre situaţie, acesta nu ezită.

— Du copilul la bucătărie, Joe, îi ordonă vizitiului. Şi dă-i să mănânce.

În timp ce Henderson se supuse, cei doi verişori ajunseră împreună la locuinţă.

— Este foarte amabil din partea dumitale că te-ai dus să le linişteşti pe surorile Drew, spuse Harriet, puţin jenată, scoţându-şi pălăria şi mănuşile.

— Mi-am amintit de două servitoare ale mamei. Două gemene adorabile, care nu se despărţeau niciun pas…

Apoi, pe un ton neutru:

— Casa lor are nevoie de reparaţii. Când totul va fi terminat, mă voi gândi la chirie.

— Ah!

Harriet făcu o pauză, dar nu protestă. Fără îndoială, nu-şi va pune niciodată ameninţarea în practică…

— Şi copilul? reluă ea. Nu poate fi lăsat să fie biciuit astfel. Cei din familia Pardy l-au trimis probabil la furat şi va fi bătut iar dacă se întoarce cu nasul la jos.

— Se poate, dar nu vom rezolva nimic luându-l de la ai săi. Oile se întorc întotdeauna la stână, chiar dacă sunt maltratate. Îl voi duce acasă, interzicându-le celor din familia Pardy să se atingă şi de un fir din părul lui.

— Nu te vor asculta, remarcă Harriet.

— Nu te vor asculta pe dumneata, Harriet. Eu am mijloace de a-i obliga să mă asculte – prin forţă, dacă trebuie.

Spre marele său amuzament, această perspectivă nu păru s-o şocheze pe tânăra femeie peste măsură. Amândoi le evocară din nou pe surorile Drew, când uşa se deschise cu zgomot. Aaron Pardy îşi făcu apariţia în încăpere, mai arogant ca oricând. O lungă tăietură roşie îi brăzda obrazul. Cu mâinile în buzunare, o fulgeră pe Harriet cu privirea, înainte de a se întoarce spre Stanton.

— Am venit să-l iau pe puşti, mormăi el. Jos, mi s-a spus că nu-l voi putea lua fără permisiunea

dumneavoastră. Dar nu trăiesc pe pământurile care vă aparţin şi nu-mi veţi da ordine, domnule Stanton!

— Te recunosc, spuse încet Benjamin. Era gata să-i provoci un grav accident, ieri, verişoarei mele.

Rezemat cu spatele de uşă, Aaron îşi aţinti ochii întunecaţi asupra Harrietei şi declară cu insolenţă:

— Nu-i voiam răul. Ea o ştia. Domnişoara Stanton îmi este prietenă.

— În niciun caz! exclamă Harriet. Cine a îndrăznit să-l bată astfel pe sărmanul copil? Dumneata?

— N-am idee, răspunse Aaron cu dezinvoltură. Tot ce ştiu, este că-l voi duce acasă.

Expresia lui Ben Stanton se înăspri.

— Copilul a fost prins în flagrant delict de furt. Având în vedere vârsta sa, suntem gata să ştergem cu buretele de data asta. Îl poţi lua, cu condiţia să nu mai fie biciuit niciodată. Voi veni eu însumi să văd dacă îţi ţii cuvântul. Aşa că, păzeşte-te!

Cu nonşalanţa obişnuită, Aaron veni şi se postă în faţa lui.

— V-am spus că puţin îmi pasă de ordinele familiei Stanton. Nu înseamnă nimic pentru mine.

— Serios? în acest caz, poate vei înţelege mai bine asta…

Înainte ca Aaron să poată reacţiona, un upercut puternic îl aruncă la pământ. Se ridică

imediat, cu pumnii strânşi, dar o privire asupra feţei hotărâte a lui Ben Stanton îl descurajă să riposteze.

— Am înţeles, mormăi el frecându-şi maxilarul lovit. Îl iau sau nu pe puşti?

— Încearcă să reţii lecţia şi aminteşte-ţi: voi veni să-l văd pe copil. Doar o vânătaie şi vei regreta.

— Aaron…

Harriet ezită, apoi întrebă cu o voce nesigură:

— Îmi promiţi să ai grijă de copil dacă… dacă îţi cer eu?

— Harriet! exclamă Stanton. Lasă-mă pe mine să mă ocup de această treabă.

Dar Aaron arboră un zâmbet ironic.

— Ei bine, domnişoară Stanton, ştii bine că pentru mine dorinţele dumitale sunt ordine!

Plecă, şi Ben îşi interpelă cu asprime verişoara:

— Să n-ai de-a face cu acest ticălos. Îţi interzic să-l încurajezi.

— Nu l-am încurajat! Voiam doar să-l protejez pe micuţ.

— M-am ocupat eu deja, de asta. Ocupă-te de casă, Harriet. Restul mă priveşte.

Aaron luă copilul de mână şi grăbi pasul. Îl aştepta o noapte profitabilă: trebuia să iasă în larg cu doi veri pentru a se întâlni cu un francez venit să lase o încărcătură clandestină de bere şi de parfum. Printre cei mai fideli clienţi ai lor se aflau

personalităţi remarcabile ale regiunii, printre care şi judecătorul sir Mortimer Fish care – supremă ironie – se lăuda cu o integritate solidă.

Tânărul contrabandist atinse urma lăsată pe obraz de biciul Harrietei, apoi bărbia care-l durea de la lovitura de pumn dată de Ben Stanton. Violenţa făcea parte integrantă din viaţa sa şi cele două agresiuni nu-l intimidaseră deloc.

— Ar fi trebuit să bănuiesc, mormăi el. Data viitoare, vor vedea ei!

Oprindu-se brusc, îl prinse pe băieţel de umeri şi-l scutură gata să-i taie respiraţia.

— Idiot mic! Cum ai făcut să fii prins?

— Lasă-mă, sau îi voi spune domnişoarei Stanton şi domnului ce ascunzi acasă! strigă copilul.

— Ah, da?

Faţa lui Aaron se congestionă de furie. Apoi, într-o schimbare bruscă de atitudine, începu să râdă şi ciufuli părul băieţelului.

— Este târziu. Dacă vrem să avem timp să cinăm, ar fi mai bine să ne grăbim.

Păşi peste o împrejmuire şi se îndreptă spre plajă, cu copilul tropăind în urma lui.

În timp ce se pregătea pentru cină, Harriet începu să se gândească la vărul său. Era obligată să constate că, deşi lipsite de eleganţă, metodele sale erau convingătoare: până în prezent, nimeni nu îndrăznise să înfrunte astfel un Pardy. Totuşi, să te aventurezi în căsuţele tribului Pardy, pentru

a examina copilul, comporta un risc: să-l pedepseşti pe Aaron la Monkscombe era un lucru, dar să-l înfrunţi la el acasă, era altceva. Îi rămânea doar să spere că Ben îşi va lua precauţia de a fi însoţit…

Aşezată în faţa măsuţei de toaletă, Harriet îşi privea, fără s-o vadă, imaginea în oglindă. O certitudine i se impunea: Monkscombe îi scăpa pe zi ce trecea mai mult. Exclusă de la gestiunea afacerilor, inutilă pentru menajeră, Harriet suferea de această dare la o parte. Dar cum oare să-i explice lui Ben Stanton, fără să-i rănească sensibilitatea? Se ştia stângace cu bărbaţii de vârsta sa. În aceste condiţii, nu era de mirare că toţi admiratorii ei se descurajaseră… Tânăra femeie îşi privi imaginea cu un ochi critic. Oare chiar avea farmec, cum pretindea Jonas Ferrar? Cu o mână nesigură, îşi adună buclele pe ceafă, pentru a judeca efectul produs. În fond, poate metodele Carolinei erau bune: nu putea dăuna nimănui să aibă grijă de înfăţişarea sa…

Puţin mai târziu, o Harriet transformată cobora scara. Părul îi era strâns într-un coc uşor în care era înfiptă o pană şi împodobit cu panglici albastre. Îmbrăcase rochia care-i venea cel mai bine, cumpărată înainte de doliu. „Îţi pierzi capul, biata mea fată!” îşi spuse ea. „Ar trebui mult mai mult pentru a impresiona un bărbat obişnuit cu toaletele somptuoase din marile capitale europene!”

— Eşti frumoasă în seara aceasta, Harriet! exclamă Caroline. Nu este aşa, vere, că este încântătoare?

Sub privirea de nepătruns a lui Ben, Harriet simţi că i se aprind obrajii. Ce idee avusese să se îmbrace astfel? Departe de a o admira, vărul său o considera probabil ridicolă.

— Într-adevăr, aprobă acesta în cele din urmă, puţin prea repede.

Apoi, mai galant:

— Am norocul să am două verişoare frumoase.

Harriet observă o tăcere jenată care dură în tot timpul cinei. Îl suspecta pe Ben Stanton că o examina discret şi acest gând o paraliza. Indiferentă la stânjeneala din jur, Caroline nu înceta să flecărească.

— James spune că oamenii săi tot nu l-au capturat pe spionul francez şi că trebuie să dea încă târcoale prin împrejurimi.

Folosirea prenumelui căpitanului Murray avu ca efect imediat scoaterea Harrietei din tăcerea sa.

— Cu ce ocazie ţi-a povestit asta? Şi de când îi spui James?

— Dintotdeauna... aşa îl cheamă! răspunse Caroline fără afectare. A venit să mă vadă în timp ce erai la surorile Drew.

— Cine i-a permis să intre? întrebă Harriet indignată, aranjând furioasă tacâmurile. N-are de ce să vină aici în afara serviciului! Nu trebuie să-l

încurajezi, Care.

— Eu i-am dat permisiunea, interveni Ben Stanton. Mi-a cerut-o cu o perfectă corectitudine.

— Dumneata! Cum îndrăzneşti? După câte ştiu, nu eşti răspunzător de sora mea.

— Cu siguranţă da, Harriet. Tot ce se întâmplă în această casă mă priveşte – asta incluzând şi vizitatorii. Murray va fi întotdeauna binevenit. Îl stimez mult, este un tânăr curajos.

— Vom mai vorbi despre asta, exclamă tânăra femeie pe un ton tăios.

Într-adevăr, armistiţiul trebuie să fi fost scurt; încă de la sfârşitul serii, Harriet începu să-şi caute vărul. Îl găsi în biroul tatălui ei şi simţi o uşoară strângere de inimă văzându-l violând astfel sanctuarul patern. Aşezat lângă şemineu, Benjamin studia nişte dosare la lumina lumânărilor. Harriet ezită să-şi impună prezenţa, când el înălţă capul şi-i zâmbi.

— Intră, Harriet, şi povesteşte-mi grijile tale, îi propuse cu amabilitate.

Tânăra femeie se instală în faţa lui.

— Voiam să-ţi vorbesc despre sora mea. Dumneata… n-o cunoşti la fel de bine ca mine. Iubirile sale la prima vedere sunt efemere. Nu cred că este îndrăgostită de James Murray, dar s-ar putea întâmpla dacă vine s-o vadă des. Şi nu ţin deloc – ghiceşti de ce.

— Motive financiare, fără îndoială? Doar dacă nu-ţi plac uniformele?

— N-am nimic împotriva militarilor. Pur şi simplu solda lor mi se pare insuficientă pentru a se îngriji de nevoile unei femei – mai ales ale Carolinei.

— Cine ştie?… murmură Ben, gânditor.

Se rezemă de spătar. Flăcările făceau să danseze umbre pe faţa lui şi Harriet căuta în zadar să-i ghicească expresia.

— De ce atâta eleganţă în seara aceasta? (întrebă subit.

Tânăra femeie se tulbură.

— Am… greşit. Sunt sigură că mă găseşti ridicolă.

— N-am spus niciodată asta. Recunosc că m-a intrigat cochetăria dumitale subită, dar nu mă plâng, dimpotrivă. Îmi plac femeile bine îmbrăcate.

— Ah? făcu ea, brusc încurcată.

Niciodată mai înainte nu se interesase de viaţa privată a vărului său. Cu fizicul şi prestanţa sa, Benjamin cucerise probabil o mulţime de femei. Fără nicio îndoială, trebuie să fi frânt multe inimi în Europa…

Picioarele li se atinseră sub birou şi, jenată, Harriet le retrase grăbită pe ale sale. Nu văzu zâmbetul uşor care se conturase pe buzele lui Ben.

— Nu vă cer sacrificii, reluă bărbatul. Dacă dumneata şi Caroline vă doriţi rochii, panglici sau apă de colonie – şi cine mai ştie ce – nu va trebui

să ezitaţi să-mi spuneţi.

Harriet se tulbură.

— Eu… Este foarte generos din partea dumitale, dar… nu pot să accept. N-avem niciun drept asupra banilor dumitale. De altfel, n-ar fi potrivit. Deşi suntem veri, oamenii vor bârfi, încheie ea în mod lamentabil.

— Serios?

Dezamăgit, Ben făcu o pauză înainte de a relua:

— Toate astea pentru a-ţi spune că intenţionez să merg chiar mâine la Bristol. Voi rămâne acolo o săptămână, timp în care voi pune la punct unele detalii cu Ferrar. Nu vreau să-l oblig la o a doua deplasare, mai ales cu acest cer plin de zăpadă… Dacă aveţi nevoie de ceva, îmi va face plăcere să vă aduc, desigur, cu discreţie.

— Mulţumesc, spuse Harriet.

Urmă o tăcere. Apoi, Ben schimbă subiectul.

— Tatăl dumitale avea din întâmplare o hartă a regiunii? o întrebă privind în jurul lui.

— Este probabil… De ce?

— Mi-ar plăcea să merg acolo călare, mă tem să nu mă rătăcesc. Mi s-a întâmplat o dată în America, în timp ce vânam cerbi. Cum se făcuse foarte frig, m-am refugiat într-o cabană părăsită. Din nefericire, în timpul nopţii a fost viscol şi deschizând uşa a doua zi dimineaţă, m-am lovit de un perete de gheaţă. A trebuit să-mi croiesc drum cu mâinile.

— Ştii să urmăreşti animalele? făcu Harriet, impresionată. Este foarte dificil, nu?

— Un bătrân indian m-a învăţat să recunosc urmele. Munţii Apalaşi sunt o regiune splendidă şi încă atât de sălbatică… nu te întâlneşti cu nimeni zile întregi – ba chiar săptămâni.

Pentru prima dată în viaţă, Harriet aspira să-şi lărgească orizontul. Nu trecuse niciodată de Bath sau Bristol, şi universul necunoscut descris de vărul său îi păru subit fascinant. Departe de Monkscombe exista o altă lume, pe care n-o cunoştea…

— Philadelphia trebuie să fie un oraş frumos, nu-i aşa? îl întrebă, gânditoare.

— Da, dar nu-mi plac deloc marile oraşe. Prefer să călătoresc peste munţi.

În voce i se percepea, un entuziasm foarte mare… Surprinsă, Harriet încercă în penumbră să-i distingă trăsăturile.

— Este un adevărat continent, Harriet, reluă Ben. Imaginează-ţi pământuri cât vezi cu ochii, pe care n-a călcat încă vreun colonist, poate cu excepţia a unu sau doi vânători care fac comerţ cu blănuri. Nimic decât triburi de indieni şi turmele lor de bivoli… Kilometri de teren virgin. Comparativ cu asta, Monkscombe pare un fir de nisip!

— Fără îndoială, aprobă serioasă Harriet. Dar această proprietate reprezintă totul pentru mine. Viaţa mea este aici. Păstrez amintiri foarte

neplăcute despre singurul meu sejur la Londra. Rădăcinile îmi sunt la Monkscombe, oriunde în altă parte mă simt străină.

Punându-şi coatele pe birou, Ben îşi sprijini bărbia pe mâinile împreunate. Chipul său apăru în plină lumină şi Harriet îi observă nasul drept şi gura fină, cu o cută senzuală. Cuprinsă de o tulburare inexplicabilă, se îndreptă pe scaun.

— În ziua sosirii mele, ţi-am spus adevărul referitor la tata, reluă bărbatul. N-ai crezut, dar el vorbea fără încetare de Monkscombe. Am ştiut întotdeauna că inima îi rămăsese aici, chiar dacă refuza s-o recunoască. În adâncul sufletului, era englez… Eu, sunt cetăţean american, născut în anul Declaraţiei de Independenţă şi sunt mândru de asta. Faptul că nu văd această proprietate cu ochii dumitale, nu înseamnă că îmi este indiferentă.

Se lăsă din nou pe spătar, murmurând:

— Dinastia Stanton… înainte să soseşti, mă gândeam la strămoşii mei care au stat în acest fotoliu de-a lungul secolelor. Totul aici le atestă prezenţa… Mobilierul, cărţile, au păstrat amprenta trecutului. America este o ţară nouă. Familia mamei s-a stabilit acolo de aproximativ o sută de ani, deoarece strămoşii săi au fost obligaţi să fugă din Anglia în perioada lui Cromwell. Dar era o excepţie. În Anglia, trecutul este venerat. În schimb, în America doar prezentul contează. Un fost răufăcător poate să pornească acolo prin a fi

bine văzut. Este suficient să traverseze oceanul pentru a i se şterge greşelile.

Exact în acea clipă, Harriet înţelese că ghicise bine: Ben nu va rămâne la Monkscombe şi domeniul va fi încredinţat unui arendaş. Dar acum, această certitudine o tulbura din alte motive: vărul său îi deschisese ochii; povestirile lui lăsau să se întrezărească o lume nouă, care o atrăgea şi o speria în acelaşi timp. O lume diferită, în care nu era sigură că şi-ar găsi locul.

— Atunci, mă pot baza pe dumneata?

Vocea lui Ben o scoase din gânduri.

— Iartă-mă. Eram… distrată, bâigui ea.

— Spuneam: mă bizui pe dumneata pentru a conduce Monkscombe în timpul absenţei mele. Îmi faci acest serviciu?

— Oh, desigur… făcu Harriet, luată pe nepregătite de această dovadă de neaşteptată încredere.

„Credeam că locul meu este la bucătărie!” era gata să adauge, dar se răzgândi. La ce bun să se certe? La urma urmei, poate voise doar s-o tachineze. Împingând scaunul înapoi, tânăra femeie declară puţin prea repede:

— Sunt obosită. Cred că mă voi duce la culcare.

— Cum doreşti… Ben se ridică, înconjură biroul… şi, pe negândite, o sărută pe buze. Năucită, Harriet se clătină mergând înapoi spre uşă, protestând cu o voce schimbată:

— Eşti nebun! îţi… interzic! Nu trebuie!…

— Ah! Nu? O licărire amuzată îi juca în ochi.

— Oare nu suntem „verişori apropiaţi”, cum se spune la ţară?

— Nu! strigă Harriet. Nu… cu siguranţă, nu!

Obrajii i se aprinseră şi plecă în fugă.

Capitolul 4

Când a doua zi dimineaţă Harriet coborî să ia micul dejun, Ben plecase deja. În sinea ei, fu încântată: o săptămână de despărţire va şterge incidentul nefericit din ajun. De ce, oare de ce reacţiona mereu în acest mod? Prin acest sărut pe furiş, fără gânduri ascunse, Ben voise doar să-i arate un interes prietenesc. Între veri, acest gen de familiaritate nu avea consecinţe. Caroline ar fi primit sărutul râzând din toată inima…

În schimb, în acea dimineaţă, Caroline era indispusă. Harriet atribui mai întâi tristeţea sa plecării vărului, apoi, preferă să alunge acest gând, jenată.

— Eşti bolnavă, Care? o întrebă ea cu bunăvoinţă.

Tânăra fată scoase un oftat descurajat.

— Casa pare atât de goală fără Ben! se lamentă împingându-şi bolul. Sunt grăbită să se întoarcă pentru a organiza în sfârşit serata, îţi aminteşti mica orchestră care a cântat la balul lui lady Williams? Poate va accepta să vină şi la noi… îmi place atât de mult valsul!

— Va costa foarte scump, protestă Harriet. Doi violonişti vor ajunge din plin… Te pregăteşti să cheltuieşti banii vărului nostru, Care, nu pe ai noştri. Încearcă să nu uiţi.

— Dar Ben este de acord! A spus chiar că-mi voi putea cumpăra o nouă toaletă şi tu de

asemenea, Harriet.

— I-am răspuns deja că nu se pune problema. Nu trebuie să acceptăm, Care. N-ar fi potrivit.

— Potrivit, potrivit! N-ai decât acest cuvânt pe buze!

Furioasă, Caroline îşi fulgeră sora cu privirea.

— În fond, îţi doreşti şi tu la fel de mult ca mine o rochie nouă! Nu înţeleg cum poţi să îmbraci neîncetat aceleaşi toalete. Dacă-ţi imaginezi că voi refuza cadourile lui Ben, te înşeli amarnic!

Harriet nu insistă. Când Caroline se împotrivea astfel, discuţia nu folosea la nimic. Era mai bine să schimbe subiectul…

— Să vorbim mai degrabă despre căpitanul Murray, Caroline. La ce bun îl încurajezi? Ar trebui să-i explici o dată pentru totdeauna că nu doreşti să-l mai vezi. De altfel, nu trebuie să vină aici în lipsa lui Ben. Ar fi…

— … nepotrivit, desigur! trase concluzia Caroline, obosită. Nu ştii decât să strici cheful oamenilor… eşti o viitoare fată bătrână arţăgoasă! Nu mă miră că apreciezi atât de mult compania surorilor Drew! O iei pe acelaşi drum cu ele!

— Destul, Caroline! o certă Harriet.

Dar sora sa plecase deja, fredonând un vals la modă.

Rămasă singură, Harriet se duse la grajduri şi avu neplăcuta surpriză să-l găsească acolo pe vizitiul Henderson, care o aştepta.

— Domnul Stanton m-a însărcinat să vă conduc, declară acesta cu hotărâre, în timp ce ea încerca să-l concedieze.

Tânăra femeie se enervă.

— Haide, Joe, nu fi ridicol! Ştii că mă pot descurca singură.

— Nu eu judec asta, domnişoară. Rolul meu constă în a asculta ordinele domnului Stanton.

Harriet îi aruncă o privire gânditoare. Apoi se supuse cu o docilitate care ar fi trebuit să fie de-ajuns pentru a-i trezi bănuieli lui Joe dacă ar fi fost mai intuitiv.

— Ei bine, ajută-mă să urc, Joe îi ordonă Harriet.

Încrezător, vizitiul îi întinse mâna. Urma să se căiască: de-abia instalată în cabrioletă, Harriet biciui calul care plecă la trap, lăsând vizitiul uimit în faţa boxei.

„Bună scăpare!” se gândi încântată tânăra femeie. Nu va renunţa totuşi la distracţia sa favorită pentru a satisface tirania vărului! De altfel, Henderson nu i s-ar putea destăinui lui Ben Stanton fără să-şi trădeze propria credulitate. Mai bine spus, nu va vorbi…

Plimbarea se desfăşură fără complicaţii şi Harriet o luă veselă pe drumul de întoarcere. Ajunse la Mokscombe când o siluetă familiară apăru în faţa cabrioletei şi prinse calul de frâu.

— Aaron! exclamă Harriet. N-ai să începi iar!

— Nu, nu, nu-ţi fie teamă…

Numai zâmbet, declară pe un ton liniştitor:

— Am greşit, ultima dată. Aşa că, pentru a mă face iertat, ţi-am adus ceva…

În mâna sa, Harriet văzu un pachet învelit într-o hârtie ruptă. Îl aruncă în atelaj, apoi se dădu un pas înapoi, cu un aer mulţumit.

— Ce este asta? îl întrebă tânăra femeie. Oricum, poţi să-l păstrezi. N-am ce face cu cadourile dumitale!

— Nu cu acesta! Sunt sigur că-ţi va plăcea… Toate femeile se dau în vânt după acest gen de lucru!

Râzând în hohote, Aaron traversă drumul, apoi dispăru peste câmp.

Harriet ridică pachetul şi smulse ambalajul. Era un flacon de parfum franţuzesc – o parte din prada de contrabandă.

— Oh! Nu! mormăi ea.

Ce să facă oare cu acest cadou otrăvit? Să-l arunce? Nu, l-ar putea găsi cineva. Atunci, să-l păstreze? De neconceput, o Stanton nu va accepta nimic de la un Pardy… În disperare de cauză, îl ascunse în haina îmblănită, promiţându-şi să i-l înapoieze lui Aaron cu prima ocazie.

După ce se explică rapid cu Henderson, tânăra femeie se duse în camera sa şi ascunse flaconul într-o batistă. În niciun caz nu trebuia să-l descopere Caroline. Această zăpăcită nu va avea niciun scrupul să-l folosească.

Ben reapăru la sfârşitul săptămânii. Deşi se

gândise să aducă romanele şi dantela cerute de Caroline, părea preocupat şi se arătă puţin vorbăreţ despre sejurul său la Bristol.

Totuşi, la câteva zile după întoarcerea sa, Harriet avu surpriza să-l vadă apărând în micul salon în care se instalase pentru a coase dantela surorii sale. Foarte neîndemânatică şi cu puţină răbdare, Caroline o implorase să facă acest lucru în locul său.

Ben înaintă, cu o mină preocupată.

— Ai să-mi acorzi o clipă, Harriet? Aş… vrea să-ţi vorbesc.

— Desigur, făcu ea, surprinsă.

Văzând dantela, Ben fu o clipă surprins, apoi întrebă:

— Aşadar, era pentru tine?

Când Harriet îi explică, bărbatul făcu o mutră dispreţuitoare, apoi începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat, cu o nervozitate neobişnuită. În sfârşit, deschise uşa, se asigură că nu asculta niciun servitor şi reveni să se aşeze lângă Harriet.

— După cum ştii, începu el cu o voce schimbată, am avut mai multe întrevederi cu Jonas Ferrar. Nu şi-a cruţat osteneala să-mi explice gestiunea domeniului şi responsabilităţile care-mi revin…

Ezită, apoi reluă, vizibil stânjenit.

— Dar poate bănuieşti deja ce mă aduce – sau mai degrabă ce mi-a spus domnul Ferrar.

— Nu, îl asigură cu sinceritate Harriet.

— Adevărat? Ei bine, cu atât mai rău…

Benjamin se încruntă înainte de a continua:

— Jonas îşi face griji pentru Caroline şi pentru tine. L-am asigurat că aici sunteţi acasă, că sunt gata să vă acopăr toate cheltuielile, dar asta nu l-a liniştit. Mi-a pus în faţă alte argumente: reputaţia voastră, indecenţa unei asemenea coabitări… După el, depinde doar de mine să pun situaţia în ordine…

Făcu o pauză în timpul căreia inima Harrietei bătea să-i spargă pieptul şi încheie cu o voce schimbată:

— … căsătorindu-mă cu una dintre voi.

— Îmi pare rău, murmură tânăra femeie. Jonas credea că acţionează pentru binele nostru. Trebuie să-l ierţi.

— Dimpotrivă, cred că are dreptate, replică Ben. O căsătorie ar rezolva toate problemele. Nimeni n-ar mai putea bârfi.

Tăcu, pândind reacţia Harrietei. După ce prima uimire trecu, tânăra femeie începu să privească propunerea sub aspect practic. În împrejurări asemănătoare, astfel de aranjamente cu siguranţă nu erau rare. Iar Caroline nu putea visa o partidă mai bună…

Harriet reflectă în grabă. Căsătoria cu Ben ar pune-o pe sora sa la adăpost de nevoi. Va fi stăpână la Monkscombe şi se va bucura de numeroase privilegii. Din punct de vedere afectiv, totul lăsa să se prevadă o căsătorie fericită:

Caroline dovedea o aplecare evidentă spre tânărul bărbat şi la rândul său, Ben nu era insensibil la farmecul său. Un ultim avantaj deloc neglijabil, această căsătorie l-ar îndepărta definitiv pe căpitanul Murray.

La acest gând, tânăra femeie simţi o uşoară remuşcare, pe care o alungă imediat. Doar viitorul Carolinei conta. Ben va putea ajuta nevoile sale, James nu.

Inspirând profund, declară cu o voce întărită:

— Ai deplina mea aprobare. În mod sigur, Caroline va fi o excelentă stăpână a casei. Evident, este încă lipsită puţin de maturitate, dar în fond, are mai mult bun-simţ decât pare.

Stupoarea se zugrăvi pe trăsăturile lui Ben.

— Caroline? Dar ce voi face cu bietul căpitan Murray? Mă va provoca la duel!

— Sunt convinsă că se va da în lături, în interesul Carolinei, îl asigură Harriet pe un ton convingător.

— Nu-ţi împărtăşesc optimismul! Pe de altă parte, am treizeci de ani şi mă văd cu greu în compania unei puştoaice de nouăsprezece ani, fără alte preocupări decât zorzoanele şi viitorul său bal! Soţia mea va trebui să fie în stare să administreze Monkscombe în absenţa mea. Nu, cu tine trebuie să mă căsătoresc, Harriet.

Tânăra femeie păru gata să leşine. În faţa palorii sale, Ben bombăni iritat:

— Înţeleg că nu semăn cu Făt-Frumos, dar nu

credeam că-ţi displac atât de mult!

Harriet se încordă.

— După cum ştii, nu sunt bună de mare lucru, ripostă cu o voce gâtuită. Să presupunem că ar trebui să mă laşi singură mai mult de o săptămână?

— Haide, Harriet, n-ai să-mi aminteşti această frază nefericită la nesfârşit! Te tachinam… Ce s-a întâmplat cu simţul umorului tău?

— Trebuie să şi glumeşti cu discernământ! Permite-mi să-ţi spun că momentul este prost ales.

Exasperat, Ben sări în picioare.

— La naiba, în câte limbi trebuie să-ţi repet oare că sunt serios? Te cer în căsătorie, Harriet. Evident, nu sunt Murray şi n-am intenţia să mă târăsc la genunchii tăi! Dar pentru ci ai o părere atât de jalnică despre mine, i-ai putea acorda cel puţin încredere prietenului tău Ferrar.

— Jonas mă sfătuieşte să accept? murmură Harriet, tulburată.

— Da. Spune că vei înţelege utilitatea acestei căsătorii.

Brusc, Harriet avu impresia că se sufocă. Prinsă în capcană. Da, era prinsă în capcana unui complot uneltit în spatele său. Cu cele mai bune intenţii din lume, Jonas Ferrar o trădase.

— Oh, dar eu… nu ştiu, bâigui ea deprimată. Am douăzeci şi şase de ani şi nu mai speram să mă căsătoresc. Caroline este mai frumoasă… Alături de ea mă simt atât de stângace.

Expresia lui Ben se îmblânzi. Stânjeneala îi dispăru ca prin farmec şi declară cu convingere:

— Să nu crezi asta, Harriet. Eşti frumoasă şi inteligentă. Orice bărbat ar fi mândru să te aibă la braţul său.

Jenată, Harriet zâmbi la rândul său. Urmă o tăcere, apoi Ben îi atinse uşor obrazul, declarând cu satisfacţie:

— Vei vedea, totul se va desfăşura bine.

În faţa siguranţei sale, tânăra femeie începu să tremure. Ben se exprimase deja la viitor. Evident, credea că avea câştig de cauză.

— Încă nu ştiu… începu ea.

Cuvintele i se opriră pe buze în timp ce chipul Carolinei îi apăru în faţa ochilor. „Dacă mă căsătoresc cu Ben, Care nu se va mai priva niciodată de nimic”, se gândi. „Vom continua să trăim aici şi totul va fi ca înainte…

Ben se ridicase. Ajuns la uşă, se întoarse.

— Dacă îţi convine, vom anunţa vestea în timpul balului Carolinei, sugeră el. Uimirea invitaţilor mă bucură dinainte!

— Nu-şi vor reveni, încuviinţă Harriet, imaginându-şi stupefacţia lui sir Mortimer, a pastorului şi a surorilor Drew.

Aşadar, decizia sa era luată; va deveni curând doamna Benjamin Stanton. Sufletul îi era tulburat, în timp ce o certitudine îi devenea clară în minte: nu, nimic nu va mai fi ca înainte. Legăturile căsătoriei implicau multe alte lucruri decât o

simplă coexistenţă. Va şti să se arate la înălţime? Nimic mai puţin sigur…

— Era gata să uit… reluă Ben din uşă. Jonas s-a oferit să te conducă la altar.

— Oh… este foarte amabil.

Harriet îşi privi vărul. Zâmbea, evident încântat că-şi dusese la bun sfârşit demersul. Pentru el, totul se aranja cât se poate de bine…

Amândoi hotărâră de comun acord să păstreze secretul până la serata Carolinei. Nu-i fu împărtăşit nici acesteia din urmă.

— Care este incapabilă să-şi ţină gura, declară Ben. Înainte de sfârşitul zilei, tot satul va fi la curent!

— Da, este o limbută incorigibilă, recunoscu Harriet, fără să zâmbească.

Greutatea logodnei sale secrete o apăsa cu fiecare zi tot mai mult. Fără îndoială, ar fi început să aprecieze compania lui Ben, dacă ambiguitatea relaţiei lor nu i-ar fi stricat plăcerea. De obicei, viitorii miri îşi scriau bilete dulci, schimbau zâmbete complice şi nu pierdeau ocazia să se izoleze. Dar Harriet se temea mai mult decât orice să rămână singură cu vărul său. Neştiind ce atitudine să adopte în prezenţa sa, făcea în aşa fel încât să-l evite cât mai mult posibil şi nu îndrăznea să-i susţină privirea.

Un alt element o chinuia: Ben încheia această căsătorie din datorie. Fără intervenţia domnului Ferrar, nu s-ar fi gândit vreodată s-o ceară de

soţie. Numai gândul de a-i fi datoare o revolta. Ea, datoare unui bărbat care-i fura bunul cel mai drag din vina unei legi stupide? Niciodată! Pentru că, în fond, această căsătorie rămânea înainte de orice un mijloc indirect de a răscumpăra Monkscombe. Toate astea nu erau deloc romantice…

Aparent insensibil la răceala sa, Ben venea şi pleca de pe proprietate. În acea zi, hotărî să facă vizita de control la familia Pardy şi-l luă să-l însoţească pe Joe Henderson.

— Oamenii aceştia nu-mi plac! bombăni vizitiul în timp ce galopau amândoi spre plajă. Cu tot respectul care vi se cuvine, m-aş lipsi bucuros să intru la ei… Ptiu! Oare cum pot trăi într-o asemenea mizerie?

— Vreau să văd copilul, Joe, îl întrerupse hotărât Ben, inflexibil.

— În acest caz, să rămânem la intrare şi să cerem să fie trimis copilul.

— Oricum, nu avem de ales. Ar trebui să fim inconştienţi să le forţăm uşa.

Aparenta sa resemnare nu-l înşelă pe vizitiu, care-i aruncă o privire cu subînţeles.

Să califici teritoriul familiei Pardy drept mizerabil era un eufemism. În realitate, un adevărat loc de depozitat gunoaiele ţinea loc de grădină. Un morman de gunoi se îngrămădea în faţa căsuţelor fără ca nimeni să se gândească să-l ridice. Când Ben şi Henderson traseră de hăţuri, un înspăimântător câine arţăgos îi întâmpină

lătrând. Vizitiul înălţă cravaşa şi câinele se dădu înapoi mârâind.

O tânără femeie îmbrăcată în zdrenţe apăru în prag. La vederea celor doi călăreţi, închise repede uşa.

Trecură câteva secunde înainte ca Aaron să apară la rândul său, escortat de un uriaş cu bicepşi impresionanţi.

— Dumnezeule! Cine este ăsta? întrebă Ben, uluit.

— Nathan Pardy, răspunse Henderson pe acelaşi ton. Încă o mare secătură! Mereu gata să se încaiere în dreapta sau în stânga. S-a aflat de o sută de ori în faţa judecătorului, dar cu sir Mortimer Fish, tipul n-are de ce se teme.

— Ce înţelegi prin asta? întrebă suspicios Ben.

Vizitiul ridică din umeri.

— Să spunem doar că sir Mortimer Fish nu dispreţuieşte berea bună.

„… închide ochii la şiretlicurile ilegale ale celor din familia Pardy pentru a o procura”, trase Ben concluzia. Aşadar, bătrânul gentleman cedase corupţiei…

Din uşă, Aaron întrebă cu o voce ironică:

— Ce vânt bun vă aduce?

— Vreau să văd copilul! îi strigă Ben.

— Şi dacă refuzăm? Speraţi să intraţi aici cu forţa, cu vizitiul dumneavoastră?

În spatele lui Aaron, vărul său Nathan izbucni într-un râs vulgar. Henderson înjură.

— Rămâi aici, Joe, ordonă Ben.

Ignorând câinele care lătra tot mai tare, Benjamin îşi conduse calul pe alee. Aaron şi Nathan înaintară pentru a-i bara trecerea.

— Copilul, Aaron, repetă el calm.

Aaron Pardy îl măsură, apoi spuse pe un ton mieros:

— Ascultaţi, domnule Stanton – observaţi că sunt politicos! – nu-mi sunteţi prieten, dar eu îi sunt domnişoarei Stanton…

În faţa mâniei lui Ben, zâmbetul i se lărgi.

— Aşa că – şi numai pentru a-i face plăcere domnişoarei Stanton

— vă voi lăsa să-l vedeţi pe Billy al nostru… Scoate băiatul, Nathan, îi ordonă colosului.

Nathan apăru curând, ţinând de braţ copilul care se zbătea. Aplecat în şa, Ben îl chemă blând:

— Înaintează, Billy, nu-ţi fie teamă.

Cu o mină bosumflată, băieţelul nu se mişcă din loc. Cu o palmă puternică, Aaron îl proiectă spre Ben.

— Cum te simţi, Billy? întrebă Benjamin. Vorbeşte… Ai mai fost bătut?

Billy mormăi câteva cuvinte de neînţeles, care puteau trece drept o negaţie. Apoi se întoarse în căsuţă cu toată viteza picioarelor sale mici.

— Sper că sunteţi mulţumit şi ne veţi scuti de plăcerea unei alte vizite, îl ironiză Aaron.

— Vom vedea, ripostă Ben făcând cale-ntoarsă.

Verii Pardy îi priviră plecând.

— Va trebui supravegheat de aproape, spuse Nathan.

— Oh, nu te îngrijora! Trebuie să aibă o slăbiciune – şi cred chiar că o cunosc, râse pe înfundate Aaron.

Henderson şi stăpânul său se apropiaseră de sat când ochiul pătrunzător al lui Ben distinse o siluetă feminină care tăia peste câmp pentru a ajunge la drumul principal.

— Pleacă înainte, Joe, ordonă Ben. Nu mai am nevoie de tine. Vizitiul văzu şi el silueta. Murmură rapid, „Bine sir” şi se îndepărtă în trap uşor.

Mergând repede pentru a combate frigul, Harriet îl recunoscu pe călăreţul care-i venea în întâmpinare. Ajunsă la împrejmuire, îşi făcu o datorie de onoare s-o treacă singură, deşi vărul său descălecase pentru a o ajuta.

— Ei bine, o întrebă el fără s-o scape din ochi. De unde vii iar? locul i se desfăcuse şi şuviţe rebele de păr scăpaseră de sub pălăria pusă cum da Dumnezeu. În timp ce-şi ridica poalele jupei pentru a trece peste gard, tânărul bărbat admiră glezna fină şi rotunjimea perfectă a pulpelor picioarelor.

— M-am dus la pastor să iau numele sătenilor bolnavi, explică Harriet. Apoi i-am făcut o vizită unui păstor a cărui soţie este ţintuită la pat.

Ben ridică sprâncenele.

— Bolnavii? Dar de ce tu? Nu este rolul tău.

— Pastorul şi doctorul Gray sunt depăşiţi. Îi

ajut cât pot mai bine, este cel mai mic lucru.

— În acest caz, vei fi fără îndoială fericită să afli că am făcut şi eu o faptă bună, declară Ben pe un ton misterios.

Apoi, în faţa privirii sale întrebătoare, spuse:

— Am fost la familia Pardy – pentru copil.

— Nu singur, sper? exclamă Harriet, alarmată.

— Nu, nu, l-am luat cu mine pe Joe Henderson. Are o constituţie atletică şi este foarte capabil să se apere… Dar sunt flatat să constat că te îngrijorează siguranţa mea.

— Chiar n-ai de ce! ripostă tăios tânăra femeie. Aş fi fost îngrijorată pentru oricine. Cei din familia Pardy sunt periculoşi, nu este bine să-i deranjezi… Apropo, l-ai văzut pe copil?

— Da, este bine. Cel puţin atât de bine cât se poate simţi într-o asemenea familie…

Lăsă calul la pas şi începură să meargă amândoi alături.

— Am impresia că nu va întârzia să plouă, observă Ben. Poate am face bine să ne întoarcem în galop, dacă vrem să evităm aversa.

— Nu mă deranjează ploaia, îl asigură Harriet. Dar nu ezita să pleci înainte.

— Şi să te las să-ţi continui drumul singură sub aversele puternice? îţi cunosc părerea despre mine, dar nici cel mai rău dintre bărbaţi n-ar părăsi o femeie în aceste împrejurări… Iată, adăugă arătând trunchiul unui copac doborât. Profită de el pentru a urca în şa.

— Oh, nu, în niciun caz, exclamă Harriet, scandalizată. Dacă ne vede cineva…

— Oamenii ar considera şi mai ciudat să ne vadă alergând prin ploaie, în timp ce avem un cal la dispoziţie!

Ben urcă în şa şi-i întinse mâna.

— Haide, vino. Grăbeşte-te.

Împotriva voinţei sale, Harriet puse piciorul în scară. Ben o ajută să se urce în spatele lui.

— Gata? o întrebă peste umăr.

Calul porni în galop. Dezechilibrată, Harriet nu avu altă scăpare decât să-şi arunce în grabă braţele în jurul taliei vărului său. Acesta îşi stăpâni un zâmbet amuzat. De-abia străbătuseră un kilometru, când un potop se abătu peste regiune. Imediat, Ben descălecă, o ridică pe Harriet şi o duse la adăpostul unei şure vecine. Apoi legă calul şi-şi îndreptă din nou atenţia asupra verişoarei sale, care-şi scutura jupa udă.

— Pentru vizitele tale, ai avea mare nevoie de o umbrelă. De altfel, tot nu înţeleg de ce ai plecat pe jos pe vremea asta.

— Îl luasei pe Henderson, replică Harriet. Şi mi se pare că n-ar trebui să conduc singură cabrioleta!

— Hmm…

Scoţându-şi pălăria, o scutură de stropi.

— În fond, n-avem de ce ne plânge. Suntem în loc uscat şi nimic nu ne împiedică să stăm de vorbă până se înseninează.

— Să discutăm? repetă tânăra femeie, în defensivă. Să discutăm despre ce?

— Pe legea mea, obiceiul este ca logodnicii să discute despre viitoarea lor căsătorie. În ce mă priveşte, nu aprob deloc vâlva care înconjoară acest gen de ceremonii.

— Nici eu, recunoscu Harriet cu mai multă grabă decât ar fi fost necesar.

În acest timp, Benjamin descoperise într-un colţ al şurei un coş de transportat legume. Se aşează şi o invită pe Harriet să i se alăture. Cu toată stânjeneala, tânăra femeie nu se putu sustrage. Dar neliniştea sa ajunse la culme când el o luă de mână.

— Desigur, îmi voi cumpăra o mantie nouă. Se pare că albastrul se potriveşte bine. Dar tu, Harriet, vei purta rochie albă?

— Da, spuse ea pe un ton morocănos. Dar ţin s-o plătesc singură.

— Hotărât lucru, eşti încăpăţânată în legătură cu acest subiect. Noi, americanii, n-am face atâtea fasoane!

Harriet îşi retrase mâna.

— Ştiu că nu eşti rău intenţionat, Benjamin. Din nefericire, n-avem acelaşi simţ al umorului şi te-aş ruga să mă laşi în pace.

Se lăsă o tăcere tulburată doar de zgomotul picăturilor de ploaie pe acoperiş. Apoi, Ben îşi recunoscu greşeala.

— Iartă-mă. Nu voiam să te jignesc.

Nu încercă să-i mai ia mâna, dar picioarele lor continuau să se atingă uşor, spre marele necaz al Harrietei.

— M-am gândit bine, începu ea cu o voce scăzută şi tristă. În legătură cu căsătoria noastră…

— Poţi să-ţi schimbi părerea. Este privilegiul doamnelor.

Dacă vocea îi era neutră, privirea i se înăsprise.

— Nu, protestă Harriet. Nicio doamnă demnă de acest nume n-ar lua această iniţiativă. Mă voi căsători cu tine, dacă insişti… Dar ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă m-ai elibera de promisiune.

De data aceasta, tăcerea dură. Ben se ridică şi făcu înconjurul şurei, cu mâinile la spate. Lovi furios cu cravaşa în pământ şi o trimise departe, într-o grămadă de crengi… apoi se întoarse spre Harriet cu faţa ca de marmură.

— De ce ai acceptat?

— Pentru… pentru a ne permite să rămânem la Monkscombe, bâigui tânăra femeie.

— În acest caz, mi s-a schimbat nimic. Este scopul acestei căsătorii şi împrejurările au rămas aceleaşi. Să nu crezi că am făcut propunerea cu uşurinţă, Harriet. Rupe logodna, dacă doreşti, dar nu conta pe mine.

— Ţi-am spus că nu pot, murmură aceasta. N-ar fi corect.

— Atunci, ne vom căsători, punct.

Cu această constatare fără apel, se duse la uşă şi privi afară.

— Ploaia aproape s-a oprit. Vei urca în şa, iar eu voi conduce calul.

Harriet încuviinţă cu un gest şi porniră din nou la drum, fără a schimba o vorbă.

Veni noaptea şi Harriet căzu într-un somn agitat. Se trezi înaintea zorilor, pradă unui sentiment de indispoziţie inexplicabil şi aprinse lumânarea.

Flacăra arunca umbre pe tapiţerie. Siluete lungi fantastice, care o speriau când era copilă. Dar teama îi dispăruse de-a lungul anilor. Nu i se putea întâmpla nimic în această casă atât de familiară, îşi repetase deseori. Şi într-adevăr, nu se întâmplase niciodată nimic. Cel puţin până acum…

Părăsind patul, Harriet ieşi pe coridor. Era gol. Liniştită, se pregătea să se întoarcă în cameră, când un trosnet îi îngheţă sângele în vine. Cineva mergea la etajul superior! Toate vechile legende englezeşti i se îngrămădiră în memorie, apoi raţionă: cu siguranţă, era vorba doar de un servitor urcat acolo din simplă curiozitate… Hotărâtă să lămurească misterul, tânăra femeie ajunse la scară în vârful picioarelor.

În principiu, la ultimul etaj nu dormea nimeni. Camerele erau acolo prea mici şi lipsite de confort. În timp ce suia ultimele trepte, un curent de aer ajunse la ea: uşa de acces spre „Promenada

văduvelor” – de obicei încuiată cu cheia – era deschisă. Fără îndoială, un intrus se învârtea prin casă! Ţinându-şi respiraţia, Harriet lăsă lumânarea, înaintă tiptil în penumbră… şi-şi reţinu o exclamaţie stupefiată. În faţa balustradei care da spre mare, un bărbat scruta orizontul scăldat în lumina lunii, cu ajutorul unei lunete. Tânăra femeie se întoarse imediat din drum, îşi luă lumânarea şi se duse în linişte în camera sa.

Rămase trează până dimineaţa, repetându-şi neîncetat aceeaşi întrebare chinuitoare: oare pe cine spiona Ben în mijlocul nopţii?

Capitolul 5

Caroline se aruncă trup şi suflet în organizarea seratei sale şi dădu dovadă de o eficacitate care o surprinse pe Harriet. După rezervarea orchestrei, întocmi meniurile cu doamna Woods, apoi supraveghe trimiterea de invitaţii. În sfârşit, o adevărată frenezie gospodărească puse stăpânire pe casă: uşa de comunicare dintre salon şi sufragerie se menţinuse deschisă pentru a spori ringul de dans şi masa se mutase pentru a permite o ultimă ceruire a parchetului.

Aşa că, la ora mesei, toată familia se afla surghiunită într-o încăpere întunecoasă, deja supraîncărcată cu mobilier.

Ştiind dinainte cauza pierdută, Harriet protestă din principiu.

— Haide, Care, nu vom mânca aici!

— Te rog, Harriet! Este treabă de câteva zile şi sunt sigură că Ben nu vede niciun inconvenient în asta. Dovada, nu mi-a spus nimic.

Harriet îşi stăpâni o mină sceptică. Depăşit de evenimente, dimpotrivă, Ben se blestema probabil că permisese acest bal!

Sătenii erau foarte bucuroşi: nicio petrecere nefiind aşteptată înainte de Crăciun, anunţul seratei Carolinei trezi un val de entuziasm. În sinea sa, Harriet se întreba unde vor găzdui atâta lume: unii dintre invitaţi veneau de foarte departe

pentru a se întoarce acasă după bal şi vor trebui să doarmă la Monkscombe. Aşa că trebuia aranjate alte camere şi luate măsuri pentru micul dejun. Sarcină care îi reveni în timp ce Caroline îşi rezervase alegerea muzicii. Cât despre Ben, acesta rămăsese prudent în retragere…

Niciun amănunt nu scăpase străduinţei Carolinei. Astfel, într-o bună dimineaţă, Harriet o auzi decretând pe un ton fără replică:

— Nici vorbă să porţi una din vechile tale toalete la balul meu! Nu vreau o soră prost îmbrăcată!

— Mulţumesc pentru compliment! o ironiză Harriet.

Dar fără să se lase descumpănită, Caroline reluă cu hotărâre:

— Păcat că n-avem timp să ne confecţionăm toalete noi. Eu voi îmbrăca rochia de mătase de culoarea fildeşului. Iar tu, să vedem puţin…

Îmbinând vorba cu fapta, deschise dulapul de haine al Harrietei şi-i examină cu atenţie garderoba. Una câte una, toaletele calificate demodate aterizară în dezordine pe pat. În sfârşit, la capătul unei tensiuni greu de suportat, Caroline, stacojie la faţă dar încântată, scoase din dulap, etalând-o cu ostentaţie, o rochie din tafta roz împodobită cu panglici de culoarea curcubeului.

— Oh, nu! exclamă Harriet, îngrozită. Nu asta, nu-mi place. Este prea sofisticată.

— Nu spune prostii! încearc-o repede, să vedem dacă trebuie retuşată.

Resemnată, Harriet se lăsă examinată pe toate părţile. Înaintă, se dădu înapoi, se învârti docilă, până când Caroline se declară în sfârşit mulţumită.

— Îţi va trebui de asemenea o coafură frumoasă, preciză ea. Cea din seara în care te-a felicitat Ben.

Apoi se aşeză pe pat în mijlocul rochiilor şifonate şi, conştientă brusc de dezordine, pledă în chip de scuză:

— Ţin atât de mult ca acest bal să fie un succes! Se va vorbi de el mult timp, sunt sigură.

Harriet îi aruncă o privire suspicioasă. Putuse oare să ghicească ceva?… Nu, imposibil.

— Apropo, spuse ea. L-ai invitat pe căpitanul Murray?

— Oh, da… bineînţeles!

Caroline afişă o expresie gânditoare, mărturisind:

— La drept vorbind, nu l-am văzut des în ultimul timp. Îşi petrece timpul alergând pe câmp pentru a-l căuta pe spionul francez!

Dezamăgirea care străbătea din vocea sa întări convingerile Harrietei: când căpitanul îi făcea Carolinei o curte asiduă, aceasta nu-i acorda decât puţină atenţie. Dar acum, că o neglija, părea să-l regrete. Foarte prost semn prevestitor…

— Măcar dacă James ar putea să-şi rezilieze

mandatarea, continuă Caroline. Din păcate, cu doi fraţi mai mari, n-are nicio şansă la moştenire. Nu mi-ar plăcea să fiu căsătorită cu un bărbat care nu se gândeşte decât la munca sa! James are multe calităţi, dar nu vorbeşte decât de armată de dimineaţa până seara!

Fără să prea ştie cum să interpreteze acest discurs, Harriet îşi puse ultima speranţă într-o dorinţă ipocrită: dacă în timpul balului căpitanul se dovedea un dansator stângaci, va pierde orice şansă pe lângă Caroline!

Rămânea aşadar să aştepte termenul fatidic mai ales că, deocamdată, avea alte griji în minte: curând, logodna va fi oficială şi cu siguranţă, Ben va dori să grăbească ceremonia. La acest gând, inima îi împietri. Soţ şi soţie… Hotărât lucru, nu se va obişnui niciodată cu această idee!

Totuşi, ca de obicei, refuză să cedeze panicii. Când veni seara cea mare, Harriet urcă să se pregătească în camera sa şi trebui să recunoască faptul că rezultatul îi depăşea speranţele; în mijlocul unui parter de toalete multicolore, rochia sa roz va fi de mare efect. Părul îi era strâns într-un coc împletit şi cerceii de perle moşteniţi de la mama sa completau ansamblul. Preocupată să arboreze un pătrat de dantelă, tânăra femeie despături batista brodată, când degetele sale întâlniri un obiect dur de care uitase complet: flaconul de parfum de la Aaron!

Deşurubând dopul, Harriet mirosi efluviile

delicate: cu siguranţă, era vorba de o esenţă rară şi scumpă. În definitiv, poate Aaron fusese sincer şi regreta cu adevărat că o speriase. Dar, chiar în acest caz, nu putea axcepta nimic de la el. Dar Harriet scoase din nou dopul, doar câteva, picături şi renghiul va fi jucat. Nimeni nu va bănui adevărul. De altfel, multe dintre invitate vor fi parfumate cu parfum franţuzesc, provenit din contrabandă… încurajată de această certitudine, tânăra femeie puse puţin parfum după ureche, închise flaconul şi-l ascunse în dulap.

Apoi se duse la parter pentru a pune la punct ultimele detalii.

Mulţi invitaţi sosiseră deja şi personalul alerga dintr-o încăpere în alta, ca într-un stup în agitaţie. Izolat într-un mic salon învecinat, sir Mortimer Fish moţăia în faţa unui pahar gol…

Harriet străbătu holul, când uşa se deschise şi intră căpitanul Murray. După salutările obişnuite, acesta din urmă se destăinui candid:

— Să valsez nu este punctul meu tare! Mi-e foarte teamă să n-o dezamăgesc pe Caroline… Vedeţi, nu-mi place deloc să dansez în public!

— Nu-i nimic, căpitane! Fă ce poţi şi totul va merge foarte bine, îl asigură tânăra femeie cu amabilitate.

Apoi, opri un servitor:

— L-ai văzut, din întâmplare, pe domnul Stanton?

— Da, domnişoară. L-am văzut în bibliotecă.

Harriet se încruntă. Ca şi sir Mortimer, Benjamin se ascundea. Totuşi, tradiţia cerea ca stăpânul casei să întâmpine invitaţii… Hotărâtă să-i amintească îndatoririle, bătu la uşă şi se opri în prag.

În picioare în faţa şemineului, Ben privea flăcările dansând. Se întoarse la zgomotul uşii. Persoana sa emana atâta forţă, încât o tulburare confuză o cuprinse pe Harriet. Degetele i se crispară pe clanţă.

— Oh!… Harriet… făcu el, uşurat. Spune-mi cine sunt toţi acei oameni. Caroline se pregăteşte încă şi nimeni nu mi-a prezentat invitaţii. Refuz să salut nişte necunoscuţi.

Tânăra femeie îşi reveni în fire.

— Înţeleg. Ai să mă însoţeşti şi mă voi ocupa pe rând de prezentări. Vei fi mai în largul tău.

Venindu-i în întâmpinare, Ben o privi cu atenţie.

— Eşti încântătoare, îi spuse simplu.

Inima Harrietei bătu mai repede.

— Oh! Mulţumesc… dar tot meritul îi revine lui care.

— Înainte să intri, mă gândeam la discuţia noastră din acea zi, în şură. Îmi pare rău că m-am înfuriat. N-aveam intenţia să te bruschez.

— Nu te scuza. Eu am fost îngrozitoare. Dar… în sfârşit…

Foarte încurcată, lăsă fraza în suspans şi Ben o încheie zâmbind.

— Dar îţi era teamă să te angajezi, aşa este?

— Da, încuviinţă Harriet cu o voce slabă.

— Şi astăzi, încerci acelaşi sentiment? insistă Ben, redevenind serios.

O voce mică din adâncul inimii sale dori să strige: „Oh! Da, mai mult ca niciodată „dar cuvintele îi muriră pe buze.

— Mai puţin, minţi ea.

Ben o privi o clipă înainte de a declara:

— Intenţionez să anunţ căsătoria noastră în timpul cinei.

— Da, este… o idee excelentă.

— În acest caz…

Cu zâmbetul pe buze, îi oferi braţul.

— Să ne grăbim să ne alăturăm invitaţilor. Bieţii de ei încep probabil să se neliniştească.

În faţa amabilităţii sale, Harriet se însenină. Ben era frumos, fermecător. Viaţa cu el putea să fie foarte plăcută, dacă se adapta…

Ben se bucură s-o vadă relaxându-se. Când neliniştea nu-i alungea trăsăturile, tânăra femeie era cu adevărat încântătoare. Ce păcat că era atât de des în gardă… I-ar fi plăcut s-o liniştească, dar cum s-o facă să devină mai sociabilă? în ochii săi, va rămâne mereu „străinul”… Totuşi, Harriet era frumoasă şi lumina blândă a sfeşnicelor dădea o atmosferă intimă încăperii şi, măcar o dată, nimeni nu le întrerupse discuţia între patru ochi. În surdină, se auzeau măsurile unui vals. Atunci, ca şi când era vorba de cel mai firesc lucru din

lume, se aplecă spre ea şi o sărută.

De această dată, Harriet nu fugi. Dar ridică spre el o privire atât de profund tulburată, încât Ben simţi că-şi pierde controlul. La naiba, de ce oare răspunsese scrisorilor lui Jonas Ferrar? Ce importanţă avea această moştenire? Ar fi trebuit să rămână în America şi să lase cele două surori să trăiască liniştite…

Împărţit între sentimente contradictorii, bărbatul întrebă cam brusc:

— Ai folosit parfum franţuzesc, dacă nu mă înşel?

Harriet tresări. Lui Ben i se păru că roşi când murmură:

— Da… câteva picături.

— Credeam că a devenit dificil de procurat…

În aceeaşi clipă, îi veni în minte berea lui sir Mortimer Fish şi se încruntă. Harriet părea atât de sinceră, atât de virtuoasă. Acest gen de slăbiciune nu i se potrivea deloc…

— Cum l-ai procurat? o întrebă, mirat.

— Mi l-a dat cineva, murmură Harriet.

Surprinderea lui Ben spori:

— De curând? Aceste esenţe se evaporă foarte repede.

Apoi, într-un acces de gelozie, reluă:

— Cine?

Oricine în afara Harrietei ar fi minţit. Dându-se înapoi, Ben fu contrariat s-o recunoască. Ar fi fost suficient să răspundă lady Williams, pentru a-i

domoli curiozitatea. Dar Harriet nu ştia să mintă şi mărturisi în şoaptă, ca un copil prins în greşeală:

— Aaron.

Ben tresări. O palmă nu l-ar fi impresionat mai mult. Cuprins de o furie rece, repetă dur:

— Pardy? Acel… marginalizat?

— Voiam să i-l înapoiez, declară Harriet, înspăimântată. Dar nu l-am mai văzut de atunci.

Ben păli.

— Vrei să spui că ţi l-a dăruit? Nu l-ai cumpărat?

— Nu, a fost un cadou. De fapt, îmi conduceam atelajul…

— Conduceai? Totuşi, am ordonat ca Joe să te însoţească peste tot!

— Ştiu, dar n-a fost vina lui. Eu am făcut astfel încât să scap de el. Înţelege, m-am descurcat întotdeauna singură şi…

— Ţi-am interzis-o! exclamă Ben, ridicând tonul cu riscul de a alerta invitaţii. Puţin îmi pasă ce făceai înainte! începând de acum, nu vei mai ieşi singură şi nu vei accepta cadouri de la Aaron sub niciun pretext!

Un val de furie o copleşi pe Harriet. Schimbându-şi atitudinea, exclamă cu indignare:

— Nu accept cadouri de la nimeni!

— De la mine nu, într-adevăr, o ironiza bărbatul cu tristeţe. N-am dreptul să-ţi ofer nici măcar nişte fleacuri de teama unui scandal, dar nu eziţi să te compromiţi cu contrabandiştii… Curios

simţ al corectitudinii, recunoaşte!

Exasperată, Harriet bătu din picior.

— Îţi spun că nu accept cadouri de la Aaron!

— Totuşi, pe acesta l-ai primit!

— Cum puteam face altfel? L-a aruncat în cabrioletă înainte de a fugi. Nu sunt răspunzătoare.

— Eşti răspunzătoare că l-ai păstrat! tună Ben, scos din sărite.

Tânăra femeie îl fulgeră cu privirea.

— Ce altceva aş fi putut face? Poate să-l duc eu însămi înapoi?

— Nu! Să i-l dai lui Henderson care s-ar fi însărcinat cu asta, sau să aştepţi întoarcerea mea şi să mi-l încredinţezi.

— Nu voiam să-ţi spun!

Harriet tăcu imediat, regretând acele cuvinte, cel puţin ambigue.

— Ah da? făcu el glacial. Ei bine, până la căsătoria noastră şi mai ales după aceea, îţi interzic categoric să-l mai vezi pe acest individ. Ţine seama de ce spun.

— Aaron şi cu mine am trăit mereu în sat! Nu-mi plac cei din familia Pardy şi nu vreau cadourile lor, dar n-ai să alegi tu pe cine să frecventez. Cel puţin Aaron, este de aici. Tu nu!

De-abia rostise ultimele cuvinte, că Harriet ar fi dat orice să nu le fi spus. Dar era prea târziu…

— Du-te şi adu-l, îi ordonă Ben dur.

Tânăra femeie îşi umezi buzele uscate.

— Ce… anume?

— Parfumul, la naiba! Du-te şi adu-mi-l imediat!

Tulburată, Harriet se supuse. Urcă în camera sa, luă flaconul, apoi se întoarse în bibliotecă. Când i-l întinse lui Ben, mâna îi tremura.

— Ce vei face cu el? îl întrebă.

— I-l voi înapoia chiar mâine – pentru că nu este posibil în seara aceasta.

Ben îşi netezi părul şi-şi aranjă manşetele.

— Acum, ia-mă de braţ şi să mergem să ne alăturăm invitaţilor.

„Este cea mai îngrozitoare serată din viaţa mea”, se gândi Harriet, făcându-şi intrarea la braţul lui Ben, prefăcându-se fericită. Trebui să adreseze un cuvânt amabil fiecăruia, să vegheze la prezentări, să arunce o privire la bucătărie, tot atâtea obligaţii care o supuneau la un supliciu. Cu cât se apropia mai mult ora cinei, cu atât mai mult îi sporea neliniştea. Bea va anunţa totuşi logodna lor? Fără îndoială. Invitaţii o vor felicita; va trebui să mulţumească, să zâmbească, pe scurt, să ofere imaginea unei depline fericiri.

O privire pe furiş spre Ben îi accentua durerea. Şi el era obligat să facă impresie bună. Trebuia să-şi stăpânească mânia pentru a face pe viitorii miri pe deplin mulţumiţi. Doar amorul-propriu îl susţinea: hotărâse să se căsătorească şi seva căsători împotriva tuturor greutăţilor… Cu moartea în suflet, trimise un servitor să-l

trezească pe bătrânul Mortimer Fish pentru cină.

Anunţul căsătoriei declanşă efuziunile prevăzute, şi chiar lady

Williams, care nutrea planul secret de a o căsători pe mezina sa Lavinia cu bogatul proprietar de la Monkscombe, îi felicită fără tragere de inimă. Sir Mortimer, în schimb, sărută mâna Harrietei cu înflăcărare. Dar cea mai entuziasmată fu fără îndoială Caroline: scoţând un strigăt de bucurie, alergă şi se agăţă de gâtul surorii sale.

— Ştiam! Ştiam… Ah! Este atât de romantic!

De atunci, capcana se închise. După o cină suculentă, orchestra intonă un vals şi, ca prin ceaţă, Harriet deschise balul cu logodnicul său. Dansurile se succedară, având drept cuvânt de ordine zâmbetul. Să zâmbească iar, să zâmbească mereu…

Brusc, vocea lui Ben ajunse la ea. Îndepărtată, aproape ireală.

— Poate doreşti să te aşezi?

— Da, te rog, murmură încet tânăra femeie.

El o conduse într-un colţ al salonului şi cineva îi servi o cupă de şampanie. Caroline apăru şi se aşeză pe braţul fotoliului său, făcându-i vânt energic cu evantaiul din pene de struţ împrumutat de lady Williams.

— Am spus bine că mica mea serată va fi evenimentul anului! exclamă ea, radioasă.

Chiar culcată, Harriet nu cunoscu odihna.

Caroline îşi lăsase camera surorilor Williams şi veni s-o împartă pe cea a surorii sale. Aceasta sporovăi până în zori, fără să remarce tăcerea Harrietei care nu-şi descleştă dinţii.

Adormiră în sfârşit la primele licăriri ale zorilor. Harriet se trezi spre prânz. O linişte profundă domnea împrejur şi o lumină stranie pătrundea în încăpere. Coborând din pat, Harriet se furişă desculţă până la fereastră.

În timpul nopţii ninsese. Nu suficient pentru a-i împiedica pe invitaţi să se întoarcă acasă, dar destul pentru a acoperi parcul cu un covor imaculat. Fascinată de puritatea peisajului, Harriet îşi lăsă privirea să alunece pe aleile albite, când un zgomot de copite o făcu să tresară. Era Ben. Se ducea să-i înapoieze parfumul lui Aaron… Tulburată, Harriet se prăbuşi pe un scaun. Niciodată viitorul nu-i păruse mai întunecat.

Ben galopă peste câmpia pustie. Zăpada înăbuşea zgomotul copitelor. În trecere, recunoscu urme de păsări şi de vulpe, dar nicio urmă omenească. În copilărie, se aşeza şi-şi asculta neobosit tatăl vorbindu-i despre acest loc. Povestirile sale îi rămăseseră gravate în memorie: îşi amintea de marii navigatori plecaţi din porturile vestului, de întâmplări cu corsari, zborul lui Monmouth apoi crunta prăbuşire, urmată de escapada sângeroasă a judecătorului Jeffreys de-a latul Ţării Galilor. Nu uitase nici tentativa mai fructuoasă a lui Wilhelm de Orania, mersul său

triumfător spre Londra şi coroana Angliei. Câţi bandiţi de drumul mare străbătuseră odinioară aceste coline şi lande sălbatice… Mulţi trecuseră în posteritate. În realitate, în cea mai mare parte era vorba despre neciopliţi ca Aaron Pardy, dar istoria îi împodobise cu o aură de eroism. Aaron şi ai săi erau descendenţi direcţi ai acelor bărbaţi. Aşa că nu era de mirare că erau şi contrabandişti… Benjamin făcu o mină contrariată. Harriet avea dreptate: Aaron era din regiune, el nu…

Nu, nu va fi niciodată de aici, dar suporta magia. Cum să rămâi insensibil la acest peisaj pustiu, măturat de vânturi şi zăpadă?

Legiunile lui Cezar călcaseră aceste coaste. Înainte de ele, triburile celte practicau aici ritualurile lor misterioase, a căror magie rămăsese întipărită peste tot împrejur. Pe câmpie se găseau din belşug pietre neobişnuite, dâmburi bizare şi semne ciudate. Oare cine le cunoştea semnificaţia? Cărţile nu conţineau decât o parte infimă a trecutului. În felul său, Aaron simboliza acea faţă ascunsă a istoriei Ţării Galillor. El, Ben, rămânea un străin…

Aaron Pardy… Doar la evocarea tânărului marginalizat, Ben simţi renăscându-i protestele. Desigur, privind în urmă, înţelegea că Harriet spusese adevărul: acest tânăr înalt, arogant, nu putea s-o intereseze. Totuşi, Aaron se făIea cu numeroase succese feminine şi din spusele lui Joe

Henderson, nu era doar fanfaronadă. Dar aspira la cuceriri mai măgulitoare. Aşa că pusese ochii pe domnişoara Stanton de la Monkscombe. Din sfidare? în bătaie de joc doar? Din spirit de răzbunare faţă de o societate care-l respingea în timp ce-l exploata? Din gelozie? Sau chiar dintr-o atracţie reală? De ce nu? se gândi Ben. Harriet Stanton, frumoasă, inteligentă, educată perfect, nu semăna deloc cu fetele uşoare pe care le frecventa el de obicei. Iar acest interes era departe de a fi nevinovat. Putea avea consecinţe cărora Harriet – din păcate

— Nu le bănuia importanţa. Deoarece, evident, nu ştia totul despre bărbaţi, despre impulsurile şi brutalitatea lor.

Atingându-şi buzunarul, tânărul bărbat simţi flaconul. Să-l ia naiba pe acest pungaş! se gândi el, tunând şi fulgerând. Oare cum îndrăznise? Spera că Harriet va ceda într-o zi avansurilor sale? înfumurat cum era, Aaron nu se îndoia de nimic. În timpul plimbărilor sale solitare, Harriet se expunea la mari riscuri…

— Ţi-ai făcut socotelile fără mine, Aaron Pardy, murmură Ben printre dinţi.

Dar cum s-o avertizeze pe Harriet fără s-o întărâte împotriva lui? Până în prezent, nu ştiuse decât să-şi atragă mânia sa…

Benjamin mergea acum de-a lungul unei faleze mici ce dădea spre plajă. Localizase locul de pe „Promenada văduvelor”. Cu luneta şi pe vreme

frumoasă, se zărea barca ancorată în largul golfului… Ben îşi opri calul şi puse mâinile pe oblâncul şeii. Un vânt rece ca gheaţa îi biciuia faţa. În jos, trei bărbaţi trăseseră barca pe mal şi se agitau în jurul ei.

Dând pinteni calului, Ben porni pe o cărare îngustă care şerpuia până la plajă. Pe acolo urcau contrabandiştii noaptea lăzile cu bere şi parfum care erau încărcate pe spatele poneilor sus pe faleză. Asta observase Ben tot de pe „Promenada văduvelor”. Din înaltul galeriei, urmărise în fiecare seară traseul torţelor. Desigur, un bun cetăţean ar fi trebuit să anunţe administratorul domeniului, sau măcar pe căpitanul Murray. Dar Benjamin n-avea încredere. Fără îndoială, sir Mortimer Fish nu era singurul localnic complice cu contrabandiştii. În aceste condiţii, n-ar fi făcut decât să le strice plăcerea şi s-ar fi putut foarte bine să se ia hotărârea să fie eliminat…

Brusc, copitele calului alunecară şi nişte pietre se rostogoliră pe plajă, fără ca cei trei bărbaţi să trădeze cea mai mică nelinişte. Ben îl recunoscu pe Aaron şi pe vărul său Natâân, dar nu pe al treilea bandit. Fără îndoială, era vorba de unul din numeroşii membrii ai clanului Pardy. Imperturbabil, Aaron termină de bătut în cuie o scândură. Apoi, cu ciocanul în mână, înainta încet spre Ben şi se opri la o distanţă respectabilă. În spatele lui, complicii îşi continuau treaba încet, cu privirea aţintită asupra scenei.

— Iar dumneavoastră, domnule Stanton? făcu Aaron, obraznic. Nu vă puteţi lipsi de noi?

— Pe tine voiam să te văd Aaron, se exprimă Ben de sus şi cu voce clară.

Apoi, scoţând flaconul din buzunar:

— Ţine, prinde!

În mod reflex, Aaron prinse obiectul din zbor. Maxilarul i se contractase, dar deja Ben reluă pe un ton ameninţător:

— Pe viitor, îţi interzic să-i oferi ceva viitoarei mele soţii. Este limpede?

La aceste cuvinte, Aaron îşi trădă surpriza. Apoi, un zâmbet zeflemitor îi apăru pe buze.

— Căsătoriţi, ia te uită, ia te uită!

— Exact, îl puse la punct Ben. Pe viitor, te sfătuiesc s-o uiţi pe domnişoara Stanton şi să nu mai cauţi să te apropii de ea, altfel ai să regreţi.

Cu aceste cuvinte, făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă de-a lungul plajei spre o cărare mai practicabilă decât cea pe care o luase la venire.

Aaron îl urmări îndelung cu privirea.

— Asta vom vedea, omule! spuse el în şoaptă. Nu pierzi nimic aşteptând!

Capitolul 6

În mod paradoxal, Harriet se simţi mai bine după anunţul oficial al căsătoriei. Se simţise eliberată de o greutate enormă şi senzaţia de apăsare se diminuă. Radioasă, Caroline afirmase că bănuise totul încă din prima zi. În ce-l priveşte pe James Murray, îşi prezentă felicitările cu speranţa evidentă că odată Harriet căsătorită, clopotele de nuntă voi suna din nou, pentru domnişoara Caroline şi el.

Nu te puteai împiedica să-l iubeşti pe James, se gândea deseori Harriet. O bucura să-l primească în cercul familiei, cu atât mai mult cu cât avea o influenţă excelentă asupra Carolinei: îndrăgostit dar lucid, nu ezita s-o dojenească dacă era cazul. Din păcate, solda sa era insuficientă şi perspectivele de promovare aproape nule. Aşa că se gândea să plece la război, ceea ce nu punea nicio problemă în acele vremuri tulburi. La început, războiul franco-englez se desfăşurase pe mare cu succes. În luna octombrie care trecuse, avusese loc victoria de la Trafalgar, umbrită puţin de moartea eroului său, amiralul Nelson. Dar nimic nu mai progresa pe continent. Marea Armată îşi continua implacabil drumul, încât forţele aliate păreau neputincioase s-o împiedice. În faţa derutei armatelor europene, Marea Britanie n-avea altă soluţie decât să se lupte pe continent. Se recrutau deja voluntari…

Ideea ca James să se înroleze în aceste trupe mobile o îngrozea pe Harriet. Caroline trăise întotdeauna izolată. Oare cum ar suporta instabilitatea vieţii de garnizoană, nesiguranţa taberelor militare şi libertinajul soldaţilor? Imposibil să şi-o imagineze în jurul unui foc, dormind în cort, expusă bolilor, foamei, mizeriei…

Temerile pentru sora sa o îndemnară să facă apel la Ben. În calitate de bărbat, va şti să-l facă pe James să se gândească mai bine, iar acesta îl va asculta mai uşor.

Dar Benjamin se mărgini să ridice din umeri.

— Murray este demn de încredere. Sunt convins că va face tot ce va putea pentru a o proteja pe Caroline. La urma urmei, alte femei s-au aranjat bine. Sora ta este tânără şi sănătoasă. Se va obişnui până la urmă.

— A dus mereu o viaţă îndestulată! exclamă Harriet, exasperată de nepăsarea lui. Eram sigură că nu voi obţine nimic de la tine!

— În acest caz, de ce ai venit să mă cauţi, Harriet? o întrebă Ben calm, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Deoarece căpitanul te respectă, mă bizuiam pe tine pentru a-l convinge că această viaţă nu i se potriveşte lui care… Dar văd că mi-am pierdut timpul! încheie ea furioasă, întorcându-i spatele.

Jupa se învârti în jurul ei şi încă o dată Ben îi admiră fineţea gleznelor. Renunţând cu regret la această plăcută contemplare, declară cu acelaşi

ton nepăsător:

— Să ştii că-ţi împărtăşesc întru totul punctul de vedere; această viaţă nu i s-ar potrivi Carolinei.

Efect reuşit: Harriet îşi aţinti asupra lui o privire plină de speranţă.

— Atunci, îi vei vorbi lui James?

— Am făcut-o deja. După părerea mea, cu greu ai fi putut găsi un pretendent mai bun pentru care. Din nefericire, averea sa lasă de dorit şi el o ştie. James o iubeşte pe Caroline. Ar acoperi-o cu aur dacă ar putea – dar nu poate.

Harriet păli.

— Ţi-a… cerut deja mâna Carolinei? bâigui, abătută.

— Într-un fel. Dar nu te teme, n-am intenţia s-o las pe Caroline să umble din tabără în tabără pe spinarea unui catâr!

Apoi, pe nepusă masă:

— Dar tu, Harriet, ai fi capabilă de aşa ceva?

— Nu ştiu, recunoscu tânăra femeie cu sinceritate. Pentru a-l urma pe bărbatul pe care-l iubesc, cu siguranţă.

La aceste cuvinte, simţi că se îmbujorează şi se grăbi să schimbe subiectul.

În cursul zilelor, Ben luase parte activă la gestionarea domeniului. Competenţa şi eficacitatea sa câştigară treptat respectul sătenilor şi admiraţia Harrietei. Încurajat de primele succese, bărbatul era mai destins, mai prietenos. Când, din întâmplare, privirea sa o

întâlnea pe a Harrietei, îi adresa un zâmbet uşor care o emoţiona întotdeauna profund. Atunci, aproape cu timiditate, îi zâmbea şi ea.

Cu toate acestea, tânăra femeie continua să-l evite, de teamă să nu pretindă mai mult decât un simplu schimb de zâmbete. Ben o sărutase deja. Mai devreme sau mai târziu, va reîncepe şi se va arăta mai insistent…

Se apropia Crăciunul. La Monkscombe, tradiţia cerea să se decoreze casa cu crenguţe de vâsc. Aşa că Joe Henderson apăru într-o dimineaţă în bibliotecă, având braţele încărcate cu ramuri.

— Unde trebuie să le pun? o întrebă pe Harriet.

— Nu prea ştiu, Joe, mărturisi aceasta, aruncând o privire gânditoare în jurul ei.

Vizitiul se strâmbă.

— Fără să vreau să vă grăbesc, îmi permit să vă amintesc că planta asta afurisită înţeapă! se lamentă Joe.

Amuzată, Harriet îi permise să-şi lase povara jos şi omul ieşi să taie încă un braţ.

Rămasă singură, tânăra femeie se hotărî să pună ramura cea mai frumoasă în bibliotecă. Desfăcu scara mică pliantă şi se sui pe ultima treaptă… în zadar. Degetele nu-i ajungeau sus de tot. Cu respiraţia tăiată, se gândi o clipă să aştepte întoarcerea lui Joe, apoi se răzgândi şi făcu o ultimă încercare. Ridicată pe vârful picioarelor întindea cu disperare braţul, când uşa

se deschise. Crezând că era vorba de Joe se răsuci pentru a-i vorbi. Dar se căi.

Scara se mişcă şi Harriet căzu în gol, scoţând un strigăt de groază. Nu-şi datoră salvarea decât intervenţiei lui Ben care, cu iuţeala fulgerului, ajunse exact la timp pentru a o prinde în braţe. Dar şocul îl dezechilibră şi căzură greoi amândoi.

Timp de câteva secunde, emoţia le tăie răsuflarea. Apoi, speriată să se afle strânsă lângă Ben, Harriet uită orice recunoştinţă pentru a-i ordona cu o voce sacadată:

— Lasă-mă! N-am… nimic!

În timp ce vorbea, întoarse faţa spre tânărul bărbat. Expresia ciudată care umbrea ochii cenuşii îi înzeci panica. Fu străbătută de un fior.

— De ce ţi-e frică de mine, Harriet? o întrebă Ben cu o voce răguşită. Te temi că-ţi fac rău?

— Nu, nu…

Privirea speriată alerga de la nasul drept, la gura senzuală. Această contemplare trezi în ea senzaţii atât de intense, încât crezu că va leşina. Pentru prima dată, Harriet îşi dădu seama de dorinţa care mocnea în ea, mai puternică decât neîncrederea, mai puternică decât raţiunea…

Bărbatul îi atinse obrazul cu vârful degetului arătător şi o simţi tremurând în braţele sale.

— Să nu-ţi fie teamă, Harriet, murmură el.

În loc de răspuns, aceasta începu să tremure şi mai tare. Pulsul lui Ben se acceleră… şi brusc, el nu mai rezistă.

Îmbrăţişând-o cu patimă, puse stăpânire pe buzele sale fără să dea atenţie slabelor încercări ale tinerei femei de a-i scăpa. Inima Harrietei bătea nebuneşte dar, în acelaşi timp, o cuprinse o ciudată toropeală. Copleşită de o slăbiciune necunoscută, se arcui spre Ben pentru a-i răspunde mai bine la sărut. „Îţi pierzi capul, sărmana mea fată!” se gândi într-o tresărire de luciditate. Brusc, îmbrăţişarea deveni mai stăruitoare şi, profund tulburată, tânăra femeie se încordă.

Atunci, Ben o lăsă, apoi o privi ridicându-se grăbită.

— Intenţionez să merg foarte curând să public anunţul căsătoriei, declară el în cele din urmă. N-avem niciun motiv să aşteptăm mai mult.

Deşi expresia sa devenise de neînţeles, o licărire de provocare îi strălucea din nou în adâncul ochilor.

— Oh, nu! protestă Harriet, fluturând o ramură de vâsc ca pentru a se apăra.

— De ce nu?

— Pentru că… este curând Crăciunul!

În disperare de cauză, Harriet se lansă într-un discurs lung despre tradiţiile de Crăciun: casa de împodobit, masa festivă de pregătit, organizarea dansului care adună sătenii la a douăsprezecea bătaie a ceasului, la miezul nopţii. Totul, până la oboseala servitorilor care-şi reveneau cu greu după balul Carolinei, servi drept pretext pentru

amânarea ceremoniei.

Osteneală zadarnică. Ben obiectă că nunta va da puţin de lucru personalului, deoarece doar câţiva intimi vor participa la ea: Jonas Ferrar, venit special de la Bristol – va petrece sărbătorile de Crăciun la Monkscombe – Caroline şi… căpitanul Murray.

— Aveam nevoie de un martor, îi explică. James a acceptat cu plăcere. I-am promis să-i întorc amabilitatea la momentul potrivit.

Dacă spera s-o facă pe Harriet să reacţioneze prin această aluzie vagă la viitorul Carolinei, Benjamin se osteni în zadar. Tânăra femeie se mulţumi să agite frenetic vâscul bâiguind:

— Sunt depăşită de treburi şi mai este atât de puţin timp…

În tulburarea sa, se înţepă la deget şi scoase un strigăt de durere.

— Arată-mi-l, ordonă Ben.

Luându-i mâna, acesta examină rana, apoi scoase o batistă pe care i-o înfăşură în jurul degetului.

— S-ar spune că ai o plăcere răutăcioasă să mă exasperezi! exclamă el. Conduci atelaje când nimeni n-ar vrea, te plimbi singură peste câmpuri şi cazi de pe o scară! Dar să nu speri că scapi de mine: îţi trebuie neapărat un soţ. Cu cât mai curând voi merge la pastor, cu atât va fi mai bine!

Ben se duse la pastor a doua zi dimineaţă şi publicarea anunţului avu loc duminica următoare.

De atunci, zilele trecură în agitaţie. Croitoreasa din sat veni la domiciliu să coase rochia de mireasă după modelul dintr-o revistă de modă. Harriet îşi rezervă grija de a dispune dantela şi însăşi Caroline? îşi aduse contribuţia, gândindu-se poate la viitoarea sa toaletă de nuntă. Căpitanul Murray reintrase în graţii. Gândindu-se bine, n-avea importanţă că dansa prost. Mai supărătoare era sărăcia sa, dar Caroline nu se formaliza peste măsură: cu o admirabilă inconştienţă, îşi imagina viaţa în taberele militare într-o lumină la fel de seducătoare pe cât de ireală, şi-i plăcea să-şi închipuie că atingerea unei baghete magice va şterge problemele materiale. Totuşi, Harriet nu mai încercă s-o descurajeze; nu era în măsură să dea sfaturi matrimoniale.

Cum din superstiţie, logodnicul nu trebuia să vadă rochia înainte de ceremonie, probele aveau loc în camera Harrietei. Trecu o săptămână, în timpul căreia viitorii soţi se întâlniră între două uşi. Totuşi, într-o dimineaţă, Ben o luă pe Harriet la o parte după micul dejun.

— Trebuie să vizitez o fermă, îi spuse. Pentru că drumurile nu sunt prea rele, m-am gândit că ai putea să mă conduci cu atelajul tău.

Cu toată surpriza, tânăra femeie acceptă imediat. Îi va face foarte bine să ia puţin aer.

— Nu-ţi este teamă să-mi laşi hăţurile? îl întrebă în timp ce părăseau proprietatea.

— Nu. De ce?

— Cea mai mare parte a bărbaţilor nu acordă încredere femeilor pentru a conduce un atelaj. Le este foarte teamă de un accident!

— Vorbeşti de nişte tineri gentlemani trândavi. Dar eu nu mai am douăzeci de ani şi nu sunt nici trândav… nici gentleman, cum tu însăţi mi-ai spus.

Harriet se îmbujoră. În acea clipă cabrioleta sări peste o piatră şi tânăra femeie îşi ascunse jena strunind calul.

Vizita la fermă fu scurtă. Pe drumul de întoarcere, atelajul ajunsese în vârful unei coline când Ben îi făcu semn Harietei să oprească şi-i arătă în depărtare silueta masivă a conacului.

— Monkscombe, Harriet. Priveşte-l. În câteva zile vei deveni proprietara lui. Vreau să mă asigur că asta îţi este cu adevărat dorinţa.

— Bineînţeles! exclamă aceasta, întrebându-se dacă o adusese acolo doar pentru a-i pune această întrebare.

Bărbatul zâmbi uşor.

— Nu-ţi doreşti nimic altceva?

Inima Harrietei se strânse. Oh! da, visa altceva! Cu totul altceva… „Aş vrea să fie abolită acea lege blestemată”, se gândi cu disperare. „Aş vrea ca Ben să mă fi adus aici din plăcerea de a fi cu mine şi nu pentru a-mi vorbi de Monkscombe. Aş vrea să se fi hotărât el însuşi să mă ceară de soţie în loc să urmeze sfaturile lui Jonas. Aş vrea ca el să mă iubească aşa cum o iubeşte James pe Caroline”.

Îşi aminti sărutul lor şi se înfioră în ciuda hainei groase, dublată cu blană. Nu, Ben n-o iubea. Dar asta nu însemna că vor avea o căsătorie de formă…

Benjamin o privea, aşteptând evident un răspuns. Atunci, incapabilă să-şi exprime sentimentele, Harriet se mulţumi să scuture din cap.

— Perfect, spuse el cm o voce indiferentă. În acest caz, totul este pus la punct.

Apoi îi luă frâiele din mâini.

— Lasă, te voi condu ce eu.

Nu mai schimbară decât banalităţi până în Ajunul Crăciunului, când ieşiră din mica biserică medievală, uniţi prin legăturile sacre ale căsătoriei. În afară de o ploaie de orez, surorile Drew pregătiră o altă surpriză tinerilor căsătoriţi: copiii din sat se adunaseră în piaţa din faţa bisericii, într-un cor fermecător. Domnişoara Mary alesese ea însăşi melodiile…

Masa de nuntă se desfăşură cât se poate de bine. Imediat după desert, sir Mortimer puse stăpânire pe o sticlă, apoi se duse în bibliotecă în compania lui Jonas Ferrar, în timp ce Caroline dispăru cu James Murray în sala de muzică, pentru a nu mai ieşi de acolo. Tinerii căsătoriţi rămaseră aşadar singuri în salon.

Aşezată lângă foc, în rochie de mireasă, Harriet aştepta ca soţul său să înceapă conversaţia. Dar el nu se clinti. În sfârşit, când

tensiunea deveni insuportabilă, Ben se hotărî să rupă tăcerea.

— Predica pastorului a fost excelentă şi corul a cântat minunat, declară.

— Domnişoara Mary a vrut să ne facă o surpriză, spuse Harriet cu o voce nesigură.

Se înserase şi singurătatea le fu întreruptă de o servitoare venită să aducă un sfeşnic. Îndată ce ieşi, Ben se duse să aducă două pahare din bufet, le umplu cu vin şi-i întinse unul Harrietei, glumind:

— Să ne grăbim să ţinem un toast pentru viitorul nostru, înainte ca sir Mortimer să golească beciul!

Harriet se strădui să zâmbească şi bău cu greu câteva înghiţituri. Ben îşi puse paharul gol pe şemineu.

— Este târziu. Mă voi duce să arunc o privire la grajduri. Servitorii se distrează şi ei şi deşi am toată încrederea în Joe, n-aş spune acelaşi lucru despre rândaşi… Pari obosită, Harriet. Ar trebui să te culci.

Tânăra femeie se intimidă. Tremurând, lăsă paharul pe jumătate plin şi bâigui cu stângăcie:

— Da… da, desigur. Tu… vreau să spun…

— Dacă voi veni lângă tine? Nu, Harriet, nu voi veni.

Tonul era calm, hotărât. Harriet scoase o exclamaţie înăbuşită şi-şi aţinti asupra lui o privire stupefiată.

Ben ridică sprâncenele.

— Pari surprinsă. Credeai că voi veni?

— Ei bine… da, bâigui ea. De obicei…

— Ascultă, Harriet, spuse Ben blând. Ai obţinut ce voiai. Îţi doreai să devii stăpână la Monkscombe; eşti. Dar sunt la fel de sigur că nu mă vrei pe mine. Încă din prima zi, m-ai făcut să înţeleg că eram de prisos.

— Îmi pare rău! exclamă Harriet, tulburată. N-ar fi trebuit…

Bărbatul o întrerupse cu un gest.

— În fond, aveai dreptate. Nu sunt de aici şi nu voi fi niciodată. Dar n-are importanţă. Într-un an, voi pleca la Philadelphia.

— Şi eu? întrebă tânăra femeie, uluită.

— Vei rămâne aici. Ţi-am spus că soţia mea va trebui să ştie să administreze proprietatea. Este cazul tău şi-ţi dau mână liberă.

Aceste cuvinte o adânc iră pe Harriet într-o tristeţe profundă. Pentru prima dată, îşi dădu seama de greşeala sa: obsedată de propriile probleme şi de nesiguranţa viitorului său, neglijase sentimentele lui Ben. De la sosirea sa, tânăra femeie nu-i arătase decât ostilitate şi dispreţ. Mai întâi acea nepotrivită arestare, apoi o serie de gafe. Niciodată un cuvânt amabil, nicio încurajare. Doar reflecţii înverşunate şi priviri furioase. Şi acum…

— Ben, începu Harriet cu o voce şovăitoare, îmi pare rău că am fost atât… de nesuferită. Dar

îmi făceam griji pentru domeniu şi cum nu-ţi ştiam intenţiile…

— Tocmai. Ar fi trebuit să aştepţi să le cunoşti, în loc să mă tratezi de la început ca pe un duşman.

Harriet îşi frângea nervoasă mâinile.

— Îţi înţeleg sentimentele, recunoscu ea. Dar te implor să mă laşi să-ţi explic. După aceea, poate vei putea încerca să mă ierţi.

Pândi schiţarea unui zâmbet, un semn de încurajare pe faţa lui. Dar nimic. În faţa expresiei de nepătruns, un val de disperare o copleşi. Oare cum să-şi repare greşelile? Să i se arunce de gât şi să-i ceară iertare, cum ar fi făcut Caroline? I se potrivea atât de puţin, încât Ben ar fi găsit-o ridicolă!

— Nu vreau Monkscombe, strigă ea, în pragul unei crize de nervi. Cel puţin nu în acest mod; n-ar fi cinstit. Acceptând această căsătorie, m-am angajat să-ţi devin întru totul soţie. Evident… n-am deloc experienţă, dar cu timpul…

— Taci!

Furios, Ben o privea cu duşmănie.

— Drept cine mă iei? N-am obiceiul să mă impun când sunt respins! La ce bun să ne minţim? Nu există niciun viitor pentru noi, Harriet. Nu sunt naiv! Nu pierzi nicio ocazie să mă eviţi, fugi când te ating! Sunt semne care nu înşală. Experienţa, n-ar schimba nimic…

Făcu o pauză, înainte de a relua.

— De altfel, nu cunoşti semnificaţia cuvântului

„a iubi”. Oh, eşti frumoasă şi inteligentă, desigur, dar inima îţi este goală! Dispreţuieşti sentimentele celorlalţi. În ochii tăi, pasiunea lui James Murray pentru Caroline nu este decât un capriciu! Spui că o va uita… dar n-o va uita. Pentru că o iubeşte!

La ultimele cuvinte, Ben ridicase tonul. Apoi, regăsindu-şi sângele-rece cu preţul unui mare efort, încheie pe un ton aspru:

— Trebuie să mă duc să văd caii.

— Caii!

Harriet sări pe neaşteptate din fotoliu.

— Nu-ţi ajunge că mă îndepărtezi! Trebuie să mă şi umileşti… Ce vor crede oamenii?

— Această treabă ne priveşte doar pe tine şi pe mine, ripostă Ben. Fă cum găseşti cu cale – cu această restricţie totuşi: rămâi departe de familia Pardy. Pentru toată lumea, eşti soţia mea şi soţia mea trebuie să fie deasupra oricărei bănuieli.

— Mă insulţi şopti tânăra femeie cu o voce fără inflexiuni.

— Revin doar asupra lucrurilor. Noapte bună, Harriet.

Uşa se trânti în urma lui. Rămasă singură, tânăra femeie îşi stăpâni cu greu lacrimile. Împărţită între disperare şi amorul-propriu rănit, nu ştia ce atitudine să adopte. Primul impuls fu să-l ajungă din urmă pe Ben pentru a-i striga că se supraestimează, că n-avea deloc nevoie de el. Apoi se răzgândi. Nimeni nu trebuia să ştie! Harriet Stanton Abandonată în noaptea nunţii sale,

acuzată că este rece şi interesată de propriul soţ… Nu, umilinţa ar fi prea mare.

Un zgomot înăbuşit de voci o scoase din gândurile negre.

Caroline şi James! Ultimele persoane pe care dorea să le întâlnească în acea seară. Nu va avea niciodată puterea să le înfrunte privirile. Chiar fericirea lor i-ar fi de nesuportat.

Cu moartea în suflet, alergă să se refugieze în camera sa, îşi scoase rochia de mireasă şi se aruncă suspinând pe pat.

Pe drumul spre grajduri, Ben îşi făcea reproşuri. Bănuia că în acea clipă tânăra sa soţie plângea, singură în camera nupţială şi acest gând îl întristă. Dar cine era vinovat? în definitiv, nu ceruse el să moştenească locuinţa asta afurisită. Acum înţelegea de ce fugise tatăl lui de Monkscombe: casa aceasta îi domina pe ocupanţii săi. Stantonii îi consacraseră viaţa, până la a uita orice altceva. Harriet tocmai înţelegea asta pe seama sa…

Grajdurile erau întunecate şi pustii. Descoperind o lanternă, Ben împinse uşa care despărţea boxele. Nechezaturi familiare îl întâmpinară. Trist, se apropie de calul Harrietei

— Bătrâne, stăpâna ta mă detestă, spuse mângâind nările mari ale animalului.

În acea clipă, uşa scârţâi în spatele lui. Chipul bănuitor al lui Joe Henderson apăru în cadrul ei.

— Cine este acolo? bombăni el.

— Nu-s decât eu, Joe, răspunse Ben, gândindu-se cu ironie cât de ciudată îi va părea vizitiului prezenţa sa la grajduri în noaptea nunţii.

— Oh, domnul Stanton…

Liniştit, Henderson i se alătură lângă boxă.

— Nu credeam că vă găsesc aici! mărturisi el spontan. Caii sunt bine, nu vă fie teamă. Crăciun sau nu, nu-mi las niciodată animalele.

— Eşti căsătorit, Joe? întrebă Ben.

— M-a ferit Dumnezeu! Femeile nu se gândesc decât să ne ducă de nas! între noi fie vorba, prefer caii… cel puţin sunt inteligenţi!

Apoi, amintindu-şi că se adresa unui tânăr căsătorit, adăugă:

— Femeile sunt altfel, atâta tot!

— În tot cazul, ne fac viaţa imposibilă, spuse Ben sumbru. Nu ştii niciodată cum să le iei.

— Asta este adevărat, aprobă vizitiul. Vă puteţi întoarce liniştit, sir. Mă ocup eu de cai.

Ben nu insistă şi reveni în locuinţă. Deşi celibatar convins, Henderson nu călca principiile, în seara nunţii, locul unui tânăr căsătorit era lângă soţia sa, nu la grajduri!

Fără îndoială ar fi fost consternat să-l vadă trecând de camera Harrietei, se gândi Benjamin vârându-se în patul mare şi rece. Şi ar fi avut dreptate.

Sărbătorile de Crăciun aveau cel puţin un aspect pozitiv: luate de vârtejul bucuriei colective, persoanele din casă nu acordară decât puţină

atenţie tinerilor căsătoriţi. Ben arboră o faţă senină care înşela pe toată lumea, în timp ce Harriet se străduia să-şi ascundă suferinţa. Reuşi fără îndoială, deoarece nimeni nu-i puse întrebări…

Tânăra femeie suferi un nou afront în timpul balului de la lady Williams. Obligată să doarmă în acel loc două nopţi, cuplului i se oferi o singură cameră. Dacă Harriet sperase o clipă să pecetluiască astfel împăcarea lor, trebui să reducă din pretenţii. Ben rămase inflexibil.

— Nu te ocupa de mine, îi spuse pe un ton repezit. Voi dormi în fotoliu.

Refuzând să se recunoască învinsă, Harriet făcu o ultimă încercare.

— Nu te obligă nimeni.

— Prefer astfel, încheie el pe un ton fără apel.

Cu un nod în gât, Harriet îl privi îngrămădind o pătură şi nişte perne într-un fotoliu larg şi adânc, instalându-se, apoi suflând în lumânare. Rămase trează îndelung, în speranţa că se va decide să vină lângă ea. Dar în noaptea aceea, ca şi în următoarea, Ben nu reveni asupra hotărârii sale.

În sfârşit, petrecerile se încheiaseră şi Jonas Ferrar se resemnă să se întoarcă la Bristol. După el, acest Crăciun fusese idilic: bucătarii se depăşiseră, Caroline avea un glas de privighetoare şi cânta la pian de minune. În realitate, se bucura mai ales s-o ştie pe Harriet căsătorită.

Felicitată cu căldură, tânăra femeie dădu dovadă de puţin entuziasm şi se limită să declare:

— Sunt mulţumită că ai avut un sejur plăcut, Jonas. Ne-am distrat toţi foarte bine.

Dar trăsăturile crispate şi intonaţia jalnică îi contraziceau cuvintele într-un mod atât de flagrant, încât notarul o privi cu îngrijorare.

— Draga mea micuţă, îi spuse blând. Te cunosc prea bine pentru a nu ghici că eşti nefericită. Ce se întâmplă? Şi eu care speram să te găsesc strălucitoare…

„Oare Ben Stanton să fi fost lipsit de… delicateţe?” se gândi el, încurcat. Harriet era atât de pură, atât de inocentă în probleme de dragoste. Descoperirea din noaptea nunţii sale putea foarte bine să-i fi rănit sensibilitatea…

— Ştiu că acum ai un soţ căruia să i te destăinui, spuse notarul cu precauţie. Dar bătrânul tău prieten mai poate să-ţi ofere un umăr pe care să plângi.

Nu se aşteptase să fie luat în serios. Spre marea sa consternare, Harriet izbucni în plâns şi i se aruncă de gât, suspinând.

— Oh, Jonas, n-am fost niciodată atât de nefericită!

— Gata, gata, nu-i nimic, şopti domnul Ferrar mângâindu-i părul.

Stânjeneala îi spori. Cu siguranţă, problema era acolo unde presimţea. Dar cum să abordezi un subiect atât de intim?

— Haide, draga mea micuţă, începu el foarte preocupat. Căsătoria implică anumite obligaţii. Evident, experienţa este puţin… hm… traumatizantă la început, dar cu timpul…

— Oh, nu, nu este asta! făcu Harriet între două suspine convulsive. Totul… este din vina mea!

— În niciun caz! protestă notarul. Dacă cineva este de condamnat, sunt eu şi numai eu. Recunosc că am crezut în această căsătorie. Ben părea soţul perfect, tu însăţi ai foarte multe calităţi… Erau întrunite toate condiţiile pentru a fi o căsătorie fericită.

Făcu o pauză, apoi continuă gânditor:

— Din păcate, am uitat că un tânăr de treizeci de ani nu judecă asemenea unui bărbat de vârsta mea. Ben voia să-şi ajute cele două rude sărăcite şi trebuie să-i respect simţul moral. Recunosc că i-am sugerat cel mai bun mijloc pentru a reuşi asta. Dar dacă am putut să-l îndemn să-şi facă datoria, n-am putut să-l forţez să-şi dăruiască inima. Totuşi, este un tânăr cumsecade şi sunt convins că nu doreşte să te facă să suferi.

Chiar dacă, judecând după mina răvăşită a Harrietei reuşise asta cum nu e poate mai bine, fie că a vrut sau nu! gândi notarul înainte de a încheia pe un ton hotărât.

— Rămâne să găsiţi o soluţie.

— Mă tem că nu există, spuse cu tristeţe Harriet.

— Haide, haide, bineînţeles că este! afirmă domnul Ferrar, convingător. Nimic nu este pierdut… încearcă să-l cunoşti, Harriet. Frumoasă cum eşti, n-ar trebui să fie atât de greu.

Tânăra femeie îşi şterse ochii.

— De fapt, am pornit prost de la început, murmură Harriet. L-am primit rău şi m-am arătat odioasă faţă de el… nu ştiu de ce. Mândru cum este, nu mă va ierta niciodată.

— Îţi interzic să disperi! ordonă domnul Ferrar. De altfel, asta nu ţi se potriveşte… Vrei să mă duc să-i vorbesc?

— Oh nu, nu! strigă alarmată tânăra femeie. În niciun caz!

— Foarte bine, acceptă notarul. Aş prefera să plec cu conştiinţa liniştită, dar…

— Nu eşti răspunzător, Jonas. Ai crezut că faci bine…

Părăsind scaunul, Harriet se duse să se oprească în faţa ferestrei şi spuse cu o voce gâtuită:

— Am crezut întotdeauna că Monkscombe înseamnă pentru mine mai mult decât orice pe lume, exceptând poate fericirea Carolinei. Acum, nu mai este adevărat Viaţa este ciudată.

„… şi dragostea foarte complicată”, adăugă în gând notarul.

Capitolul 7

Jonas plecase. Festivităţile terminate, casa îşi regăsise aspectul obişnuit şi viaţa îşi reluă cursul liniştit. Relaţia dintre Harriet şi Ben evoluă încet spre oarecare normalitate. Tânăra femeie nu mai tresărea auzindu-se strigată „doamnă Stanton”; raporturile cu soţul său deveniseră politicoase în absenţa căldurii. El o consulta deseori referitor la domeniu şi fără îndoială, Harriet ar fi trebuit să se considere mulţumită.

Era departe de asta. În realitate, tânăra femeie trăia un adevărat coşmar, căruia nu-i vedea sfârşitul. Cu cât treceau zilele, cu atât mai mult îşi pierdea speranţa să iasă din impas. În ciuda aparenţelor, Ben trebuia să considere şi el situaţia insuportabilă, pentru că într-o bună dimineaţă îşi aminti decizia de a petrece un timp oarecare la Bristol. Va pleca a doua zi.

În ziua următoare, Harriet coborî încă din zori să-l aştepte în faţa peronului. Când apăru, îşi strânse înfiorată şalul, apoi înaintă în întâmpinarea sa.

Din şa, Ben îi aruncă o privire întrebătoare, în timp ce calul tropăia pe picioarele din faţă; scotea aburi pe nări. Era una din acele dimineţi de iarnă glacială şi posomorâtă. Cristale argintii apăruseră pe gardurile vecine.

— Am venit doar să-ţi urez drum bun, spuse cu stângăcie tânăra femeie.

Cât de vulnerabilă părea astfel… întorcând capul, Ben aruncă o privire în spate. Locuinţa se ridica masivă, aproape ameninţătoare, în acea clipă, o ura mai mult ca oricând.

— Întoarce-te repede, ai să răceşti, îi ordonă de sus.

Propria voce îi răsună în urechi dură şi impersonală. Harriet se dădu înapoi ca pălmuită. Fulgerător, Ben simţi o dorinţă puternică s-o urce în şa şi s-o ia cu el la Bristol. Ea să i se prindă de talie şi amândoi să galopeze mâncând pământul, strânşi unul lângă celălalt…

Apoi mirajul dispăru. Harriet n-ar părăsi Monkscombe pentru a-l urma. Niciodată.

— Îţi voi scrie să-ţi dau adresa, îi spuse brusc.

Dispăru la trap, fără să se întoarcă.

Timp de câteva zile, Harriet încercă să-şi ascundă durerea ajutându-l pe pastor la prezbiteriu. Dar inima nu-i era acolo. „Ben este la Bristol şi nici măcar nu ştiu ce face acolo, îşi repeta cu disperare. Iar eu stau aici să ascult doleanţele sătenilor şi să vizitez bolnavii. Toată lumea îşi dă seama că soţul m-a părăsit a doua zi după nuntă. Oamenii trebuie să se întrebe ce am putut face pentru a-l îndepărta”.

De dimineaţa până seara o chinuia o obsesie: la sfârşitul anului, Ben va pleca înapoi în America, iar ea îşi va petrece restul vieţii la Monkscombe. Totuşi, nu asta îşi dorise dintotdeauna?

Spre sfârşitul săptămânii, în timp ce traversa

parcul, auzi zgomot de copite. Harriet se opri, cu inima bătând nebuneşte. Poate Ben se hotărâse să-şi scurteze sejurul… Bucuria îi dispăru la vederea lui James Murray.

— Presupun că ai venit s-o vezi pe sora mea? îi spuse cu un zâmbet resemnat.

— Da. I-am cerut permisiunea domnului Stanton, care a avut bunătatea să mi-o acorde…

O privi sincer în ochi în timp ce declară pe un ton umil:

— Vă înţeleg rezervele, doamnă Stanton. Speraţi ceva mai bun pentru Caroline şi nu vă condamn pentru asta.

Harriet oftă.

— Te iubim toţi, James. Din păcate, nu pot să neglijez problemele materiale. Ştiu că doreşti să te căsătoreşti cu care, dar din ce veţi trăi? Mai ales cu copii… Sora mea n-are deloc simţul economiei. Sunt sigură de ataşamentul ei faţă de dumneata, dar nu este pregătită să-şi sacrifice confortul. Dac-obţii sau nu un serviciu, asta nu schimbă nimic: Caroline nu va suporta viaţa de garnizoană.

— O ştiu, aproape strigă căpitanul. Dar este tot ce-i pot oferi.

Suferinţa sa o emoţionă pe Harriet. Bietul băiat, era atât de nefericit… într-un elan, îi luă mâna, exclamând:

— Dragă James! Nu descuraja. Vom găsi un mijloc…

— Să rămân aici, nu va duce la nimic, spuse

căpitanul cu hotărâre. După cum ştiţi, familia mea trăieşte în Scoţia şi n-am pe nimeni care să mă recomande pentru armată. Profesia mea va fi să vânez spioni, fără nicio speranţă de promovare. I-am scris tatălui meu pentru a-i explica situaţia, dar nu poate face nimic pentru mine. Fratele meu mai mare tocmai s-a căsătorit, iar celălalt frate este plin de datorii. Trebuie să mă descurc singur.

Urmă o tăcere, în timpul căreia Harriet căută cu înfrigurare o soluţie.

— Şi dacă ar rămâne Caroline la noi un an sau doi după căsătorie, până vei înainta în grad? îi sugeră în cele din urmă.

James Murray o privi, stupefiat.

— Este imposibil! Iertaţi-mă, doamnă Stanton, dar ce interes ai avea să te căsătoreşti, dacă trăieşti separat?

— Niciunul, recunoscu Harriet, ursuză. Ai face mai bine să te duci s-o găseşti pe Caroline.

Îl urmări din ochi în timp ce se îndepărta spre locuinţă. „Cum am greşit vrând să asigur viitorul meu şi al Carolinei căsătorindu-mă cu Ben”, se gândi ea. Ben avea dreptate: nu puteai decide viitorul altora. Care se va căsători până la urmă cu James, va pleca de la Monkscombe pentru a duce o viaţă mizerabilă în garnizoana dintr-un oraş murdar. Şi ce se va întâmpla cu ea, singură la Monkscombe, fără Ben? James spunea adevărul: la ce bun să te căsătoreşti, dacă nu pentru a trăi împreună?

Cu inima grea, tânăra femeie porni pe urmele lui James.

Ca deseori în orele cele mai triste, providenţa vine să schimbe cursul evenimentelor. O providenţă care luă forma neaşteptată a lui sir Mortimer Fish. Într-o după-amiază, un mesager al magistratului veni să le anunţe pe cele două surori că sir Mortimer pleca la Bristol pentru afaceri şi-i va face plăcere să transmită scrisorile doamnei Stanton, soţului său.

Harriet prinse din zbor ocazia:

— Să ducă scrisori? în niciun caz! Mă va duce pe mine!

Scrise imediat un bilet judecătorului, solicitându-i favoarea de a împărţi trăsura cu el până la Bristol. Apoi alergă în camera sa şi-şi pregăti valiza cât ai clipi, sub privirea încântată a surorii sale.

— Ben va fi surprins şi încântat să te vadă, o asigură cu inocenţă Caroline. Sunt sigură că trebuie să-i lipseşti la fel de mult cum îţi lipseşte el. Eu aş detesta să fiu despărţită de soţul meu, la atât de puţin timp după căsătorie.

Harriet închise valiza şi se încruntă. Surprins, fără nicio îndoială, încântat, nimic mai puţin sigur… îngândurată, tânăra femeie reflectă. În fond, poate era mai bine să stea la distanţă mai întâi. Va putea locui la prietena sa din copilărie, cară se căsătorise şi trăia la Bristol. Astfel, nimic n-o va împiedica să cerceteze discret activităţile

lui Ben. După unii, asta ar trece drept spionaj, dar în definitiv, fiecare la rândul său. Oare ce făcea Ben în acel copac în ziua sosirii sale, dacă nu să spioneze? De altfel, soţul său nu putea decât să ia acest lucru asupra lui, deoarece dacă ar fi luat-o cu el sau măcar ar fi informat-o despre motivele călătoriei sale, n-ar fi fost obligată să sosească acolo.

Bristol se afla la o jumătate de zi de drum. Drumurile erau într-o stare deplorabilă, agravată şi de ploile din timpul iernii. Averse de ploaie se abăteau asupra atelajului, împiedicând-o pe Harriet să contemple peisajul. Ştia că mergeau de-a lungul coastei situate la est de Detroit şi Bristol. Era acea coastă pe care contrabandiştii o urmaseră în sens invers pentru a acosta ambarcaţiunea franceză şi-l debarcase pe spionul francez Lesage. Planul era ingenios: puţine vapoare inamice riscau să pătrundă în aceste ape, patrulele navale britanice făcându-se acolo tot mai rare. Cât despre eventuali martori, întreţineau deseori raporturi tensionate cu autorităţile. Oricine ar fi rupt legea tăcerii, ar fi dispărut fără să lase urme. Lesage trebuia să se ascundă undeva în acest peisaj udat de ploaie pe care Harriet îl zărea printre şiroaiele de pe geam…

Să călătorească în compania unui octogenar surd, care nu se despărţea niciodată de plosca de whisky, nu avea nimic îmbucurător. Moralul îi creştea pe măsură ce trăsura se apropia de ţintă şi

un parfum de aventură îi dădea aripi. La Monkscombe, nişte neînţelegeri o despărţiseră de Ben. Dar departe de locuinţă şi de ce simboliza ea, lucrurile vor fi altfel. Amândoi ar putea să discute calm, să încerce să se împace. În plus, Susan, prietena sa din copilărie, era căsătorită de cinci ani şi experienţa sa îi va fi de folos. Aşa că Harriet era foarte optimistă când ajunse la Bristol.

Susan o întâmpină cu cea mai mare căldură, cu atât mai mult cu cât soţul său, ofiţer de marină, se afla pe moment pe mare.

— Nu că m-aş plictisi, îi explică ea prinzându-l exact la timp pe mezinul care ameninţa să cadă în foc. Copiii nu-mi lasă niciun minut de odihnă. Tom junior a împlinit patru ani săptămâna trecută şi nu mai ştie ce farsă să inventeze! Bebeluşul, de-abia a început să meargă, dar, după cum vezi, este deja un mic diavol! Nu, ce-mi lipseşte cel mai mult când pleacă Tom, este cineva cu care să vorbesc.

Dacă Tom era fizic absent, totul căuta să-i amintească prezenţa: portretul său trona pe perete şi pipa aşezată pe vatră aşteptau întoarcerea proprietarului. Cât despre fiul cel mare, o încânta pe Harriet povestind cu un realism de te băga în sperieţi capturările inamicilor francezi în care tatăl său jucase rolul decisiv. Dându-i crezare, marina britanică ar deveni complet inoperantă fără isprăvile tatălui său.

Făcându-se ora de culcare, Harriet o însoţi pe

Susan în camera copiilor pentru a-l auzi pe micul Tom spunându-şi rugăciunea. După ce-l rugă pe Dumnezeu să-i apere „tatăl de toţi duşmanii marini din lume, copilul încheie cu aceste cuvinte:

— Te rog, bunule Dumnezeu, împiedică-i pe rechini să-l mănânce pe tata!

Rămase singure, cele două prietene se instalară în salon la o ceaşcă de ceai, pentru a sporovăi.

Dezvăluirile Harrietei o lăsară pe Susan fără grai. Apoi o întrebă, stupefiată:

— Vrei să spui că niciodată n-a… nici măcar în noaptea nunţii voastre?

— Nici măcar, recunoscu Harriet. Crede că mă interesează doar proprietatea – ceea ce nu-i de mirare, pentru că eu i-am spus-o. Acum, pretinde că am obţinut ce voiam şi că trebuie să-mi fie de-ajuns. Dar nu asta este situaţia, Susan. Mi-am dorit o casă ca a ta, cu copii şi un soţ lângă mine. Ce se va întâmpla cu mine dacă Ben continuă să mă neglijeze?

— Ca să fiu sinceră, nu reuşesc să cred că se va împăca într-adevăr cu această situaţie, declară Susan. Se preface din orgoliu. Bărbaţii sunt atât de mândri… Ştiu ceva despre asta! Tom detestă de asemenea să-şi recunoască greşelile.

Se aplecă să ia o jucărie ruptă şi remarcă, îngândurată:

— Îmi va fi greu s-o repar.

— Este acelaşi lucru şi cu căsătoria mea,

murmură cu tristeţe Harriet.

— Oh, draga mea! exclamă Susan luând-o de mână. Să nu crezi asta. Este doar o ceartă de îndrăgostiţi. Ben este jignit că pari a-i prefera această locuinţă. Un soţ are nevoie să ştie că-i este indispensabil soţiei. Trebuie să-i dovedeşti că el este cel care contează în primul rând pentru tine.

— Dar nu mă iubeşte! obiectă Harriet. Are grijă să fie întotdeauna politicos şi cred că m-a luat de soţie pentru a se arăta drăguţ cu mine. Dar n-am avut deloc impresia că-i plac. De fapt, îi complic doar viaţa.

Susan zâmbi.

— Haide, Harriet, un bărbat nu se căsătoreşte numai din milă! Sunt convinsă că nu vrea decât să te iubească. Şi chiar dacă această idee nu-i trecuse vreodată prin minte, i-ai inspirat-o.

A doua zi dimineaţă, Harriet părăsi casa Susanei, înfofolită călduros pentru a lupta împotriva vântului şi cu faţa ascunsă sub o pălărie mare. O luă în direcţia hotelului în care locuia Ben. Mai degrabă decât să intre să întrebe de el, tânăra femeie preferă să aştepte să iasă şi vizită magazinele vecine. Cumpăra nişte mosoare de aţă de la un negustor de mărunţişuri când Ben apăru în sfârşit pe trotuar.

Lăsându-l pe negustor uluit, Harriet se repezi pe stradă. Ben mergea repede. Se pierdu în mulţimea de pietoni şi doar înălţimea sa îi permise

Harrietei să-l urmărească până în port. În jur domnea o activitate intensă. Prin mulţimea de oameni treceau marinari, docheri, magazineri şi de asemenea femei foarte machiate, cu haine bătătoare la ochi, care strigau trecătorii cu Voce tare.

Din fericire, nimeni nu-i acorda atenţie tinerei femei. Dacă totuşi ar fi fost întrebată, va răspunde că-şi căuta un frate mai mic, care fugise pe mare acum un timp… Harriet îşi repeta în minte povestea când Ben se opri în faţa unui vapor ancorat la chei. Era în curs de încărcare şi marinarii mergeau de colo-colo pe pasarelă.

La adăpostul unei uşi mari cu două canaturi, tânăra femeie îl văzu pe Ben oprindu-l pe unul din ei. Bărbatul îşi frecă bărbia şi se întoarse pentru a privi vaporul. Urmă o conversaţie animată pe care Ben o încheie dând o monedă marinarului. Apoi îşi continuă drumul. Imediat, Harriet îşi reluă urmărirea.

Aceeaşi scenă se repetă în trei rânduri: Ben oprea nişte marinari, le punea întrebări şi-i recompensa. O dată, scoase o lunetă din mantou şi o îndreptă spre o navă înainte de a intra într-o tavernă.

Harriet se aşeză pe un rulou de sfoară, cu mintea agitată. De ce oare se interesa atât de mult de ce ţinea de marină? Ce gen de informaţie căuta? Fără să vrea, vechile bănuieli îi reveniră în memorie. Printr-o coincidenţă tulburătoare,

francezul Lesage nu fusese niciodată găsit şi Ben sosise la Monkscombe exact în clipa în care dispăruse Lesage. Ori, cei doi bărbaţi aveau aceleaşi semnalmente. Desigur, Ben venea de la Viena. Dar oraşul era în mâinile francezilor… Inima Harrietei se strânse. Se putea oare ca soţul său, moştenitorul familiei Stanton, să fie spion?

Ce să facă? Să se destăinuie Susanei? Nu, cu un soţ ofiţer de marină, primul său reflex ar fi să alerge să povestească totul autorităţilor. Atunci, lui Jonas? Dar notarul avea încredere oarbă în Ben… în acea clipă, un râs strident atrase atenţia Harrietei. Ridicând capul, văzu apropiindu-se două femei pe care le remarcase mai înainte. Frumuseţi oarecum vulgare, înaintau braţ la braţ, schimbând glume deocheate cu marinarii. Ajunse în faţa tavernei, se consultară din priviri, apoi intrară.

Harriet ezita. Era tentant să le urmeze, dar Ben ar fi recunoscut-o cu siguranţă. Pe de altă parte, o femeie respectabilă nu frecventa un asemenea loc… Ridicându-se, se duse să-şi sprijine fruntea de geam. O atmosferă nesănătoasă, plină de fum, domnea în interior. Harriet zări spatele celor două femei care, nemişcate în mijlocul încăperii, examinau clienţii. Deodată, se despărţiră. Una dispăru la stânga, în timp ce cealaltă se îndreptă spre un bărbat care stătea singur la masă.

Era Ben. Furioasă, Harriet strânse pumnii. De ce se amesteca această… intrigantă? Aplecată

asupra lui, îşi permise să-i atingă cu familiaritate obrazul, şoptindu-i o invitaţie a cărei natură nu lăsa nicio îndoială. Prostituată! îşi spuse Harriet, jignită. Lasă-mi soţul în pace! apoi se gândi mai bine. Această cochetă îşi pierdea timpul. Ben se va enerva şi o va îndepărta. Cu nasul încă lipit de geam, aştepta ca el să se hotărască…

În zadar. Cu un gest al mâinii, o invită pe necunoscută să se aşeze. Aceasta se instală alături de el şi-i adresă o privire languroasă. Pieptul generos se revărsa peste decolteu.

— Neruşinato! tună şi fulgeră Harriet. Să te arăţi într-o asemenea ţinută… Ce ruşine!

Brusc, cuplul se ridică. Harriet avu doar timp să se ascundă după colţul străzii. Uşa se deschise şi Ben apăru cu fata la braţ. Departe s-o respingă, râdea la glumele sale. Stupefiată, Harriet îi văzu pornind pe un drum îngust pe care îi urmări la o distanţă respectabilă. Străduţa dădea spre un local păzit de un uriaş mustăcios. Ben îi strecură o monedă în mână şi bărbatul deschise uşa… Cuplul dispăru în penumbră.

— Mizerabilule! bombăni Harriet, furioasă. O preferi pe această prostituată propriei soţii. Sper că-ţi va fura portofelul.

Orbită de furie şi de durere, se îndepărtă ca prin ceaţă. Sângele îi zvâcnea în tâmple. Venind după Ben în Bristol, făcuse o gravă greşeală. Era mai bine să trăiască încă în îndoială decât să aibă certitudinea cumplită că este înşelată întorcându-

se mai târziu la hotel, Ben nu oferea cu siguranţă imaginea unui bărbat fericit. Mergea cu mâinile în buzunare şi trăsăturile îi erau trase. Singurul subiect de satisfacţie era că afacerea care-l adusese la Bristol progresa cu paşi mari. Un oraş mare suprapopulat era întotdeauna neprimitor, mai ales iarna. Datorită numeroaselor sale ocupaţii, zilele treceau repede, dar serile erau lungi şi nopţile îl duceau cu gândul la Harriet.

N-ar fi crezut vreodată că gândurile îi vor zbura atât de des spre Monkscombe. În fond, poate ar fi fost mai bine s-o ia pe Harriet cu el, fie şi numai pentru a profita de compania sa. Era obligat să recunoască faptul că cele două surori îi lipseau – mai ales Harriet. Ajuns la această concluzie, Benjamin se răsucea în pat şi lovea furios perna cu pumnul. Apoi se plânsese de hotel: de confortul camerelor de serviciu în trecere prin bucătărie, totul, absolut totul lăsa de dorit.

Din nou chipul Harrietei îi apăru în faţă, asociat de data aceasta cu cel al lui Aaron Pardy. Se încruntă. Măcar dacă acel bandit n-ar mai da târcoale prin împrejurimi… Amintirea Harrietei plăpândă şi vulnerabilă pe peron, îl obseda. Cum să doarmă liniştit ştiind-o expusă avansurilor acelei brute? Caroline nu risca nimic; Aaron nu se interesa de ea şi oricum, James va şti s-o protejeze. Dar Harriet?

Ridicând gulerul şubei, grăbi pasul. Fără Aaron, fără acel sentiment de inexplicabilă

frustrare care-l chinuia, n-ar fi cedat niciodată plăcerilor false din cartierul sordid al Bristolului. Nu s-ar fi lăsat nicicând antrenat în casa lugubră închisă, de acea fată lipsită de farmec… Oh! Desigur, era plăcută şi mai degrabă amuzantă, dar nu exista nici tandreţe, nici sentiment în îmbrăţişările sale. Părăsise clădirea şi mai deprimat decât la sosire…

În timp ce-şi croia drum prin mulţime, Ben îşi auzi numele strigat. Se opri şi privi în jur, pentru a vedea un atelaj oprit lângă trotuarul opus. În interior, gesticula un bătrân gentleman care-şi agita frenetic cornetul acustic în direcţia sa.

— Stanton! striga acesta. Aici!

Cuprins de un acces de tuse, căzu cu greutate pe banchetă.

Ben se repezi spre atelaj cu riscul de a fi trântit şi vârî capul prin portieră. Deşi încă prăbuşit, sir Mortimer nu părea să sufere o criză cardiacă. Asudând şi respirând greu, îi făcu semn tânărului bărbat să urce. Ben se supuse.

— Te-am văzut… bâigui sir Mortimer, recăpătându-şi treptat răsuflarea. Cu vântul acesta supărător, nu-i bine să rămâi afară… Ţine, bea o picătură!

Îi întinse lui Ben o sticlă de alcool şi explică:

— Mi-a trimis-o un prieten din Jamaica, unde are o plantaţie de trestie de zahăr un adevărat nectar!

Scoţând dopul, Ben mirosi cu prudenţă

numitul nectar. Vaporii de alcool îi înceţoşară ochii.

— La naiba! exclamă el. Dar este foarte tare! Te doboară fulgerător!

— Nimic mai bun contra frigului! comentă sir Mortimer cu satisfacţie. Haide bea, vei vedea!

Ben bău mică o înghiţitură, se sufocă şi înapoie fără regret sticla bătrânului bărbat. Acesta o puse cu grijă în buzunar, apoi schimbă subiectul.

— Nici mie nu-mi plac marile oraşe. Prefer la ţară. Când nu mai ai douăzeci de ani, suporţi cu greu toată această agitaţie.

Ben îndrăzni să-l întrebe ce vârstă are.

— Optzeci şi şase de ani! declară sir Mortimer, umflându-se în pene. Sunt născut la patru ani după tentativa Bătrânului Prinţ de a cuceri tronul şi aveam douăzeci şi şase de ani când Carol Stuart a fost încoronat. Ei da, am fost acolo, la bătălia de la Culloden…

Făcu o pauză înainte de a continua, cu o mină visătoare:

— Crede-mă, în acea perioadă oamenii ştiau să bea! Niciodată treaz în şa, aceasta era deviza oricărui bărbat cu înclinaţii bune! De altfel, era mai bine să-ţi faci curaj să înfrunţi hoardele scoţiene dezlănţuite… Acolo am căpătat gustul pentru whisky – chiar dacă nu egalează berea franţuzească. Ah! berea franţuzească… ce regal!

Apoi, amintindu-şi fără îndoială că regatul în chestiune era prohibit în Marea Britanie, îşi

încheie apologia în aceşti termeni:

— Priveşte-mă: alcoolul conservă! Dacă vrei să trăieşti mult, urmează-mi exemplul: bea!

Ben, căruia îi era greu să-şi ascundă amuzamentul, replică:

— Îmi voi aminti asta, domnule.

— Ce te aduce aici? îl întrebă sir Mortimer complet inofensiv.

— Vapoarele, domnule… am spus, vapoarele! repetă pe un ton mai ridicat în cornetul însoţitorului său. Pentru afaceri… Da, afaceri! Mi s-a încredinţat un raport despre marina comercială. Lumea interlopă este interesată de combustibil.

— Un copil? exclamă sir Mortimer, uluit. Deja? Notează, n-ar fi primul născut înainte de termen! Iată de ce v-aţi căsătorit în grabă!

— Nu vorbeam de copil! strigă Ben. Am spus doar combustibil!

— Cum? Vorbeşte mai tare, nu te aud!

Aranjându-şi cornetul acustic, îşi continuă ideea:

— Unde este soţia dumitale? Presupun că umblă prin magazine. Femeile n-au pereche în a ne cheltui banii. Dar a greşit ieşind pe frigul ăsta. Mai ales în starea sa, nu este prudent… îmi amintesc că am fost căsătorit odinioară, reluă el cu o mină elocventă. Proastă afacere, pe legea mea. O femeie îngrozitoare, posesoare a unui nas mare şi a unei guri şi mai mari!

Ca pentru a înlătura această amintire neplăcută, sir Mortimer destupă din nou sticla şi umplu un pahar din argint.

— În sănătatea dumitale, tinere!

— Soţia… mea este la Monkscombe! strigă Ben.

Bătrânul tuşi.

— Nu, am adus-o eu însumi la Bristol. Haide, Stanton, recunoaşte: ai uitat-o undeva. În oraşul ăsta mare, nu este nimic extraordinar. Te plimbi, te gândeşti la altceva… şi hop, ţi se rătăceşte soţia! între noi, eu am pierdut-o pe a mea de vreo zece ori! Dar nu-ţi fie teamă, Harriet va găsi drumul. Femeile sunt ca iepele; instinctul le aduce întotdeauna acasă!

— Sir Mortimer! strigă Ben în cornet, fără să prea ştie dacă incorigibilul judecător fabula sau nu. Sunteţi sigur că mi-aţi adus soţia la Bristol? Nu confuzi cu un sejur precedent?

— Nu, nu, răspunse sir Mortimer. Îmi amintesc foarte bine că am lăsat-o pe stradă.

— Pe ce stradă? strigă Ben, în pragul unei crize de nervi.

— Ah, gata, n-am nicio idee. Întrebaţi-l pe vizitiul meu.

— Mă duc! spuse Ben, sărind din atelaj.

Micul Tom refuza să facă baie. Plânsul său răsuna în toată casă, amestecat cu dojenile mamei şi doicii sale. Fratele său mai mic îşi aţintise o privire dezgustată asupra primului. Aşezat pe

genunchii Harrietei, făcea mutre la linguriţa întinsă de tânăra femeie, atât de bine încât masa nu se mai sfârşea.

În mijlocul agitaţiei generale, Harriet percepu brusc vociferări provenind din hol unde, evident, un vizitator nedorit căuta să intre. Se pregătea să aşeze copilul, cât timp mergea să vadă, când o voce cunoscută tună:

— Lasă-mă să trec, am venit să-mi caut soţia!

Uşa se deschise cu zgomot şi apăru Ben, cu părul în dezordine şi pălăria în mână. Rămase nemişcat, privind-o pe Harriet cu duşmănie, apoi o întrebă pe un ton agresiv:

— Ce naiba faci aici?

— Ei bine… o ajut pe Susan, răspunse Harriet, străduindu-se să-şi păstreze sângele-rece. De unde ai ştiut că eram aici?

— M-am întâlnit cu sir Mortimer. Mai întâi am crezut că era beat, dar m-a asigurat că te-a adus la Bristol…

— Am venit să-mi vizitez o prietenă din copilărie, spuse Harriet. Ai vreo obiecţie?

Ben pierdu controlul. Nu, bineînţeles, n-avea nicio obiecţie.

Harriet avea dreptul să-şi viziteze prietenele fără ca el să devină bănuitor. Mânia sa părea probabil ridicolă… Rănit în amorul propriu, o privi în tăcere. Focul trosnea în vatră şi lumina caldă a flăcărilor îi lumina chipul delicat. Era frumoasă, chiar foarte frumoasă cu şorţul său şi cu acel copil

dolofan agăţat de gâtul ei. Tulburat, luptă să nu cedeze.

— Aşază copilul ăla! îi ordonă.

Harriet încercă să-l asculte, dar copilul se prinse de ea cu toate puterile, aruncându-i o privire furioasă intrusului.

— Nu pot, recunoscu ea. Va plânge. Este ora cinei.

— N-are doică?

Exasperat, Ben se lăsă pe un scaun, lângă şemineu. Pălăria îi căzu jos fără să schiţeze niciun gest s-o ridice.

— Este sus cu Susan, pentru că Tom refuză să facă baie.

Harriet se aplecă din nou spre micul său protejat.

— Haide, copilule, doar o linguriţă, îl rugă blând. Pentru a-i face plăcere mătuşii Harriet.

— Dacă mi-ai fi spus că doreai să-ţi vezi prietena, ai fi călătorit cu mine, spuse Ben, glacial.

— Nu mi-ai cerut-o.

Ben ridică ochii la cer. Copilul refuză piureul şi adormi în braţele Harrietei. Aceasta lăsă farfuria pentru a-l legăna cu tandreţe. Ben o observă o clipă, înainte de a declara pe un ton repezit:

— Nu m-ai fi deranjat.

— Serios? îl ironiză Harriet. Mă uimeşti.

Bărbatul se încruntă.

— Ce înseamnă această, aluzie?

— Oh… nimic, te credeam doar prea ocupat. Apropo, oare ce faci la Bristol?

— Activităţile mele nu prezintă niciun interes pentru tine, draga mea.

— Să spunem mai degrabă că sunt puţin onorabile, îl ironiză Harriet, aruncându-şi buclele spre spate.

De data aceasta, Ben îi ţinu piept.

— Încetează să vorbeşti în enigme! De ce anume mă bănuieşti?

— Nu mă priveşte asta, replică Harriet, cuprinsă de nervozitate. Dar nu este deloc plăcut să-ţi surprinzi soţul la braţul unei femei uşoare.

Faţa frumoasă, bărbătească a lui Ben deveni cenuşie.

— M-ai… spionat!

— Şi am avut dreptate… iată dovada! acuză Harriet.

— Este intolerabil! strigă el, sărind în picioare.

Trezit brusc, copilul începu să ţipe.

— Iată ce ai făcut, îi reproşă tânăra femeie.

— Te vei întoarce la Monkscombe! tună Ben fără s-o asculte. Te vei… Pentru Dumnezeu, fă-l pe copilul ăsta să tacă! Te vei întoarce la Monkscombe chiar mâine. Voi lua măsurile necesare… Harriet, vrei sau nu să laşi copilul ăsta?

— Nu. Este adorabil… şi-l iubesc mult!

— Dacă-ţi doreai atât de mult un copil era suficient când te-am cerut în căsătorie să

menţionezi că-l doreai ca dar de nuntă, în afară de Monkscombe, şuieră sarcastic. Aş fi trecut în contract!

— Te supraestimezi! ripostă Harriet. Pentru un bărbat care nu şi-a onorat niciodată soţia, eşti foarte îngâmfat!

— Doar un surd ca sir Mortimer ar putea împărţi patul cu tine! Nu încetezi să ocărăşti!

— Ieşi de aici! exclamă Harriet.

— D… da! întări bebeluşul.

— Mâine te întorci! strigă Ben, ridicându-şi pălăria şi agitând-o furios pe sub nasul Harrietei. Mâine, ai înţeles?

— Oh, dar acesta trebuie să fie domnul Stanton, interveni Susan pe un ton vesel. Ce surpriză plăcută! Harriet mi-a vorbit atât de mult despre dumneavoastră.

Ben părea în pragul unei crize de apoplexie. Totuşi, reuşi să se controleze şi se scuză că sosise pe neaşteptate.

— Din contră, protestă Susan luând copilul în braţe. Îmi voi duce fiul în camera copiilor şi voi cere să ni se prepare ceai.

Ben se agită.

— Iertaţi-mă doamnă, rosti bărbatul cu o voce gâtuită. Dar sunt obligat să vă refuz invitaţia. Îmi pare cu adevărat rău… Harriet, mâine!

Cu aceste cuvinte incoerente, plecă în pas rapid. Uşa se trânti după el.

— Secretoaso! glumi Susan. Nu mi-ai spus că

soţul tău este foarte frumos!

— Este mai ales foarte supărat, remarcă Harriet.

— Supărat, poate…

Susan o ameninţă cu degetul.

— … dar să nu-mi mai spui vreodată că este indiferent!

Capitolul 8

Cunoscând pe deplin caracterul lui Ben, Harriet îşi făcu valiza în aceeaşi seară: cu siguranţă un atelaj o va aştepta în faţa uşii a doua zi dimineaţă. O clipă, se gândi să nu ţină cont de avertisment, dar Susan o convinse să-şi schimbe părerea.

— Lasă-l să câştige de data asta, Harriet, o sfătui ea. Îl va domoli mânia. Mai devreme sau mai târziu, îşi va regreta intransigenţa şi va încerca să se facă iertat.

Dacă Harriet nu era convinsă, acceptă totuşi să se supună.

Nu ştia că, ascuns la colţul străzii, Ben, neîncrezător, asista la plecarea sa. Îl surprindea s-o vadă ascultând docilă şi-l supăra în acelaşi timp. Deoarece îl frământa conştiinţa. Desigur, Harriet nu avea niciun drept să-l spioneze, dar şi el ar fi trebuit să-şi dea osteneala să se explice în loc să plece ca un hoţ. Regreta şi că o priva de prietena sa, Susan. La întoarcerea la Monkscombe, îi va sugera s-o invite cu copiii, pentru un timp…

Cu conştiinţa astfel uşurată – credea el –

Benjamin se duse la
Jonas Ferrar.

Dar, în sinea sa, începuse să-şi regrete pripeala. Poate ar fi fost mai bine să-i permită Harrietei să rămână la Bristol: aici se afla cel puţin în siguranţă şi putea să vegheze asupra ei. Mai grav, simţea o ciudată impresie de gol, ca şi când Harriet îi lipsea deja… Aşa că nu era în dispoziţie excelentă sosind la notar.

Uluit, domnul Ferrar îl privi măsurând nervos biroul. Apoi, într-un elan de compasiune, îi propuse consolarea supremă: tabachera sa.

Osteneală zadarnică. Ben scutură din cap.

— Nu, mulţumesc.

Resemnat, Jonas Ferrar puse deoparte tabacherea, îşi aranjă redingota şi declară fără preambul:

— Am să-ţi fac o mărturisire, Stanton.

Descumpănit, Ben se opri brusc şi-şi aţinti asupra lui o privire întrebătoare.

— Sfătuindu-te să te căsătoreşti, uitasem toate obligaţiile pe care le implică viaţa în doi, începu notarul. Sunt văduv de treizeci de ani. La început, n-am fost nefericit în căsnicie, chiar dacă soţia mea nu mi-a inspirat niciodată o mare pasiune. Era o moştenitoare bogată şi recunosc că acest atu m-a obligat în asemenea măsură, încât am uitat oarecum fizicul său… puţin ingrat. Dar Harriet este foarte atrăgătoare.

— Sunt conştient de asta, făcu Ben, cu băgare

de seamă.

— Dacă ai avea amabilitatea să te aşezi… Este foarte greu să te adresezi cuiva care se mişcă neîncetat.

Scuzându-se, Ben luă loc în faţa lui, întinse picioarele şi încrucişă cu hotărâre braţele.

— Mă întreb, continuă domnul Ferrar, ca şi când această idee îi venise pe moment. Mă întreb dacă ştii în ce împrejurări a plecat tatăl dumitale în America.

Ben nu-şi putu ascunde surpriza. Desfăcând braţele, se îndreptă în scaun.

— Nu. Vorbea deseori de Monkscombe, de peisaj, de tradiţii, dar nu mi-a explicat niciodată limpede motivele plecării sale. Recunosc că sunt curios să le aflu, adăugă după o uşoară ezitare.

Domnul Ferrar păru mulţumit.

— Nimic nu mă împiedică să ţi le dezvălui, deoarece toţi protagoniştii acestei întâmplări au murit, în afară de unul – în cazul de faţă, una. Dar sunt sigur că persoana interesată mă va ierta.

Ben ridică sprâncenele, nerăbdător să audă urmarea.

— Imaginează-ţi doi fraţi cât se poate de diferiţi, reluă domnul Ferrar. Pe de-o parte, moştenitorul, un tânăr echilibrat, cu o fire plăcută: tatăl Harrietei. Pe de alta, opusul său perfect, vreau să vorbesc de tatăl dumitale. Original, capricios, gata mereu să se înfurie şi la fel de prompt să ierte. Nu rău, în fond, dar imposibil de

stăpânit. În acea vreme începuse să-i frecventeze cu asiduitate pe cei din familia Pardy. De-a lungul generaţiilor, puţine familii au făcut atât de multe fapte rele. Şi, de fiecare dată, au încercat să antreneze un Stanton. Curios, nu?

Ben se foi pe scaun. Păru pe punctul să spună ceva, dar se răzgândi.

— Eram toţi trei îngrijoraţi în legătură cu el, reluă notarul. Le cunoşti pe surorile Drew, mai precis pe Mary Drew. Ei bine, cu riscul de a te surprinde, odinioară era o fată foarte frumoasă. Excesiv de timidă, puţin sufocată de tatăl său, dar totuşi fermecătoare. Şi atât de bună… Nici urmă de răutate. Cred că asta l-a sedus pe tatăl dumitale. Cât de imprevizibilă este dragostea… Cu siguranţă, ea ar fi putut avea o influenţă bună asupra tatălui dumitale. Din păcate, bătrânul pastor nu vedea lucrurile astfel. Se plânse bunicului dumitale, care luă lucrurile şi mai rău. Se mânie îngrozitor, strigându-i fiului său că nu-l va lăsa să păteze reputaţia unei nevinovate. La rândul său, pastorul i-a interzis lui Mary să-l mai vadă pe tânărul bărbat şi biata fată, speriată, se resemnă să se despartă de el. Tatăl dumitale s-a simţit trădat. Nebun de furie, a jurat să nu mai pună niciodată piciorul la Monkscombe. Şi şi-a ţinut cuvântul…

Notarul oftă, înainte de a trage concluzia:

— Cred că, timp de doi sau trei ani, Mary l-a aşteptat. Bineînţeles, el n-a venit s-o caute. Poate

la început a avut această intenţie, dar ştii proverbul: ochii care nu se văd se uită. Bunicul dumitale a interzis să i se mai rostească numele în prezenţa sa. Celălalt fiu, tatăl Harrietei, condamnă de asemenea comportarea fratelui său. Şi-a făcut o datorie din a le ajuta discret pe surorile Drew şi de aceea chiria lor a rămas mereu nesemnificativă.

— Nu mi-ai spus nimic când am vorbit să le-o măresc, observă Ben, rupând tăcerea.

— Dragul meu prieten, am presupus că văzându-le pe aceste biete fete, vei hotărî din proprie iniţiativă să nu le revizuieşti chiria. Trebuie să recunosc că am presupus bine.

— Nu mă cunoşteai, ripostă tăios Ben. Nimic nu-ţi permitea să mă crezi milostiv.

— Nici să presupun contrariul. L-am apreciat pe tatăl dumitale. Îl ştiam excentric, dar nu rău. De ce nu i-ai semăna? Dacă totuşi ai fi insistat să le măreşti chiria, ţi-aş fi spus povestea asta mai curând.

— Tocmai, de ce mi-o spui acum, Jonas? întrebă Ben, foarte calm.

Notarul îi susţinu privirea fără să clipească.

— Pentru că este uşor să te eschivezi de responsabilităţi. De cealaltă parte a Atlanticului, se poate spera întotdeauna că problemele se rezolvă de la sine, sau că altcineva se va ocupa de ele. Poate asta ar fi situaţia. Dar nu justifică deloc laşitatea celui care pleacă.

Într-un acces de mânie, Ben sări de pe scaun.

— Harriet ţi-a vorbit, nu-i aşa? tună el.

— O iubesc mult pe Harriet. Mă întristează s-o văd suferind.

Sprijinit cu amândouă mâinile de pupitru, Ben se aplecă spre el, dominându-l cu înălţimea.

— Este rândul dumitale să mă asculţi, Jonas! M-ai provocat să mă căsătoresc cu Harriet, ceea ce am făcut. La sosirea mea aici, ea îşi consacra toată energia administrării proprietăţii după metodele sale inviolabile. M-a considerat imediat un rival şi s-a străduit să mi-o spună. Totuşi, am luat-o de soţie, făcând-o stăpână la Monkscombe până la moarte. Am făcut ce se aştepta de la mine, Jonas. Acum, lasă-mă să-mi conduc viaţa după cum înţeleg. Deoarece am şi eu planuri. Iar Monkscombe nu face parte din ele. Mi-am îndeplinit datoria şi nimeni n-are dreptul să pretindă mai mult de la mine.

Departe de a se lăsa fâstâcit, Jonas întrebă cu interes:

— Spune-mi mai degrabă care sunt aceste planuri?

— Să-mi împart viaţa cu o femeie, nu cu o casă. Aşa că, ajunge, discuţia este închisă. Voi rămâne aici un an, cum am prevăzut, apoi mă voi întoarce la Philadelphia. Hotărârea mea este irevocabilă. Acum, iartă-mă, dar mă aşteaptă treburile. La revedere.

Uşa se trânti. Rămas singur, domnul Ferrar se

repezi asupra dragei sale tabachere.

— De-ai şti cât eşti de încăpăţânat, mormăi el. Ca şi când Harriet ar vrea casa aia afurisită… Pe tine te vrea, catârule!

Întoarsă la Monkscombe, Harriet se zbătea între dorinţe contradictorii: sperând nebuneşte să-l revadă pe Ben, se temea că întâlnirea lor va isca o nouă ceartă. Un sentiment de revoltă o surprindea deseori. N-ar fi trebuit să se supună niciodată voinţei sale. Oare cum îndrăznise Ben s-o oblige să părăsească Bristolul? Comportarea sa era incalificabilă! Nicio explicaţie, nici măcar un cuvânt de scuză. Doar acest ordin dur. „Te întorci la Monkscombe”. Şi ea îl ascultase! Ea, Harriet Stanton, mai obişnuită să dea ordine decât să primească, îşi luase imediat tălpăşiţă?

La acest gând, Harriet simţi reapărându-i obiecţiile. Cu ce drept pretindea acest necunoscut să-i dirijeze viaţa? Prea multe mistere îl înconjurau pe acest văr venit de aiurea… Mult prea multe, după gustul său.

James Murray veni la cină de două ori. Şi el trecea printr-o perioadă tristă: în ciuda hăituirilor, Lesage rămânea de negăsit.

— Şi totuşi, sunt gata să pariez că este încă în regiune! afirmă căpitanul, furios. Pun mâna în foc că cineva îl ascunde. Dar la ce bun să pun întrebări sătenilor? Puţin le pasă de justiţie!

— Nu pot fi condamnaţi, remarcă Harriet. Vestul s-a duşmănit întotdeauna cu Londra. De

altfel, de la un sat la altul, locuitorii n-au încredere unii în ceilalţi. Altfel spus, nu se vor destăinui niciodată unui scoţian ca dumneata, căpitane. Crede-mă că-mi pare rău.

— Dacă n-ar fi decât sătenii, aş înţelege. Dar atitudinea unor notabilităţi mă scoate din sărite! Priviţi-l pe sir Mortimer… A rămas la bătălia de la Culloden!

— Este adevărat, aprobă Caroline. Pentru sir Mortimer, timpul n-a trecut. Se crede încă în război împotriva Scoţiei! Sunt sigură că nici nu cunoaşte numele de Bonaparte! Este un bătrân original şi inofensiv.

— Nu atât de inofensiv, Caroline, protestă sever James. Spune mai degrabă un potlogar care întoarce legea în favoarea lui, îşi petrece timpul bând şi-mi pune beţe în roate!

Aşadar, era un mister deplin, se gândea Harriet, întorcându-se acasă peste câmp a doua zi dimineaţă. Oare unde se putea ascunde Lesage? Dacă James spunea adevărul şi francezul hoinărea încă prin împrejurimi, părea de necrezut ca nimeni să nu-l fi văzut. Un vagabond, incapabil să dovedească un domiciliu fix, trebuia să atragă inevitabil atenţia.

O bănuială îngrozitoare îi încolţi în minte. Şi dacă nu era un vagabond? Dacă era vorba de un bărbat sosit pe neaşteptate, dar având un alibi excelent pentru a se stabili la Monkscombe? Un bărbat care cerceta marea cu luneta de pe

„Promenada văduvelor”? Un bărbat care se dusese la Bristol sub pretexte misterioase şi arăta un interes exagerat pentru vapoare? Un bărbat care străbătuse toată Europa în ciuda ocupaţiei franceze şi nu-şi ascundea admiraţia pentru Marea Armată.

Sângele îi îngheţă. Deşi Jonas nu-i împărtăşise niciodată suspiciunile, se putea ca prima sa intuiţie să fi fost bună? Ca Ben să fie spion?

Adâncită în gânduri, Harriet nu văzu un copil zdrenţăros care o pândea, ascuns la umbra unui gard. Nu-şi dădu seama de prezenţa lui decât când ajunse în dreptul său şi tresări.

— Ia te uită! exclamă tânăra femeie. Te recunosc, eşti Billy Pardy.

Copilul ieşi din ascunzătoare şi se ţinu la o distanţă respectabilă, gata să fugă la cea mai mică alertă.

— Vă aşteptam, spuse el, privind-o atent, fără să zâmbească.

— Ce se întâmplă, Billy? întrebă Harriet. Te-a maltratat cineva?

— I-am prevenit, spuse cu înverşunare Billy. I-am avertizat că, dacă mă mai supără, voi repeta totul gentlemanului sau dumneavoastră. Cum domnul nu este aici, am venit să vă văd pe dumneavoastră, chiar dacă n-am obiceiul să vorbesc cu femeile.

Din acest discurs vehement, Harriet nu reţinu

decât un lucru: copilul dorea să se răzbune pe un membru al familiei. Dar cum oare să-l protejeze în lipsa lui Ben?

— Aaron te-a bătut? îl întrebă, neliniştită.

Billy scutură din cap.

— Nu. Aaron n-a făcut nimic. Nathan. I-am spus că-l voi denunţa dacă o mai face... Dar domnul este plecat, adăugă copilul cu un aer de reproş, ca şi când Harriet era răspunzătoare. Şi nu-mi place să vorbesc cu femeile. Perspicacitatea sa o alarmă pe Harriet. Crescut într-o lume fără altă lege decât cea a celui mai tare, Billy nu cunoscuse niciodată inocenţa copilăriei. Învăţase doar să se apere împotriva unei violenţe la care era supus deseori. Înainte de orice, Billy era un Pardy. Ideile sale despre femei o dovedeau: locul lor era acasă şi nu li te adresai decât în ultimă instanţă. Asta era situaţia acum…

Harriet îl privi cu bunăvoinţă. Îmbrăcat cu o haină prea mare pentru el, Billy umbla desculţ în ciuda frigului şi nu părea deloc amărât.

— Despre ce voiai să-mi vorbeşti, Billy? îl voi informa pe domnul Stanton la întoarcerea sa.

Billy luă un aer şmecher.

— Nu despre ce, ci despre cine.

— Ce vrei să spui? întrebă Harriet, încruntată.

— Este un bărbat ascuns acasă. Francezul.

Harriet îşi ţinu respiraţia. Aplecată spre băieţel, îl întrebă foarte blând:

— Francezul, Billy? Eşti sigur? Este adevărat?

Acesta aprobă, dând energic din cap.

— Mergând să ia tutunul şi berea, Nathan, Aaron şi Jethro l-au adus şi pe francez.

— Şi este încă la voi acasă? Totuşi, a trecut mult timp.

— Şi-a rupt piciorul, explică Billy. Apoi i-au alergat soldaţii; au reuşit să scape, dar francezul şi-a rupt piciorul şi ceilalţi a trebuit să-l aducă acasă. Acum, se simte mai bine. Merge cu un baston. Spune că într-o zi sau două va pleca.

Aşadar, iată cheia misterului. Lesage era rănit. Fără îngrijiri, piciorul întârziase să se vindece şi de-abia începuse să se refacă. Pentru a-i ascunde sosirea, cei din familia Pardy fuseseră obligaţi să-l ascundă. Acest compromis nu convenea nimănui şi spionul se grăbea să-şi părăsească aliaţii incomozi.

Ce să facă oare? se întrebă neliniştită Harriet. Să-i vorbească lui James Murray? Dar James plecase la Beth în aceeaşi dimineaţă şi va lipsi câteva zile. Până atunci, Lesage va fi plecat. Atunci, să-i mărturisească lui sir Mortimer? Deşi surd, cam indulgent şi rareori treaz, era totuşi magistrat. Oricum, înainte de a anunţa pe cineva, trebuia să se asigure că Billy spunea adevărul. Fire răzbunătoare, acesta era în stare să fi inventat această poveste, cu singurul scop de a le face necazuri rudelor. Doar dacă nu minţise doar pe jumătate: Lesage putuse sta într-adevăr la ei, dar să fi plecat deja.

— Ascultă-mă bine, Billy, spuse Harriet cu

precauţie. Înainte de a interveni, trebuie să fiu sigură că nu minţi. Aşa că te voi urma acasă la tine şi mă voi ascunde în apropiere. Tu vei face în aşa fel încât să-l atragi pe francez afară pentru a-l putea vedea. Ai înţeles?

— Da.

— Atunci, să mergem.

O luară amândoi spre plajă, înfiorându-se în bătaia vântului marin, Harriet se ascunse în spatele tufelor şi ascultă valurile care se spărgeau pe mal. Dacă Billy spunea adevărul şi mărturia lui permitea capturarea lui Lesage, va trebui să-l ţină departe de familie până când spiritele se vor linişti…

Billy tocmai intrase şi Harriet aştepta cu inima bătând cu putere… Obsedată de necesitatea de a fi de nevăzut din case, uită că o putea surprinde cineva care eventual sosea. Aşa că tresări când auzi zgomot de paşi. Se întoarse, speriată… Prea târziu. Nişte braţe puternice o prinseră de talie, în timp ce vocea zeflemitoare a lui Aaron îi şopti la ureche:

— Ei poftim, iat-o pe doamna Stanton! Cauţi ceva, frumoaso?

— Lasă-mă, Aaron! îi ordonă tânăra femeie, zbătându-se ca peştele pe uscat. Nu caut absolut nimic.

Fără să se lase înşelat, Aaron începu să râdă.

— Oh, atunci ai venit să mă vezi pe mine? Nu m-ar mira deoarece, în fond, nu ţi-am luat

niciodată afronturile în serios.

— Obraznicule! exclamă ea furioasă, în ciuda fricii.

— Ai replică promptă, acceptă Aaron. Asta îmi place la dumneata. De obicei, îmi plac femeile supuse, care vorbesc numai când sunt întrebate. Dar dumneata… eşti altfel. Ştii, întotdeauna am avut o slăbiciune pentru dumneata.

— Iar eu am crezut întotdeauna că eşti un derbedeu, Aaron! Dar tocmai am aflat că eşti şi trădător!

Faţa lui Aaron se înăspri.

— Asta era… Vino pe aici, frumoaso. Mai repede!

Prinzând-o de braţ o trase spre o căsuţă a cărei uşă o deschise cu o lovitură de picior. Apoi o aruncă înăuntru şi o închise.

Încă năucită, Harriet îşi plimbă privirea nesigură în jur. Încăperea trebuia să fie o bucătărie, deoarece o cratiţă se încălzea pe vatră. Fumul ieşea printr-un geam spart. Lucy Pardy, mama lui Billy, o femeie grasă cu părul spălăcit, amesteca în cratiţă cu un polonic. Îşi aţinti ochii inexpresivi, negri ca smoala, asupra celor ce sosiseră. Billy dispăruse.

— Aşază-te acolo, ordonă Aaron împingând-o spre o bancă din lemn ros de care. Lucy, stai cu ochii pe ea şi n-o lăsa să scape, sau atâta-ţi trebuie!

Dispăru în încăperea vecină, de unde răzbătea

zgomot de voci. Apoi Aaron reapăru, urmat de un necunoscut înalt care se sprijinea într-un baston.

— Domnul Lesage… murmură Harriet. Chiar sunteţi aici.

Nu semăna cu Ben. Singurele puncte comune: vârsta şi talia, dar nimic altceva. În ciuda pericolului, Harriet simţi o imensă uşurare îmbinată cu remuşcări. Cât fusese de proastă şi cât îşi regreta prejudecăţile stupide!

Lesage şchiopătă până la masă, se înclină în faţa Harrietei, apoi se aşeză în faţa ei.

— Doamna Stanton? îmi pare rău că vă întâlnesc aici. Înţelegeţi că acum, nu vă mai putem lăsa să plecaţi.

Rezemat cu spatele de uşă, cu braţele încrucişate, Aaron privea scena.

Harriet declară cu încredere:

— Toată lumea îmi va observa absenţa. Voi fi căutată.

— Dar nu aici, dragă doamnă…

Aplecat spre ea, Lesage continuă cu voce joasă:

— Doamnă Stanton, regret că vă cunosc pentru două motive: primul este că nu mi-ar plăcea să văd maltratată o femeie frumoasă ca dumneavoastră. Al doilea, este că sunteţi căsătorită cu un cetăţean american. Franţa întreţine relaţii excelente cu Statele Unite şi n-aş vrea ca un incident supărător să le poată compromite. Ori, dacă vi s-ar întâmpla ceva, sunt

sigur că soţul dumneavoastră ar avertiza guvernul său. Nu este un bărbat care să sufere un afront fără să se apere.

— Într-adevăr, încuviinţă Harriet cu o siguranţă mai mare decât simţea cu adevărat. Ar fi o ruptură diplomatică sigură. Nu-mi puteţi face rău.

O stranie intuiţie îi dicta că se înşela. Presentiment întărit imediat de Lesage.

— Din păcate, mă tem că nu sunteţi conştientă de pericol, doamnă Stanton. Dacă vorbiţi, cei din familia Pardy riscă spânzurătoarea. Le va fi de-ajuns să vă ducă în larg şi să vă arunce peste bord... Nu ştiu, n-am văzut, nici pe-acolo n-am trecut.

— Greşit! răcni Aaron din uşă.

Cu un aer ameninţător, veni şi se postă în faţa francezului.

— N-are rost să şuşotiţi, nu sunt surd! Am auzit tot. Nu voi lăsa pe nimeni s-o atingă, pe nimeni.

Lesage se întoarse spre Harriet cu o mină sceptică.

— Văd că aveţi un admirator. Din nefericire, nu va putea să vă protejeze împotriva restului familiei.

Înainte ca Aaron să aibă timp să protesteze, Nathan năvăli în încăpere. Arătând-o pe Harriet cu degetul, întrebă pe neaşteptate:

— Ce face ea aici?

— Ne spiona, explică Lucy ieşind din apatie.

Furios, Aaron făcu stânga-mprejur.

— Taci, sau te fac bucăţele!

Apoi, prinzând braţul Harrietei, o împinse într-o altă încăpere.

— Aşteaptă-mă aici, îi ordonă.

Uşa se trânti.

Harriet privi în jurul ei. Se afla într-un fel de cameră jegoasă, echipată cu un pat drept mobilier. Câteva cărămizi fuseseră scoase din zid, sub tavan, pentru a lăsa lumina să treacă. Cuprinsă de o bruscă slăbiciune, tânăra femeie se aşează pe pat, străduindu-se să uite cearşafurile îndoielnice. Atunci, o zarvă de voci răsună în spatele uşii: gardienii ei se certau. O altercaţie violentă căreia, deşi nu percepea decât frânturi de fraze, Harriet îi ghici conţinutul. Nathan şi Jethro susţineau să scape de ea imediat. Lesage şi Aaron se împotriveau. Decizia finală va aparţine celorlalţi membri ai clanului. Nu era nevoie să fii profet pentru a prevedea verdictul…

Căutând un mijloc să scape, Harriet se sui pe pat şi examină deschiderea improvizată amenajată sub tavan. Părea mult prea strâmtă pentru a-i permite să se strecoare, dar de ce să nu încerce? Mai ales că de cealaltă parte se afla un ţarc de porci. Grohăiturile animalelor vor acoperi zgomotul fugii sale… Harriet gândi rapid. Dacă evada acum, ar putea-o surprinde cineva. Era de preferat să aibă răbdare până seara.

Se aşeză din nou pe pat şi gândurile îi zburară spre Ben. Oare cum va reacţiona descoperindu-i dispariţia? Pentru că Lesage se înşelase crezând că nimeni nu va veni s-o caute aici. Dimpotrivă, va fi primul loc la care se va gândi Ben. Instinctul îl va conduce sigur spre Aaron. Şi când va fi aici... O cuprinse panica, în timp ce o certitudine i se impunea în minte: cei din familia Pardy îl vor ucide şi pe el pentru a-şi salva capetele. Oh, Ben! se lamenta Harriet, tulburată. Te-am judecat atât de greşit. Aş dori atât de mult... Dar la ce bun să se plângă? Răul era făcut.

În încăperea vecină, era din nou linişte. Harriet se ridică şi încercă prudent uşa... Dar Aaron avusese grijă s-o blocheze. Descurajată, tânăra femeie se întoarse şi se aşeză. Trecură minute lungi, până când un zgomot de paşi o făcu să tresară. Venea cineva... în secundele următoare i se va decide soarta... Dar uşa se deschise şi apăru Aaron, numai zâmbet. O licărire ciudată juca în ochii lui întunecaţi. O licărire de dorinţă, care nu lăsa să planeze nicio îndoială asupra intenţiilor sale...

Sărind de pe pat, Harriet îi susţinu privirea şi se strădui să-şi ascundă teama. Zâmbetul lui Aaron se lărgi.

— Ţi-e frică, nu, porumbiţo? N-are importanţă. Dimpotrivă, puţină rezistenţă va adăuga puţină picanterie... hm, întâlnirii noastre. Tuturor femeilor le place să fie dominate, chiar dacă

pretind contrariul.

Înainta încet, cu buzele răsfrânte, asemenea unui lup gata să sară asupra prăzii.

— N-ai să îndrăzneşti! exclamă Harriet, profund tulburată.

— Dar din dar se face raiul, spuse Aaron cu un aer de reproş. Ai greşit luând uşor ameninţările francezului. Acum câtva timp, ţi-am spus că poate vei avea nevoie de mine într-o zi. Ei bine, acea zi a sosit. Nu-i voi lăsa să te înece – în schimbul a puţină… recunoştinţă, se înţelege.

— Îl uiţi pe soţul meu! ripostă Harriet cu aroganţă.

Aaron râse uşor.

— Unde este? La Bristol, se pare, şi Dumnezeu ştie când se va întoarce. De altfel, este un străin, în timp ce dumneata şi cu mine suntem doi copii ai acestei regiuni, adăugă plimbându-şi degetele pe pielea mătăsoasă a decolteului tinerei femei.

Dezgustată, Harriet îi respinse mâna.

— Niciodată, mă auzi, niciodată! strigă ea.

— Totuşi, ar fi cea mai bună soluţie – şi cea mai plăcută…

— Pentru nimic în lume! Aş prefera să mor.

— Nimic nu ne obligă să rămânem aici, continuă Aaron, fără să ţină seama de întrerupere. De ce să nu ne stabilim în altă parte, într-un oraş unde nu ne cunoaşte nimeni?

Stupefiată de îndrăzneala sa, Harriet se revoltă cu vehemenţă:

— Eşti nebun! N-aş fugi cu tine pentru tot aurul din lume!

— Pentru că nu mă cunoşti bine, făcu Aaron suav. Dar sunt sigur că-ţi vei schimba curând părerea…

Cu un gest brusc, o răsturnă pe pat şi se năpusti asupra ei. Mâinile sale nerăbdătoare şifonară rochia din lână, sfâşiind corsajul. Sufocându-se sub greutatea sa, Harriet gemu înăbuşit. Dar eforturile de a se elibera fură zadarnice: trupul solid al lui Aaron îi strivea pieptul, interzicându-i orice mişcare. Epuizată, respirând greu, lupta să nu leşine, când o mână de fier îl trase pe Aaron în spate. Harriet îl recunoscu pe Lesage. Cu un aer duşmănos, spionul îl ameninţă pe Aaron cu bastonul.

— Las-o în pace, auzi? Franţa nu vrea necazuri cu Statele Unite!

— Puţin îmi pasă de Franţa! strigă Aaron. Ea mă interesează. La naiba cu restul!

— Te înşeli, prietene, spuse Lesage, mieros. Atâta timp cât sunt eu aici, nimeni nu va atinge un fir de păr al doamnei Stanton. În schimb, după aceea…

Adresându-se Harrietei, declară pe un ton îndurerat:

— Îmi pare rău, doamnă. Dar odată plecat, nu voi mai putea face nimic pentru dumneavoastră.

Apoi se întoarse din nou spre Aaron:

— După plecarea mea, eşti liber să acţionezi

cum doreşti. Dar până atunci, nimeni nu se va apropia de ea, ai înţeles?

Harriet respira mai liber. Oricât de scurtă ar fi această amânare, va fi bine să profite de ea… Cei doi bărbaţi ieşiră, iar tânăra femeie îşi puse ţinuta în ordine şi ridică ochii spre tavan. Va fugi chiar în acea noapte, înainte ca temnicerii săi să-şi amintească de pasajul din zid…

Din păcate nu uitaseră: puţin după aceea, încăperea se găsi adâncită în întuneric, în timp ce de afară, cineva bătea în cuie o scândură peste gaură. După astuparea acesteia, ultima speranţă de evadare dispăru.

Copleşită, Harriet îşi afundă faţa în mâini. Curând, Lesage nu-i va mai fi de niciun ajutor. Cât despre Aaron, tributul de plătit pentru a-i obţine protecţia era mult prea greu. Altfel spus, era pierdută…

Capitolul 9

Harriet crezu mai întâi că cei din familia Pardy o vor lăsa în întuneric pentru a-i zdruncina curajul şi cu aceeaşi ocazie, rezistenţa. Dar, din fericire, nu fu aşa: puţin după aceea, un copil speriat veni să lase o lumânare şi dispăru fără să rostească o vorbă.

În spatele uşii, clanul se adunase pentru cină. Nici aici nu fu uitată: o anume Cherry îi aduse o masă copioasă, deşi puţin apetisantă. După pântecul plinuţ, Harriet ghici că familia se va mări. Ce ciudată era viaţa… se gândi, uluită. În căminele mai protejate, multe femei mureau născând, fără să se reuşească salvarea copilului. Dar în aceste cocioabe lipsite de igiena cea mai elementară, în care copiii veneau pe lume fără niciun ajutor medical, mamele supravieţuiau şi copiii se dezvoltau prin Dumnezeu ştie ce miracol al naturii…

După plecarea lui Cherry, se strădui să înghită câteva îmbucături, apoi, pofta de mâncare îi dispăru şi lăsă farfuria. În încăperea vecină cina se desfăşura cu mare gălăgie. Harriet presupuse că Lesage împărţea masa cu familia Pardy. Straniu personaj, acest spion… Nu era chiar aliatul său, dar era dispus s-o protejeze cât mai mult posibil, pentru a păstra relaţiile franco-americane. Se afla şi el într-o situaţie neplăcută. Misiunea îi eşuase printr-un supărător concurs de împrejurări;

contactele cu Parisul se întrerupseseră şi viitorul îi era mai mult decât nesigur. Oare putea ea să profite, într-un fel sau altul, de această situaţie?

Chipul lui Ben îi apăru în timp ce un val de întrebări i se îngrămădiră în minte. Oare soţul său se afla încă la Bristol? Se va întoarce la timp pentru a o salva? Şi dacă da, oare cum va reacţiona Lesage, preocupat să menajeze Statele Unite, dar depinzând totuşi de cei din familia Pardy?

În sufragerie, micul trib părea destul de ameţit de băutură. Un bărbat cânta cât îl ţinea gura, ceilalţi aplaudau. Deodată, Harriet auzi un copil ţipând şi se temu să nu fie Billy. Apoi se linişti. Atâta timp cât nimeni nu făcea o apropiere între sosirea sa şi cea a copilului, acesta din urmă nu risca nimic.

Camera era rece şi umedă. Aşezată pe pat, Harriet îşi afundă faţa în genunchii îndoiţi şi aşteptarea insuportabilă reîncepu.

Lansat în galop pe drumul plin de apă, Ben blestema timpul execrabil care făcea ravagii prin regiune. Nu încetase să plouă de la plecarea sa din Bristol, în zori, şi tremura în hainele ude.

Venind seara, se hotărî să se oprească într-un han de pe marginea drumului. Nu că ar fi fost primitor, dar în asemenea împrejurări, cea mai sordidă tavernă i-ar fi părut providenţială. Lăsându-şi calul unui rândaş, se repezi în interior.

Focul îşi împrăştia căldura plăcută în sală. Ben

îşi scoase mantoul, se aşeză lângă şemineu, apoi comandă cina. Uitând de prohibiţie, ceru o bere pentru a se încălzi. Hangiul tresări surprins, încuviinţă cu un semn şi se îndepărtă, cu o mină misterioasă. Puţin după aceea, berea îi fu adusă într-o tăcere grea de subînţelesuri. Fără îndoială, familia Pardy aproviziona acest han ca şi pe cele din împrejurimi, se gândi Ben. În această clipă, înţelese mai bine de ce sir Mortimer închidea ochii la contrabandă!

Întărit de bere şi cuprins de o toropeală binefăcătoare, începu să moţăie când o învălmăşeală de luptă îl trezi brusc. Hangiul îi şuieră la urechi: „Armata de proximitate!” şi-i smulse sticla din mâini, înainte de a fugi spre bucătărie. Imediat uşa localului se deschise îmbrâncită de un soldat în uniformă roşie. Un soldat cu fizionomie familiară…

Încântat de această întâlnire neaşteptată, Ben agită braţul în direcţia sa.

— James! Sunt aici!

Privirea căpitanului Murray se opri asupra lui… şi o expresie de intensă uşurare i se zugrăvi pe chip. Atunci, Ben avu intuiţia că va afla veşti proaste.

Într-adevăr, James se grăbi spre el şi exclamă agitat:

— Domnul fie lăudat, v-aţi întors! Am luat-o pe acest drum din întâmplare, sperând să vă întâlnesc. Cu această ploaie, m-am gândit că poate

veţi găsi refugiu atei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ben, îngrijorat, la loc şi povesteşte-mi tot.

James nu-l făcu să repete de două ori. Aşezându-se în faţa lui, oftă şi explică pe un ton preocupat:

— Oh, este o afacere suspectă… Imaginaţi-vă, la această oră ar fi trebuit să fiu la Bath. Am plecat ieri dimineaţă, dar calul a început să şchioapete şi a trebuit să mă întorc din drum. Din fericire, deoarece între timp, soţia dumneavoastră a dispărut. Am căutat-o peste tot.

Ben se strădui să întrebe calm:

— De când?

— Începând de ieri dimineaţă devreme. A ieşit să viziteze bolnavii pe jos şi nu s-a mai întors.

Ben înjură înăbuşit.

— Pe jos? Totuşi i-am interzis asta!

— Ne-am asigurat că a făcut vizitele prevăzute, reluă James în grabă. Aşadar, i s-a întâmplat ceva pe drumul de întoarcere. Totul este să ştim ce… Am bătut toate desişurile fără să găsim nici cel mai mic indiciu. Caroline este înnebunită. Ea m-a trimis să vă caut. Sunt mulţumit că v-am întâlnit. Văzându-vă, Caroline îşi va recăpăta curajul.

Ben nu ezită. Fără să piardă o secundă, îi ordonă hangiului să anuleze cina şi să i se înşeueze calul.

— Mă vei însoţi, James, spuse cu fermitate.

Am ideea mea asupra problemei. Ţi-o voi comunica pe drum.

Apoi, îmbrăcându-şi mantoul, adăugă:

— Nu sunt decât un imbecil. N-ar fi trebuit s-o părăsesc niciodată şi mai puţin s-o trimit înapoi la Monkscombe… Să-mi folosească de lecţie!

Puţin mai târziu, în timp ce amândoi galopau unul în spatele celuilalt, Ben îi strigă însoţitorului său:

— Te-ai gândit să mergi la familia Pardy?

Vocea lui James ajunse la el, stupefiată.

— La familia Pardy? De ce aş face-o?

— Acolo se află Harriet, pun pariu! Nu-ţi pot explica nimic acum, James, ar fi prea lung. Dar dacă vrei să-ţi capturezi contrabandiştii, urmează-mi sfatul: aruncă o privire la familia Pardy.

Se porni o violentă vijelie şi mai multe minute trecură înainte ca James să poată continua dialogul.

— Care este legătura cu soţia dumneavoastră? strigă el.

— Probabil dădea târcoale prin împrejurimi şi este prizonieră la ei, acum. Cum, încă nu ştiu. Dar este acolo!

— Atunci, să mergem imediat s-o eliberăm, afirmă cu hotărâre James. Mă duc să-mi iau oamenii…

— Nu, nu, în niciun caz! Cei din familia Pardy vă vor vedea sosind de departe şi nu vă va lăsa timp să interveniţi. Lasă-mă mai întâi să încerc s-o

eliberez pe Harriet.

— Sunteţi nebun! exclamă James, alarmat. Vă veţi arunca în gura lupului! Permiteţi-mi măcar să vă însoţesc.

— Nu. În acest timp, te vei duce la sir Mortimer pentru a-i explica situaţia. Spune-i că-l aştept la familia Pardy. Apoi – dar numai apoi

— trimite-mi armata de proximitate.

Consternat, James îşi opri calul pentru a-l privi. Figura sa cinstită reflecta cea mai mare stupoare.

— Escrocul ăla bătrân să mă ajute să-i aresteze pe contrabandişti? glumiţi! Este de o seamă cu ei!

— Ascultă, îl întrerupse Ben. Poate sir Mortimer nu este nevinovat, dar în ciuda aparenţelor, este un patriot fanatic.

Precizează-i că cei din familia Pardy au adăpostit cu siguranţă spionul francez sub acoperişul lor. Se va înfuria!

Casele celor din familia Pardy nu mai erau acum decât la un kilometru şi jumătate. Sub acoperirea unui boschet, cei doi bărbaţi porniră pe jos. În timp ce-şi lega calul de un copac, Ben îi ordonă însoţitorului său:

— Dă-mi două ore, James. Vei avea nevoie de ele pentru a-l alerta pe sir Mortimer şi a-ţi aduna oamenii.

— Nu-mi place, bombăni James, încruntat. Vă voi asculta, dar nu sunt liniştit. Nu sunteţi nici

măcar înarmat!

Ben zâmbi uşor.

— În locul tău, n-aş paria pe asta… Du-te, grăbeşte-te!

Resemnat, James se îndepărtă în galop.

Ben scrută cerul. Din fericire, ploaia se oprise. Vremea urâtă i-ar fi reţinut pe cei din familia Pardy înăuntru, în timp ce el plănuia să-i atragă afară – mai ales pe unul. La acest gând, o licărire necruţătoare îi străluci în privire. O licărire care l-ar fi făcut pe Aaron să nu se simtă bine dacă ar fi putut s-o vadă…

Înainte de a coborî spre plajă, tânărul bărbat vârî mâna în cizma dreaptă. Cuţitul era acolo, ascuns într-un compartiment ascuns. Va şti să-şi amintească în caz de nevoie.

Apoi, cu mersul său elastic, se strecură până la malul râpos şi, pitit în spatele tufişurilor, aşteptă momentul propice pentru a interveni, cu răbdarea desăvârşită a indianului din America, ce-l învăţase odinioară arta de a vâna.

În acest timp, se pregătea un eveniment care trebuia să aibă importanţa sa în continuare.

În timp ce Cherry Pardy venise să-i aducă o altă lumânare, Harriet observă că respira cu greutate şi că faţa ei congestionată era acoperită de transpiraţie. Apoi, brusc, când se aplecă să pună lumânarea pe podea, nefericita scoase un ţipăt sfâşietor şi se prăbuşi pe pat, ţinându-se de pântec.

— Doamne sfinte! bâigui Harriet.

Înspăimântată, se repezi în încăperea vecină, unde Jethro şi Aaron jucau domino.

— Cherry este pe punctul să nască! ţipă ea.

În loc de orice răspuns, Aaron dădu cu putere o palmă pe umărul vărului său.

— Am câştigat iar, exclamă bărbatul. Nu mai joc cu tine, Jethro. Eşti prea lipsit de valoare!

Privirea îngrozită a Harrietei alerga de la unul la celălalt.

— Aţi auzit ce-am spus? Cherry va naşte!

— Ei şi? făcu Jethro, batjocoritor. Să se descurce! Nu este treaba noastră!

— Dar trebuie să mergeţi să aduceţi apă!

— Puţul este în spatele curţii, ripostă Aaron, fără să mişte un deget.

— Ei bine, ce aştepţi să te duci? Haide, grăbeşte-te!

— Du-te singură, este treabă de femeie, exclamă el cu aroganţă.

În faţa relei sale voinţe, Harriet simţi că se înfurie. Uitându-şi teama, se repezi asupra lui gata să-l sfâşie.

— Bădăranule! Această biată fată se încovoaie de durere şi tu refuzi să ridici măcar un deget pentru a o ajuta! Du-te şi adu-mi apă imediat! Imediat, ai înţeles?

Descumpănit de mânia sa, Aaron o privi surprins, apoi se supuse împotriva voinţei sale.

— Bine, bine, mă duc, bombăni, ridicându-se.

Nu striga atât de tare! îmi spargi timpanele!

Curtea era pustie: ceilalţi Pardy se aflau în casa vecină şi Jethro, exasperat de gemetele sărmanei Cherry, dispăruse în pădure. Fluierând, Aaron se îndreptă spre puţ. Umplu căldarea, o ridică… O lamă de oţel străluci lângă urechea sa, în timp ce o voce spunea încet:

— Fă cale-ntoarsă, Pardy şi nicio vorbă, sau îţi tai gâtul.

Aaron ascultă. O sinceră uimire i se întipări pe chip la vederea lui Ben.

— Dumneata! exclamă el. Nu te-am auzit sosind!

— Unde este soţia mea? întrebă Ben fără preambul.

— Este bine…

Apoi, privind cuţitul:

— Nostimă armă pentru un gentleman!

— Nu sunt nici englez, nici gentleman, încearcă să-ţi aminteşti asta… Ei bine, soţia mea?

— Cum ai ghicit că este la noi? întrebă Aaron, cu evidentă curiozitate.

Ben ridică din umeri.

— Ştiu foarte multe despre tine, Aaron. Mai multe decât crezi… Te-am văzut încărcând lăzi cu bere pe spatele catârilor în mijlocul nopţii. Ştiu de asemenea că tu şi ai tăi îl adăpostiţi pe Lesage.

Pe faţa lui Aaron, surpriza spori.

— N-am spus nimic, pentru că nu mă privea, reluă Ben. Dar acum, lucrurile sunt diferite.

Ţinând-o prizonieră pe soţia mea, te provoc eu! Haide, du-te s-o aduci repede, apoi vom rezolva problema de la bărbat la bărbat.

Aaron încuviinţă.

— De acord. Să câştige cel mai bun…

Trecând în faţa lui Ben, ridică găleata.

— Blânda dumitale soţie ar fi capabilă să-mi scoată ochii dacă nu-i duc apa! mormăi înainte de a ajunge la casă.

Ben se plasă cu prudenţă în spatele puţului, pentru a para o eventuală împuşcătură. Dar dacă aşteptarea se prelungi, vina îi reveni Harrietei. De-abia intră Aaron pe uşă că tânăra femeie se repezi în întâmpinarea lui, roşie de mânie.

— Unde ai fost? exclamă ea, smulgându-i căldarea din mână. Copilul s-a născut fără să-l pot curăţa măcar!

— Chiar nu eşti comodă! mormăi Aaron. Gândindu-mă bine, nu voi fi supărat să te văd plecând… Lasă căldarea şi urmează-mă.

— Nu. Sunt ocupată.

În alte împrejurări, stupefacţia lui Aaron ar fi fost comică.

— Hotărât lucru, n-am să te înţeleg niciodată! mai întâi mă rogi să-ţi dau drumul; apoi te înfurii şi acum, când vreau să te duc la soţul tău, preferi să rămâi aici! Sărmanul… ce afront pentru el!

— Ben! exclamă Harriet. Oh, Aaron, Ben este aici? Este adevărat?

— Da…

Apoi, cum tânăra femeie se năpusti afară:

— Încet! strigătele tale vor alerta toată familia!

Dar Harriet se aruncase deja de gâtul soţului său şi, strânsă lângă el, izbucni în plâns. Lacrimi de uşurare şi de bucurie îi şiroiau pe obraji.

— Oh, Ben, dragul meu, ştiam că vei veni! Dar mi-a fost atât de teamă... atât de teamă că te vor omorî!

Ben o strânse lângă el. În acea clipă, înţelese că nu va putea pleca niciodată singur în America. Ai câştigat, Jonas, gândi el melancolic.

Rămas la o parte, Aaron îi contempla. Ben observă asta şi o respinse blând pe Harriet.

— Îmi mai rămân câteva detalii de rezolvat, Harriet. Du-te şi intră în casă. Voi veni curând.

— Ce ai să faci? întrebă ea, neliniştită.

Înainte ca Ben să fi putut răspunde, Jethro năvăli în curte, strigând:

— Soldaţii... sosesc! I-a văzut Nathan!

Efectul fu imediat. Într-o fracţiune de secundă, toţi Pardy apărură din casă şi se răspândiră în pădure. Cu două excepţii, totuşi: Lesage şi Aaron. Primul se rezema cu spatele de uşă, cu un pistol în mână. Cât despre al doilea, Ben se însărcina să-i întrerupă cursa, placându-l violent la pământ. Amândoi se rostogoliră în praf. Urmă o luptă scurtă, încheiată printr-un puternic upercut trimis de Ben în maxilarul adversarului. Apoi acesta se ridică, foarte demn, în ciuda hematomului care se

formă pe obrazul său:

— Dumnezeule, în ce stare eşti… murmură Harriet, îngrozită.

Dar Ben avea o mină satisfăcută:

— Dimpotrivă, nu m-am simţit niciodată atât de bine!

— M-aţi încântat, exclamă Lesage înaintând, cu arma aţintită asupra lui Benjamin. În ce mă priveşte, sper să rezolv problema prin bună înţelegere.

— Puneţi-vă pistolul la loc, ordonă Ben, foarte calm. V-am cunoscut încă de la început ascunzătoarea, dar n-am considerat potrivit să intervin. În schimb, am să vă fac o sugestie.

Surprins, Lesage îl invită să se explice.

— În ce mă priveşte, n-aţi făcut nimic de condamnat, pentru că aţi fost ţintuit la familia Pardy de când aţi sosit – ceea ce este deja o pedeapsă în sine! Aşa că vă propun să le cereţi gazdelor dumneavoastră – când vor reapărea – să vă ducă pe viitorul vapor francez care va ancora în împrejurimi. Întoarceţi-vă în Franţa, domnule… şi mai mult noroc data viitoare!

Lesage zâmbi şi-şi vârî arma în buzunar.

— Domnule Stanton, aş fi preferat să vă întâlnesc în alte împrejurări, dar războiul a decis astfel. Credeţi-mă că regret încă mult sechestrarea doamnei…

Se înclină galant în faţa Harrietei, declarând:

— După cum vă închipuiţi, nu voi fi supărat să

renunţ la ospitalitatea familiei Pardy. Masa lor este incalificabilă!

Apoi, pe un ton confidenţial la urechea lui Ben:

— Şi, între noi, dragă Stanton, le-ai văzut femeile?

Capitolul 10

Se însera şi razele apusului aprinseseră cerul când Harriet şi soţul său porniră pe drumul de întoarcere. Ben insistase s-o urce în şa, în timp ce el conducea calul, mergând pe jos.

— Dacă nu te superi, spuse Harriet, mi-ar plăcea să mă opresc la doctorul Gray, pentru a-i cere să treacă s-o vadă pe Cherry Pardy. Sărmana, este la pat şi nimeni nu se ocupă de ea. Voi plăti eu doctorul.

În ciuda orei târzii şi a reputaţiei îndoielnice a familiei Pardy, medicul acceptă să meargă în vizită la Cherry. Îndată ce el plecă, Harriet şi Ben porniră din nou pe drumul spre Monkscombe.

Luna strălucea acum în noapte, difuzându-şi lumina peste câmpie. Domnea o linişte profundă, tulburată doar de zgomot de aripi şi de strigăte de animale. Undeva în noapte se ascundea tribul Pardy, se gândi Harriet, lăsându-şi privirea să rătăcească peste tufişurile desfrunzite. Dar nu-i mai era teamă. Ca şi când în compania lui Ben nu i se putea întâmpla nimic. Tânăra femeie începu chiar să-şi dorească să nu mai ajungă la Monkscombe, pentru a rătăci astfel la nesfârşit, protejaţi de întuneric. Pentru că la capătul drumului, necunoscutul o aştepta. Oare va şti ea să-şi exprime până la urmă sentimentele? Şi mai ales, le va împărtăşi şi Ben? Viitorul prezenta în acea clipă un îngrijorător semn de întrebare…

În timpul drumului, întâlniră un alt călăreţ: fidelul Joe Henderson, venit să afle veşti. Ben îl trimise înainte, s-o liniştească pe Caroline.

Sosirea lor la Mankscombe fu salutată cu o revărsare de bucurie. Caroline se agăţă de gâtul surorii sale, râzând şi plângând în acelaşi timp, sub privirile emoţionate ale servitorilor îngrămădiţi pe peron. Apoi se agitară în jurul celor salvaţi. Ciubere cu apă le fură puse la dispoziţie în timp ce pe maşina de gătit se improviza o cină uşoară.

Puţin mai târziu, spălată şi schimbată, Harriet veni în bibliotecă, unde o masă caldă fusese aranjată lângă şemineu. Mobilierul patinat de timp, etajerele pline cu cărţi, covoarele orientale şi stampele familiare păreau tot atâţia prieteni vechi, gândi tânăra femeie, cuprinsă de o emoţie inexprimabilă.

Ben era acolo, aşezat în faţa vetrei. Văzându-l contemplând gânditor flăcările, în minte îi năvăliră amintirile. Îl mai surprinsese o dată în această atitudine. Cât de departe părea acel timp… De atunci, se schimbaseră atât de multe lucruri. Ea însăşi se transformase profund. Nu mai era vechea Harriet, nu va mai fi niciodată. Rămânea de aflat dacă şi Ben trăsese învăţăminte din aceste încercări…

Ridicând capul, bărbatul întrebă cu o voce liniştită:

— Cum te simţi?

— Foarte bine, mulţumesc. Nimic mai bun decât o baie, pentru a te relaxa.

Se aşezară la masă. Dar niciunul nici celălalt nu avea poftă de mâncare, aşa că mâncărurile rămaseră aproape neatinse. În sfârşit, incapabilă să suporte mai mult tăcerea, Harriet murmură cu privirea aţintită asupra farfuriei.

— Ştiu că-mi reproşezi că am mers la familia Pardy. A fost o greşeală… Dar tocmai aflasem de la Billy că Lesage se ascunde acolo. Cum lipseai, iar James plecase pentru o săptămână, am vrut să mă duc să verific eu însămi.

— Nu te scuza, Harriet, o întrerupse Ben. La ce bun să răsuceşti cuţitul în rană? Coşmarul s-a terminat, asta este esenţial.

— Crezi că James va reuşi să-i captureze?

Ben tăie o felie de pâine.

— M-ar mira. În acest domeniu, mă tem ca tentativa acestui biet tânăr să nu fie sortită eşecului. Cu puţin noroc, va aresta un membru al tribului Pardy, şi totuşi… Bărbaţii se ascund probabil în pădure. Vor aştepta cu răbdare în ascunzătoarea lor până când armata va renunţa la căutări, apoi se vor întoarce la colibele lor şi totul va începe iar, ca înainte… Aproape ca şi când n-am fi scăpat de Aaron. Ai auzit ce a spus sir Mortimer: sau va accepta să se înroleze în marina britanică, sau va fi deportat în Australia pentru tot restul zilelor. Între noi, acest gen de recrut nu este o afacere. La această oră, probabil complotează deja

o revoltă!

— Numai să nu se mai întoarcă niciodată… făcu Harriet cu asemenea însufleţire, încât Ben o privi gânditor.

— Ascultă, Harriet, spuse după o clipă de ezitare. Nu trebuie să te învinovăţeşti. Îl cunoşteai pe Aaron de foarte mult timp pentru a-l judeca obiectiv. Este un fenomen binecunoscut.

— Dimpotrivă, mi-a fost întotdeauna teamă de el. Îl ştiam în stare de orice. Nu mi-am uitat teama decât la sfârşit, văzându-l indiferent la suferinţa lui Cherry.

Ben scutură din cap.

— Nu, temerile erau în stare latentă de mult timp. Sau mai exact, te obişnuiseşi cu ele. De aceea n-ai ezitat să mergi acolo. Trecutul este trecut, Harriet. Trebuie să-l uiţi.

„Nu voi uita nimic. Niciodată…” ar fi dorit tânăra femeie să afirme. Dar cuvintele i se opriră pe buze.

— Am fost un prost, reluă Ben. N-ar fi trebuit să te las singură, cel puţin nu înainte ca Aaron să-ţi mai poată face rău. Nu ştiu de unde să încep, Harriet… Până acum, nu mi-am justificat niciodată faptele faţă de cineva. Dar acum înţeleg că modul meu de a acţiona ţi-a făcut necazuri. Niciodată n-ar fi trebuit să apar la voi fără să vă anunţ, nici să-ţi ascund descoperirile mele referitoare la familia Pardy. Cât despre sejurul la Bristol, a fost doar o călătorie de afaceri. Ar fi trebuit de asemenea să-ţi

explic asta…

Făcu o scurtă pauză, apoi reluă cu o voce schimbată:

— Îmi pare rău că m-ai surprins cu acea femeie. A fost doar o singură dată, îţi dau, cuvântul meu.

— Nu trebuie să-mi dai socoteală în legătură cu acest subiect, protestă cu calm Harriet.

— Cu siguranţă, da. Arm comis o greşeală regretabilă; o ştiam de altfel, chiar înainte de a o face. Dar nu sunt decât un bărbat.

Harriet, nu un sfânt.

Tânăra femeie aprobă, cu inima strânsă. „Şi eu?” era gata să strige. „Oare nu simţi nicio atracţie pentru mine? Sunt mai puţin frumoasă, mai puţin de dorit, decât acea necunoscută?”

La capătul răbdării, deschise gura pentru a-şi exprima gândul cu voce tare, când uşa se deschise şi apăru James Murray, scos din sărite. La vederea cuplului, expresia i se îmblânzi.

— Doamnă Stanton, am venit să aflu veşti despre dumneavoastră. Şi despre dumneata, Ben… Se pare că pumnul dumitale l-a făcut pe Aaron să nu mai poată face rău, adăugă cu admiraţie.

— Pe legea mea, nu m-am descurcat prea rău! încuviinţă modest Ben.

Şi Harriet se gândea că, în mod sigur, nu-i va înţelege niciodată pe bărbaţi!

— Două femei şi cinci copii! exclamă James cu

furie sporită. Vorbeşti de o captură! Toţi bărbaţii au dispărut în natură. Le-am dat drumul femeilor… Ce altceva aş fi putut face? Amândouă păreau sărace cu duhul, doar dacă nu făceau intenţionat pe retardatele… De altfel, n-are importanţă!

Descurajat, se lăsă să cadă pe un scaun şi acceptă paharul de vin pe care i-l întinse Ben.

— Vrei să dormi aici, James? îi propuse acesta.

Căpitanul scutură din cap.

— Mulţumesc, dar nu pot. Mă aşteaptă oamenii mei. Nu mai visează decât să se întoarcă, să se odihnească, şi dacă nu-i duc imediat, indivizii ar fi capabili să nu se prezinte nici ei la întâlnire.

Apoi, pe un ton dezamăgit:

— Vedeţi, nu cred că sunt făcut pentru această meserie.

— Oh, bietul James, se înduioşă Harriet după ce acesta ieşi. Şi sărmana Caroline… Ce se va întâmpla oare cu ei?

— James n-are chemare… Dar sunt prea obosit să vorbesc despre asta acum şi sunt sigur că şi tu. Du-te repede să te culci, Harriet. Vom vedea totul mâine.

În ciuda oboselii, Ben nu reuşi să adoarmă. Cu obrazul afundat în pernă, rememora fără încetare conversaţia cu Harriet. „Să uităm trecutul”, îi propusese. Dar mai degrabă decât să-l uite, n-ar fi fost de preferat să tragă nişte învăţăminte? în loc să ştergi greşelile, trebuie să încerci întotdeauna

să le analizezi. Nu era nicio ruşine în asta. Dimpotrivă…

Schimbându-şi poziţia, începu să se gândească la James şi la Caroline. Harriet îl întrebase dacă vedea vreun mod de a ajuta cuplul. Analizând problema, întrevăzu deodată soluţia. O soluţie simplă, chiar evidentă, care-l făcu să se ridice entuziasmat în capul oaselor. Dar bucuria dispăru foarte repede: aşa bună cum era, ideea sa pretindea o hotărâre a Harrietei pe care, din păcate, ea n-o va lua niciodată.

I-ar putea-o totuşi sugera? Nu, ar fi osteneală zadarnică. Nehotărât, Ben se agită atac de mult, încât până la urmă împinse pătura şi aprinse o lumânare. Un frig glacial domnea în cameră. Tremurând, încercă fără rezultat să aţâţe focul. Gândindu-se atunci la şemineul din bibliotecă, unde poate flăcările mai trosneau, se hotărî să coboare la parter.

Dar în loc să se ducă direct acolo, umblă de colo-colo, dintr-o încăpere în alta, cu lumânarea în mână. Aici zăceau partiturile Carolinei; acolo lucrul la care cosea Harriet, abandonat în salon. Imediat, fu copleşit de amintiri: exact în acel loc stătea Harriet, ocupată să coasă dantela Carolinei, în ziua în care îi făcuse cererea în căsătorie.

Sau mai degrabă, cererea în căsătorie a lui James, se corectă în gând. Cât trebuie să fi părut de rigid şi de arogant! La naiba, de ce oare nu-i râsese Harriet în nas? Asta l-ar fi pus la locul lui.

Şi mai ales, de ce acceptase? Răspunsul veni de la sine: Harriet se sacrificase din dragoste pentru Caroline şi din respect pentru bătrânul Jonas. Oh, încercase ea să retracteze apoi, dar cu atât de mult tact prea mult tact. Refuzând să anuleze logodna, Ben sperase s-o forţeze să reacţioneze, să-şi dezvăluie adevăratele sentimente. Dar Harriet nu ieşise din rezerva sa obişnuită decât cu o singură ocazie: când îi era ameninţată draga sa proprietate. Tot aşa, se temuse de Aaron până în ziua în care Cherry avusese nevoie de ajutor. Mereu afurisitul şi minunatul său altruism…

Melancolic, Ben părăsi salonul şi urcă din nou scara. O forţă necunoscută îl conduse până la camera Harrietei. Oare dormea? se întrebă, oprindu-se în faţa uşii. I-ar fi putut dezvălui ideea sa în legătură cu James şi Caroline. Ar fi putut… Ridicând din umeri, Ben îşi continuă drumul. Dar ajuns la capătul culoarului, făcu stânga-mprejur şi se întoarse. Harriet şi cu el nici măcar nu împărţiseră aceeaşi cameră decât în timpul celor două nopţi petrecute la lady Williams… Două nopţi când îngheţase într-un fotoliu. Totuşi, Dumnezeu ştia că Harriet era frumoasă în cămaşa de noapte, cu părul lung castaniu căzând în bucle suple pe umerii gingaşi. Tulburat, Ben întinse mâna spre clanţă, apoi o retrase încet. Harriet…

Harriet visa. Un vis, sau mai degrabă un coşmar, în cursul căruia Aaron Pardy o trăgea cu

forţa într-o cursă nestăpânită prin pădure. Armata de proximitate comandată de James Murray se lansase în urmărirea lor, în timp ce în depărtare apăruse silueta inaccesibilă a lui Ben… Tânăra femeie se trezi brusc. O clipă, se crezu încă la familia Pardy. Dar mâna sa întâlni marginea mătăsoasă a pernei şi respiră mai bine. Era din nou la Mnkscombe… şi din nou singură în patul ei.

Oftând, Harriet se ridică într-un cot. În inima sa, un sentiment de frustrare se substitui fricii. Un sentiment care o va apăsa atâta timp cât nu va găsi un mijloc de a i se destăinui lui Ben. La urma urmei, dacă soţul său continua să se încăpăţâneze să rămână în camera sa, nimic n-o împiedica pe ea să facă primul pas – cu riscul de a se vedea îndepărtata fără menajamente. Dar trebuia totuşi să-şi încerce şansa…

Nemairezistând, tânăra femeie se ridică. Se îndreptă pe bâjbâite spre uşă, apăsă clanţa… şi se află faţă în faţă cu o siluetă înaltă, bărbătească. Orbită de lumânare, nu-l recunoscu pe bărbat şi crezu că era vorba de Aaron, venit să se răzbune. Speriată, scoase o exclamaţie gâtuită.

— Sunt eu, Harriet! spuse repede Ben. Nu-ţi fie teamă.

De data aceasta, tânăra femeie îi distinse chipul. Ochii cenuşii-albaştri reflectau un amestec de îngrijorare şi de uşurare. Cum el nu se mişca, Harriet întrebă cu o voce nesigură:

— Ce… ce vrei?

— La drept vorbind…

Ezită înainte de a mărturisi deschis:

— La drept vorbind, mă pregăteam să deschid uşa.

Harriet crezu că înţelesese greşit. Apoi, neîndrăznind să creadă în fericirea sa, nu putu decât să bâiguie:

— Adevărat?

— Da.

Cum oare să-i mărturisească faptul că o dorea atât de mult încât îşi învinsese orgoliul intangibil pentru a veni în sfârşit s-o găsească? Incapabil să găsească vorbele potrivite, Ben se mulţumi să mormăie:

— Am o idee referitoare la James şi la care şi m-am gândit… Dar ce ai?

— Ei bine, eu…

Profund tulburată, Harriet îşi făcu curaj.

— Ben şi eu… veneam să te găsesc.

— Oh, Harriet…

Nebun de bucurie, lăsă lumânarea şi o înconjură pe tânăra femeie cu braţele.

Cuibărindu-şi capul la pieptul său, Harriet murmură cu înflăcărare:

— Te iubesc. Nu ştiam cum să-ţi spun…

— Haide, nu spune nimic, şopti Ben în părul său. Harriet, draga mea, am fost atât de stângaci… La Bristol, visam la tine de dimineaţa până seara dar, când ai venit, n-am ştiut decât să te alung. Mi-am reproşat asta atât de mult. Aş fi

dat orice pentru a te aduce lângă mine… Orgoliul meu stupid era gata să ne despartă pentru totdeauna.

Cum Harriet îşi şterse ochii pe furiş, Ben o rugă cu îngrijorare:

— Să nu plângi!

— Nu plâng, sunt fericită! protestă cu o voce slabă, înăbuşită de cămaşa sa.

— Vino…

Ben se aplecă să ia lumânarea. Apoi, cuprinzând umerii Harrietei, o trase în cameră. Când închise uşa, flacăra pâlpâi pentru ultima dată înainte de a se stinge. Ben lăsă atunci lumânarea, apoi prinse faţa Harrietei în mâini şi-i sărută uşor buzele. Cuprinsă de o încântătoare stare de bine, tânăra femeie îşi înnodă braţele în jurul gâtului său.

— Nu mai iubesc atât de mult proprietatea, Ben. Nu mai doresc să trăiesc fără tine. Vreau o casă precum cea a Susanei, plină de copii şi de hohote de râs.

— Şi eu… murmură bărbatul, emoţionat.

Apoi, simţind-o tremurând în cămaşa de noapte de bumbac, murmură:

— Ai să răceşti.

Luând-o de mână, o conduse spre pat, apoi se întinse alături de ea. Harriet se lipi de el. Îşi lăsă degetele să alunece peste bustul musculos şi şopti cu pasiune:

— Speram atât de mult că mă vei iubi într-o zi.

— Te iubesc, Harriet. Te-am iubit de când te-am văzut prima dată, dar am refuzat să accept. Nu încetam să-mi repet că n-aveam nevoie de tine. Acum ştiu că greşeam. N-aş fi putut plecă lăsându-te în urmă. Chiar dacă ţi-am afirmat deseori contrariul, cred că în fond n-am avut niciodată cu adevărat intenţia. Dar eram furios că mă considerai ca pe un pionier vulgar fără cultură, nici moralitate. În definitiv, poate aveai dreptate.

— Nu. Eu am fost ignorantă şi limitată…

— … şi de asemenea atât de frumoasă…

Buzele li se uniră într-un sărut de o nesfârşită tandreţe, apoi Ben explică blând:

— Aş fi vrut să ai mai multă încredere în mine, desigur, dar şi mai multă în tine.

— Aşa va fi situaţia pe viitor, spuse simplu Harriet, urmărind cu vârful arătătorului conturul feţei lui Ben.

Timiditatea îi dispăruse. Trupul lui Ben lângă al său, respiraţia lui pe obrazul său, buzele moi, brusc, toate i se păreau minunat de naturale. Îl iubea pe Ben şi Ben o iubea. Neînţelegerile şi lacrimile erau uitate. Barierele se prăbuşiseră pentru totdeauna şi un viitor minunat se deschidea în faţa lor. De acum, nimic şi nimeni nu-i va mai putea despărţi…

Înnebunită de fericire, Harriet şopti cu voluptate:

— Fă dragoste cu mine.

— Oh, Harriet, dacă ai şti cât te doresc… făcu

el strângând-o gata s-o sufoce.

În acea clipă, lemnul vechi al grinzilor trosni. Poate casa începuse să acuze povara anilor. Poate era de asemenea încântată că o oaie rătăcită se întorsese la casa părintească şi că, în curând, o droaie de mici Stantoni vor anima încăperile austere cu poznele lor. Poate înţelegea în sfârşit că reuşind să câştige o bătălie, pierduse alta: Monkscombe nu-şi mai exercita vraja asupra Harrietei. Datorită perseverenţei, Ben îşi găsise locul…

Mai târziu, când respiraţiile lor redeveniră calme şi trupurile se domoliră, Harriet întrebă cu interes:

— Ce voiai să-mi spui în legătură cu James şi care?

— Oh…

Întorcându-se spre ea, Ben îi mângâie buclele mătăsoase.

— Nimic important. Rămân cu tine la Monkscombe, restul este pe planul doi.

Ceva în vocea sa, o inflexiune nu de regret, ci de resemnare, o convinse pe Harriet că venise timpul să vorbească. Altfel, într-o zi, ce va percepe în intonaţia sa va fi într-adevăr un regret.

— Nu vreau să trăiesc aici, afirmă calm tânăra femeie. Vreau să mergem în America. Mă vei lua cu tine la Philadelphia. Sau dacă doreşti, vom putea chiar să plecăm să descoperim acel pământ virgin, dincolo de munţi, despre care mi-ai vorbit.

Vom construi acolo un nou Monkscombe. Un Monkscombe al nostru.

Faţa lui Ben se lumină.

— Crezi… asta cu adevărat.

— Cu adevărat.

— Pentru că mă gândisem…

Ezită, înainte de a continua:

— Mă gândisem că dacă… aş reuşi să te conving să mă urmezi în

America, le-am putea încredinţa Monkscombe lui James şi Carolinei. Sunt sigur că James s-ar descurca foarte bine. Sătenii îl vor accepta, pentru că este căsătorit cu o Stanton. Caroline va avea viaţa la care visează.

— Ce idee bună! exclamă Harriet, radioasă. Eşti cel mai minunat dintre bărbaţi!

— Hm!… nu spun nu. Poate nu suficient de diplomat uneori, dar recuperez în alte domenii…

Râseră amândoi din toată inima. Apoi, redevenind serios, Ben se aplecă spre tânăra femeie şi murmură cu dragoste:

— Nu doresc să mai vorbim despre James şi care în seara asta. Să vorbim mai degrabă despre noi doi.

— Noi doi, repetă Harriet, plină de admiraţie. Pentru totdeauna…

Sfârşit